Έτος Θ΄

Τεῦχος 203ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΝΥΝ ΥΠΕΡ ΠΑΝΤΩΝ ΑΓΩΝ...

«Μὲ πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὰ πεπρωμένα τῆς Φυλῆς, τὸ Ἔθνος σύσσωμον καὶ πειθαρχοῦν ὡς εἷς ἄνθρωπος θὰ ἀγωνισθῇ ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν μέχρι τελικῆς Νίκης...»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β΄

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12, ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 627-469 & 629-793

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Θ΄. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1961 | ΤΕΥΧΟΣ 203ον

ΠΙΝΔΟΣ 1940-1941

Ὑπὸ κ. **Κ. ΤΟΥΖΕΝΗ**

Πρὸ εἴκοσι καὶ ἑνὸς ἐτῶν εἰς τὴν Πίνδον οἱ Ἕλληνες, προμαχοῦντες τοῦ πολιτισμοῦ τῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὴν ἐλευθερίαν, συνέτριψαν μίαν βάρβαρον ἐπίθεσιν, ὅπως ἀκριβῶς πρὸ χιλιάδων ἐτῶν εἰς τὸν Μαραθῶνα οἱ Ἀθηναῖοι, προμαχοῦντες Ἑλλήνων, συνέτριψαν τὸ ἀσιατικὸν κῦμα τῆς βαρβαρότητος.

Ἦτο ἡ ὥρα 3η πρωϊνὴ τῆς 27ης πρὸς 28ην Ὀκτωβρίου τοῦ 1940. Ὁ ἐν Ἀθήναις τότε πρέσβυς τῆς Ἰταλίας Γκράτσι ἐπεσκέφθη τὸν ἀείμνηστον πρωθυπουργὸν τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννην Μεταξᾶν πρὸς τὸν ὁποῖον ἐπέδωκε μακρὰν ἀνακοίνωσιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ μεταξὺ τῶν ἄλλων διετυποῦτο, ὅτι «ἐὰν τὰ φασιστικὰ στρατεύματα ἤθελον συναντήσει ἀντίστασιν εἰς τὴν εἴσοδόν των εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ ἀντίστασις αὕτη θὰ καμφθῇ διὰ τῶν ὅπλων καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις θὰ φέρῃ τὰς εὐθύνας».

Ἡνωμένοι ὁ Ἐθνομάρτυς Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Β΄ καὶ ὁ τότε Πρωθυπουργὸς Ἰωάννης Μεταξᾶς εἰς μίαν ἄκαμπτον ἀποφασιστικότητα, μὲ πλήρη συναίσθησιν τῆς ἱστορικῆς ἀποστολῆς των καὶ τὸν δύσκολον ἀγῶνα τὸν ὁποῖον ἀνελάμβανον, ἀπήντησαν πρὸς τὸν νυκτερινὸν τοῦτον ἐπισκέπτην διὰ τοῦ ἱστορικοῦ «ΟΧΙ» τὸ ὁποῖον ἑορτάζεται σήμερον. «Δὲν θὰ περάσουν τὰ φασιστικὰ στρατεύματα, οὔτε σὲ μιὰ σπιθαμὴ εἰς τὸ πάτριον ἔδαφος».

Οὕτως ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος τοῦ 1940.

Τὸ κοσμοϊστορικὸν αὐτὸ «ΟΧΙ» τῆς Ἑλλάδος ἐξέφρασεν εἰς τὸ διάγγελμά του ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Β': «Ἕλληνες ὅλοι μαζὶ ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιὰ ὑψώσατε τὸ ἀνάστημά σας, σφίξετε τοὺς γρόνθους σας καὶ σταθῆτε παρὰ τὸ πλευρόν μου, προασπισταὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος τῆς χθεσινῆς, τῆς σημερινῆς καὶ τῆς αὐριανῆς, ἀντάξιοι τῶν προγόνων σας, παραδείγματα εἰς τοὺς ἐπιγόνους σας, πρόμαχοι τῆς ἐλευθερίας βγαλμένης ἀπὸ τὰ κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά. Κατὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν στιγμὴν εἶμαι βέβαιος ὅτι κάθε Ἕλλην καὶ κάθε Ἑλληνὶς θὰ ἐκτελέσουν τὸ καθῆκον των μέχρι τέλους καὶ θὰ φανοῦν ἀντάξιοι τῆς ἐνδόξου ἡμῶν Ἱστορίας. Μὲ πίστιν εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὰ πεπρωμένα τῆς Φυλῆς, τὸ Ἔθνος σύσσωμον καὶ πειθαρχοῦν θ' ἀγωνισθῇ ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν μέχρι τελικῆς νίκης».

Τὸ ἐξέφρασε καὶ ὁ ἀείμνηστος Πρωθυπουργὸς Ἰωάννης Μεταξᾶς εἰς τὴν πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν προκήρυξίν του: «Ἡ στιγμὴ ἐπέστη ποὺ θ' ἀγωνισθῶμεν διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἀκεραιότητα καὶ τὴν τιμήν της.

Τώρα θ' ἀποδείξωμεν ἐὰν πράγματι εἴμεθα ἄξιοι τῶν προγόνων μας καὶ τῆς ἐλευθερίας τὴν ὁποίαν μᾶς ἐξησφάλισαν οἱ προπάτορές μας. Ὅλον τὸ Ἔθνος ἂς ἐγερθῇ σύσσωμον. Ἀγωνισθῆτε διὰ τὴν πατρίδα, τὰς γυναῖκας σας, τὰ παιδιά σας καὶ τὰς ἱεράς σας παραδόσεις. Ἴτε παῖδες Ἑλλήνων νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγών».

Τὸ ηὐλόγησεν ἡ Ἐκκλησία μὲ τὸ εὐχετήριον διάγγελμα τοῦ προκαθημένου αὐτῆς ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσάνθου: «Ἡ ἐκκλησία εὐλογεῖ τὰ ὅπλα τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά. Μὴ φοβούμεθα ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν οὐ δυναμένων ἀποκτεῖναι. Οὗτοι ἐν ἅρμασι καὶ ἵπποις, ἡμεῖς ἐν ὀνόματι Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ γενναιότητι καὶ ἀνδρείᾳ μεγαλυνθησόμεθα».

Τὸ πρῶτον πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τῆς 11ης πρωϊνῆς τῆς ἀλησμονήτου ἐκείνης ἡμέρας λακωνικῶς ἀνήγγειλε τὴν ἐπιδρομὴν κατόπιν τῆς ἱστορικῆς ἀπαντήσεως τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Πρωθυπουργοῦ: «Αἱ Ἰταλικαὶ δυνάμεις προσβάλλουν ἀπὸ τῆς 5.30 πρωϊνῆς σήμερον τὰ ἀριστερὰ τμήματα προκαλύψεως τῆς Ἑλληνοαλβανικῆς μεθορίου. Αἱ ἡμέτεραι δυνάμεις ἀμύνονται τοῦ πατρίου ἐδάφους».

Ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν ἐνόπλων δυνάμεων ἀείμνηστος στρατηγὸς Παπάγος ἔλεγεν εἰς τὸ διάγγελμά του: «Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὰ Ἑλληνικὰ ὅπλα καλοῦνται νὰ ὑπερασπίσουν τὸ πάτριον ἔδαφος. Θὰ πολεμήσωμεν πάλιν ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς ὑπερτάτης δικαιοσύνης, θὰ πολεμήσωμεν ἀντιτάσσοντες εἰς τὴν βίαν τοῦ ἐπιδρομέως τὰ ὅπλα μας καὶ τὰ στήθη μας, διδάσκοντες ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἤντλησε τόσα διδάγματα δὲν ἀτιμάζεται».

Ἡ ἐπέτειος τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς ἕνα

σημαντικὸν σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι ἴσως κάτι περισσότερον ἀπὸ ἁπλῆ Ἐθνικὴ ἑορτή. Βεβαίως ἡ 25η Μαρτίου εἶναι ἱερὰ δι' ὅλους τοὺς Ἕλληνας, διότι χωρὶς τὴν θυσίαν καὶ τὰ μαρτύρια τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ εἰκοσιένα, τὸ ἔθνος θὰ εἶχεν ἀργήσει ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του. Ἐν πάσει περιπτώσει τὴν ἑορτήν μας ἐκείνην τὴν ἑορτάζομεν μόνον ἡμεῖς. Διὰ τὸν ὑπόλοιπον κόσμον εἶναι περίπου ἄγνωστος. Ἐνῷ ἡ 28η Ὀκτωβρίου 1940 εἶναι μία ἀπὸ τὰς ἱστορικὰς στιγμὰς τῆς συγχρόνου ἀνθρωπότητος καὶ θὰ παραμείνῃ δι' ὅλον τὸν πολιτισμένον κόσμον ἡ Ἡμέρα τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Εὐρώπη ὅλη συντετριμμένη καὶ ὑπόδουλος ἐκράτησε τὴν ἀναπνοήν της καὶ ἤντλησε θάρρος βλέπουσα ἕνα Ἔθνος μικρὸν ἀλλ' ἔνδοξον, νὰ ὑψώνῃ τὸ ἠθικόν του ἀνάστημα ἔναντι δύο πανισχύρων Δυνάμεων καὶ ν' ἀνακόπτῃ τὸ ἀμείλικτον ροῦν τῶν γεγονότων, ποὺ ἐφαίνετο νὰ προδικάζῃ τὴν νίκην τοῦ ἐχθροῦ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς Εὐρώπης, ὁ κόσμος ὁλόκληρος ἐθαύμασεν ὡς κάτι πρωτοφανὲς καὶ ἀπίστευτον τὸ «ΟΧΙ» τῆς 28ης Ὀκτωβρίου. Ἦτο ἕνα ὑψηλὸν παράδειγμα ἀνεκτιμήτου ἠθικῆς ἀξίας, ὅπερ ἔφερε τὴν χώραν μας εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς παγκοσμίου ἐκτιμήσεως. Ἐνώπιον τοῦ παραδείγματος τούτου αὐτοθυσίας, χάριν τῆς τιμῆς, ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐγονάτισαν καὶ ἠύχοντο μετὰ κατανύξεως διὰ τὴν τελικήν της δικαίωσιν.

Ἔχει μίαν ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν ἡ 28η Ὀκτωβρίου 1940. Ἔχει τὴν σημασίαν ὅτι εὑρεθεὶς μίαν πρωΐαν τοῦ 1940 ἐνώπιον μιᾶς τρομακτικῆς ἀπειλῆς καὶ δυνάμενος νά τὴν ἀποφύγῃ διὰ τῆς ὑποταγῆς, ὡς εἶχον πράξει τότε ἄλλα μεγαλύτερα ἔθνη, ἐπροτίμησε τὴν ἀντίστασιν, παρ' ὅλον ὅτι ὅλα τὰ δεδομένα καὶ αἱ πιθανότητες τοῦ ἀγῶνος, ὅστις ἐπέκειτο, ἦσαν ἐναντίον του. Μόνον ἡ Ἀγγλία ἵστατο ἀκόμη ὀρθία διὰ νὰ ὑποστῇ καὶ αὕτη μετ' ὀλίγον τὴν καταστροφήν τῆς Δουγκέρκης. Δὲν ἦτο δυνατὸν λοιπὸν ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ν' ἀναμένῃ ἔξωθεν ἀποτελεσματικὴν συνδρομήν. Καὶ ὅμως δὲν ὑπέκυψεν. Ἀνέλαβε τὸν ἄνισον, τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα, ἐὰν ὄχι διὰ νὰ σώσῃ τὴν γῆν του, ἐὰν ὄχι διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτόν του, τουλάχιστον νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς τὴν ἱστορίαν του καὶ εἰς τὸ ἰδανικὸν τῆς ἐλευθερίας, τὸ ὁποῖον κανεὶς ὑπερήφανος καὶ ἀξιοπρεπὴς λαὸς δὲν δύναται ν' ἀνταλλάξῃ μὲ ἄλλα ὑλικὰ ἀγαθὰ καὶ νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ ἀμαχητί.

Κανεὶς δὲν ἤλπιζεν εἰς τὴν νίκην καὶ ὅλοι ἐγνώριζον, ὅτι ἀπὸ τὸν Λαὸν καὶ τὸν Στρατὸν θὰ ἐζητοῦντο μεγάλαι θυσίαι, χωρὶς ἴσως κανένα ἄλλο ἀντάλλαγμα, πλὴν ἐκείνου τῆς προασπίσεως καὶ τῆς ἱκανοποιήσεως τῆς Ἐθνικῆς τιμῆς. Ὅμως ὅλοι ἤθελον ν' ἀντι-

σταθοῦν διὰ νὰ μὴ γραφῇ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἀτιμωτικὴ σελὶς μιᾶς ὑποταγῆς εἰς τὴν βίαν, χωρὶς ἀντίστασιν.

Ἐὰν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν ὑπάρχῃ ἕνα προηγούμενον ἀνάλογον μὲ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου εἶναι ἡ μάχη τῶν Θερμοπυλῶν καὶ εἰς τὴν νεωτέραν Ἱστορίαν τοῦ Ἔθνους εἶναι τὸ Ζάλογγον.

Αὐτὴ εἶναι ἡ σημασία τῆς ἡμέρας τὴν ὁποίαν σήμερον ἀναπολοῦμεν καὶ πανηγυρίζομεν. Εἶναι ἡ σημασία ὅτι ἕνας ἐλεύθερος λαὸς δὲν σκέπτεται καὶ δὲν τιμᾷ τίποτε περισσότερον ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν του καὶ ὅτι εἰς τὴν τιμήν του ὡς ἐλευθέρου λαοῦ θυσιάζει τὰ πάντα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἀρετὴ τοῦ Ἔθνους μας ἐκείνη, ἥτις κατέστησε τὴν Ἑλλάδα παράδειγμα μεταξὺ ὅλων τῶν Ἐθνῶν, ἐκείνη ἥτις ἐν μέσῳ μυρίων ἀγώνων, μαρτυρίων καὶ θυσιῶν τοῦ ἐξησφάλισε τὴν αἰωνιότητα καὶ τὴν ἱκανότητα, ἔπειτα ἀπὸ κάθε κίνδυνον καὶ κάθε ἀγῶνα, νὰ ἐπανέρχεται εἰς τὴν δραστηριότητα τῆς ζωῆς, ἰσχυρότερον καὶ μὲ μεγαλυτέραν δύναμιν προόδου μέσα του.

Κατωρθώσαμεν νὰ ἐπιτελέσωμεν, ὅτι ἦτο δυσανάλογον πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ὑλικήν μας δύναμιν. Τὸ κατωρθώσαμεν, διότι ὁ παράγων τῆς ἠθικῆς δυνάμεως ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι εἰς τὴν ἱστορίαν ὁ ἀποφασιστικώτερος τῶν παραγόντων. Καὶ ὁ ἠθικὸς αὐτὸς παράγων εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ ψυχή. Αὐτὴ ἡ γνησία καὶ ἀθάνατη Ἑλληνικὴ ψυχή, ποὺ ἔτρεξε μὲ λαχτάρα εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς δόξης, θεωροῦσα ὡς χρέος της νὰ γίνῃ παράδειγμα εἰς τὸν κόσμον ἐσάρωσε τὰ σκοτεινὰ σχέδια τῶν κατακτητῶν. Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἡ φυλή μας ἐξεπλήρωσε τὴν ἱστορικὴν ἀποστολήν της: τοῦ σωτῆρος τῶν ἀνωτέρων ἀξιῶν τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ. Ἐχάρισε τὸ πρῶτον χαμόγελον τῆς νίκης εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν ἐλευθέρων λαῶν καὶ προεδίκασε τὸ θριαμβευτικὸν τέλος τοῦ ἀγῶνος. Οἱ πεσόντες εἰς τὰ πεδία τῆς τιμῆς μᾶς προσκαλοῦν νὰ διατηρήσωμεν τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον, πίπτοντες, κατέκτησαν.

Ἡ πρόσκλησίς των εἶναι ἐπιταγὴ καὶ ἂς ὑποσχεθῶμεν ὅτι θὰ ὑπακούσωμεν εἰς τὴν ἐπιταγὴν καὶ θὰ εἴμεθα πάντοτε ἕτοιμοι πρὸς οἱανδήποτε θυσίαν.

Κ. ΤΟΥΖΕΝΗΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ ΟΡΙΑ ΙΣΧΥΟΣ ΤΩΝ ΠΟΙΝΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ

(Ἄρθρα 1—4 Π.Κ.)

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Δ. ΝΤΖΙΩΡΑ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

IV. Τὰ εἰδικώτερα προβλήματα τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὴν ἀρχὴν (Ἔθιμον—Ἀναλογία—Ἑρμηνεία).

Α' Ἔθιμον. Εἰσερχόμενοι ἤδη εἰς τὴν ἐπὶ μέρους εἰδικὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀρχῆς παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς: Δι' αὐτῆς ἐπιδιώκεται οὐ μόνον ὁ περιορισμὸς τῶν καταχρήσεων τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ καὶ ὁ τοιοῦτος τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας. Διότι ὁ μὲν δικαστὴς δὲν δύναται νὰ ἐπιβάλῃ ποινήν, ἐὰν προηγουμένως νόμος τις δὲν ὥρισε ταύτην, ὁ δὲ νομοθέτης δὲν δύναται νὰ θεσπίσῃ νόμον μὲ ἀναδρομικὴν ἰσχύν, οὐδὲ τοιοῦτον προβλέποντα ἐντελῶς ἀορίστους ποινάς.

Περαιτέρω ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης ἕπεται ὅτι οὔτε τὸ ἔθιμον (1) οὔτε ἡ ἀναλογία (περιορισμὸς τοῦ δικαστοῦ ἕτερος) δύναται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς πηγαὶ κανόνων πρὸς θεμελίωσιν ἢ ἐπαύξησιν τοῦ ἀξιοποίνου. Ἐπίσης, μάλιστα κατόπιν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Ν.Δ. τῆς 7-5-1946 «περὶ ἀποκαταστάσεως τοῦ ἀστικοῦ κώδικος κλπ.» ἐν ᾧ ρητῶς ὁρίζεται ὅτι τὸ ἔθιμον δὲν καταργεῖ νόμον οὐδεμία δύναται νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία, ὅτι κατάργησις νόμου δι' ἐθίμου εἶναι μὲν νοητή, ἀπαράδεκτος ὅμως κατὰ τὰ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντα. Ἐν τούτοις καὶ διὰ τὸ ποινικὸν δίκαιον ἡ ἀξία τοῦ ἐθίμου δὲν στερεῖται οἱασδήποτε σημασίας.

Διότι ἐν αἷς περιπτώσεσιν αὐτὸς οὗτος ὁ ποινικὸς νόμος δὲν προσδιορίζει ἐπακριβῶς ὡρισμένας ἐννοίας θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ἔθιμον. Οὕτω λ.χ. οἱ ὅροι «τιμή», «ὑπόληψις», «ἀπειλὴ σπουδαίου καὶ ἀμέσου κινδύνου» κλπ. θὰ ἑρμηνευθοῦν καὶ θὰ ἐκτιμηθοῦν συμφώνως πρὸς τὰ ἐθιμικὰ δεδομένα. Ἄλλοτε πάλιν ὁ δικαστής, διὰ νὰ ἑρμηνεύσῃ τὰ διάφορα στοιχεῖα τοῦ ἀδικήματος ἔχει ἀνάγκην τῶν πορισμάτων ἄλλων κλάδων τοῦ δικαίου ἢ καὶ ἄλλων ἐπιστημῶν. Οὕτω λ.χ. τοῦ ἀστικοῦ δικαίου διὰ τὴν ἑρμηνείαν τῶν ὅρων «πρᾶγμα», «ξένον», «κινητὸν» κλπ. τοῦ δημοσίου διεθνοῦς δικαίου διὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ ὅρου «ἔδαφος ἐπικρατείας», ἢ τῆς ἰατροδικαστικῆς διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ὅρων «ἀσελγεῖς πράξεις», «ἀκόλαστος πρᾶξις» κλπ. αἵτινες καὶ ἀπαντῶνται καὶ εἰς τοὺς ποινικοὺς νόμους.

Καθ' ὅμοιον τρόπον τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου «νόμιμος ἀντιπρόσωπος» τοῦ ἄρθρου 118 τοῦ ποινικοῦ κώδικος θ' ἀναζητήσωμεν εἰς τὸ ἀστικὸν δίκαιον. Συγκεκριμένως τὸ ἄρθρον 118 Π.Κ. ὁρίζει ὅτι ἂν ὁ παθὼν δὲν ἔχῃ συμπεπληρωμένον τὸ 12ον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἢ τελῇ ὑπὸ δικαστικὴν ἀπαγόρευσιν τὸ δικαίωμα πρὸς ὑποβολὴν ἐγκλήσεως ἔχει ὁ νόμιμος ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὶς εἶναι ὁ νόμιμος ἀντιπρόσωπος; Τοιοῦτος κατὰ τὸ ἀστικὸν δίκαιον εἶναι ὁ πατήρ, ὁ ἐπίτροπος, ὁ κηδεμὼν καὶ ὁ δικαστικὸς ἀντιλήπτωρ.

---

1. Ἔθιμον καλεῖται ὁ κανὼν τοῦ δικαίου, ὅστις δὲν τίθεται ὑπὸ τῆς νομοθετικῆς ἐν τῇ πολιτείᾳ ἐξουσίας ἀλλὰ παράγεται ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ ἐκδηλοῦται διὰ μακρᾶς καὶ ὁμοιομόρφου ἀσκήσεως, ἐν συνειδήσει ὅτι τὸ ἀσκούμενον ἀποτελεῖ κανόνα δικαίου. Ἑπομένως τὰ στοιχεῖα τοῦ ἐθίμου εἶναι δύο: α) ἓν ἐξωτερικόν, τοὐτέστιν ἄσκησις μακρὰ καὶ ὁμοιόμορφος, β) ἕτερον ἐσωτερικόν, ἡ πεποίθησις περὶ τῆς νομικῆς δεσμεύσεως. Ἡ συνείδησις δηλ. περὶ τοῦ νομικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀσκουμένου κανόνος. Ὁ δεύτερος οὗτος ὅρος, ὁ ἐσωτερικός, καλεῖται ἐν τῇ τεχνικῇ ἐνοίᾳ «πεποίθησις περὶ τῆς νομικῆς ἀνάγκης» «opinio necessitatis», συνείδησις δηλ. καὶ θέλησις ὅπως ὁ περὶ οὗ πρόκειται κανὼν ἀσκῆται ὡς κανὼν δικαίου καὶ οὐχὶ ὡς κανὼν ἐθιμοτυπίας, κοινωνικῆς εὐγενείας, φιλανθρωπίας κλπ. Κατὰ τοῦτο δὲ διαφέρει τὸ ἔθιμον, ἀπὸ τὸν κανόνα τῆς ἁπλῆς ἐθιμοτυπίας, ἐλλείπει δηλ. ἐκ ταύτης ἡ opinio necessitatis.

Ὅθεν, περιπτώσεων συντρεχουσῶν, τὴν ἔγκλησιν θὰ ὑποβάλῃ ὁ νόμιμος ἀντιπρόσωπος.

Παράδειγμα: Ἡ ἔγγαμος 16έτις Α τελοῦσα ἐν διαστάσει μετὰ τοῦ συζύγου της ἐξυβρίζεται καὶ ραπίζεται ὑπὸ τοῦ Β. Ὁ πατὴρ ταύτης ὑποβάλλει ἔγκλησιν. Δέον νὰ γίνῃ αὕτη δεκτή; Φρονοῦμεν ναί. Διότι κατὰ τὴν ρητὴν διατύπωσιν τοῦ ἄρθρου 1670 Α.Κ. ἡ κηδεμονία τοῦ ἀνηλίκου ἐπάγεται αὐτοδικαίως εἰς τὸν πατέρα. Μόνον ἡ ὀρφανὴ πατρός, ἀνήλικος γυνή, τελεῖ ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ συζύγου. Ὅθεν, εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν, ὁ πατὴρ νομίμως ἐγκαλεῖ. Ὑπεστηρίχθη ὑπό τινων ὅτι δὲν εἶναι νόμιμος ἀντιπρόσωπος καὶ συνεπῶς δὲν ἔχει δικαίωμα ἐγκλήσεως ὁ πατὴρ τῆς ἀνηλίκου παθούσης, καθ' ὅσον ἡ γυνὴ αὐτοδικαίως χειραφετουμένη διὰ τοῦ γάμου, δὲν ὑπάγεται ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν οὔτε τοῦ ἀνδρὸς οὔτε τοῦ πατρός της. Νομίζομεν τὴν ἄποψιν ταύτην ἐσφαλμένην. Διότι ἡ ἔγγαμος ἀνήλικος γυνὴ ναὶ μὲν δὲν ὑπάγεται ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν οὐδενὸς δὲν παύει ὅμως νὰ τελῇ ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ πατρός της. Ἡ ἔννοια τοῦ ὅρου «ἐξουσία» μὴ ἀπαντωμένη εἰς τὸ ἀστικὸν δίκαιον δὲν εἶναι ταυτόσημος πρὸς τὴν τοιαύτην τοῦ ὅρου «κηδεμονία». Ἡ ἀνήλικος καὶ ἔγγαμος γυνὴ τελεῖ ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ πατρός της, ὁ δὲ κηδεμὼν εἶναι νόμιμος ἀντιπρόσωπος, κατὰ τὰ ἀμέσως ἀνωτέρω ἐκτεθέντα. Ἡ ἑτέρα ἄποψις ἐπικαλεῖται τὴν ὑπ' ἀριθ. 69/1951 ἀπόφασιν (ποιν. χρον. Α' σελ. 181) Α.Π. Ἡ ἐν λόγῳ ὅμως ἀπόφασις δέχεται νομίζομεν ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ ἑκουσίως ἀπαγομένη γυνὴ δὲν τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν οὐδενός, δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος καὶ περὶ ἑκουσίας ἀπαγωγῆς τῆς ἐγγάμου ἀνηλίκου, ἑκουσίως μέν, ἄνευ ὅμως τῆς συγκαταθέσεως τῶν προσώπων ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν ὁποίων διατελεῖ (ὡς ἀπῄτει ὁ Π.Ν. ἄρθρον 332 καὶ ἤδη ὁ Π.Κ. ἄρθρ. 328). Ἐν τῇ προκειμένῃ δηλ. περιπτώσει δὲν ὑφίσταται κἂν ἔγκλημα καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ δικαιουμένων εἰς ἔγκλησιν προσώπων. Ἐνταῦθα δὲν ἔχει δικαίωμα ὑποβολῆς ἐγκλήσεως ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει μὲν ἡ ἑκουσίως ἀπαγομένη (ἔγγαμος ἢ ἄγαμος), ὁ ἐξουσιαστὴς δὲ πατὴρ κλπ. μόνον ἂν ἡ ἀνήλικος εἶναι ἔγγαμος. Ἀντιθέτως, ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἐγκλημάτων ὡς λ.χ. ἐπὶ ἐξυβρίσεως, σωματικῆς βλάβης, κλοπῆς εὐτελοῦς ἀξίας κλπ. ἡ ἀνήλικος ἔγγαμος, ἡλικίας 12–17 ἐτῶν, ἔχει τοιοῦτον δικαίωμα. Πόθεν συνάγεται ὅμως ὅτι δὲν ἔχουν αὐτὸ τὸ δικαίωμα καὶ οἱ νόμιμοι ἀντιπρόσωποι ταύτης; Καὶ ἂν ὁ νομοθέτης ἤθελε νὰ ἐξαιρέσῃ τοὺς ἀσκοῦντας κηδεμονίαν πρὸς τί νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν ὅρον «νόμιμος ἀντιπρόσωπος» καὶ νὰ μὴ εἴπῃ ὁ ἀσκῶν τὴν πατρικὴν καὶ ἐπιτροπικὴν ἐξουσίαν; Γενίκευσις ὅθεν τοῦ ὡς ἄνω ἀποκλεισμοῦ τοῦ κηδεμόνος ἐπὶ πάντων τῶν ἐγκλημάτων δὲν νομίζομεν ὅτι στηρίζεται εἰς τοὺς νόμους. (1)

1. Ἡ αἰτιολογικὴ ἔκθεσις συνηγοροῦσα νομίζομεν ὑπὲρ τῆς ἀπόψεώς μας ἔχει ὡς ἑξῆς: «Ἂν ὁ βλαφθεὶς εἶναι κατὰ τὸν ἀστικὸν νόμον ἀνίκανος πρὸς ἐνέργειαν νομικῶν πράξεων ἕνεκα ψυχικῆς νόσου ἢ μικρᾶς ἡλικίας, ὁρίζομεν ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς ἐγκλήσεως ἀσκεῖ ὁ νόμιμος ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ, ἀντικαθιστῶντες οὕτω τὴν ὅλως ἀσαφῆ καὶ ἀκαθόριστον ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου διάταξιν τοῦ ἰσχύοντος νόμου, καθ' ἣν τὸ δικαίωμα τῆς ἐγκλήσεως ἀνήκει εἰς τὸν «βλαφθέντα ἢ τοὺς νομίμους διωρισμένους ἀντιπροσώπους του».

Διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἡμετέρου σχεδίου τὸ δικαίωμα τῆς ἐγκλήσεως ἐν περιπτώσει ἀνικανότητος παρέχομεν εἰς τὸν νόμιμον ἀντιπρόσωπον τοῦ βλαφθέντος, ἀλλὰ ἂν ἡ ἀνικανότης πηγάζῃ ἐκ τῆς μικρᾶς ἡλικίας, θέτομεν ἓν ὅριον, τὸ 12ον ἔτος, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὁποίου καὶ αὐτὸς ὁ ἀνήλικος δύναται αὐτοτελῶς νὰ ἀσκήσῃ τὸ δικαίωμά του ὡς καὶ ὁ νόμιμος ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ.

Εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς τοιαύτης διακρίσεως ἤγαγεν ἡμᾶς ἡ σκέψις ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀνηλίκου τοῦ μὴ συμπληρώσαντος εἰσέτι τὸ 12ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, κατὰ κανόνα ἐλλείπει ἡ ἱκανότης καὶ ἡ ἀπαιτουμένη δύναμις τῆς θελήσεως ὅπως σκεφθῇ καὶ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς διώξεως τοῦ προσβάλλοντος τὰ δικαιώματά του ἐν ᾧ μὲ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὁρίου τούτου τῆς ἡλικίας δυνατὴ εἶναι ἡ ὕπαρξις τῶν στοιχείων τούτων.

Ἀλλὰ συγχρόνως τὸ δικαίωμα τῆς ἐγκλήσεως ἔχει καὶ ὁ νόμιμος ἀντιπρόσωπος ἀσκῶν τοῦτο αὐτοτελῶς καὶ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἀνηλίκου.

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 17ου ἔτους τῆς ἡλικίας τὸ δικαίωμα τῆς ἐγκλήσεως ἔχει μόνον ὁ παθών».

Β' Ἀναλογία (1). Λόγῳ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀξιώματος καὶ ἡ ἀναλογία δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πηγὴ κανόνων πρὸς θεμελίωσιν ἢ ἐπαύξησιν τοῦ ἀξιοποίνου. Ἀντιθέτως αὕτη εἶναι ἐπιτρεπτὴ πρὸς κατάλυσιν ἢ μείωσιν αὐτοῦ. Οὕτω κατὰ τὸ ἄρθρον 343 Π.Κ. «δημόσιος ὑπάλληλος ἐνεργῶν ἀσελγῆ πρᾶξιν μετὰ προσώπου τελοῦντος ἐν ὑπηρεσιακῇ ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτήσει, καταχρώμενος τῆς τοιαύτης σχέσεως, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως». Ἐὰν τώρα ἡ σχέσις ἐξαρτήσεως πηγάζῃ, οὐχὶ ἐκ δημοσίας ἀλλ' ἐξ ἰδιωτικῆς ὑπηρεσίας, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐφαρμοσθῇ κατ' ἀνάλογον ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 343 Π.Κ., διότι μία τοιαύτη λύσις θὰ εἶχεν ὡς συνέπειαν παράβασιν τῆς ἀρχῆς. Ἀντιθέτως δεκτικὴ ἀναλόγου ἐφαρμογῆς εἶναι ἡ διάταξις τῆς § 5 τοῦ ἄρθρου 304 (περιπτώσεως ἠθικῶς ἐνδεδειγμένης ἀμβλώσεως) καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 341 (ἀπατηλὴ ἐπίτευξις συνουσίας). Οὕτω ὑποστηρίζουν οἱ Χωραφᾶς καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν παρ' ἡμῖν συγγραφέων. Ἀντιθέτως κατ' ἄλλους (Στάϊκος σελὶς 17) καὶ ἡ analogia in bonam partem, ἀπαγορεύεται διότι, τόσον ἡ σχετικὴ διάταξις τοῦ Συντάγματος ὅσον καὶ τὸ ἑρμηνευόμενον ἄρθρον τοῦ Κώδικος εἶναι σαφῆ.

Ἡ ἀναλογία ὅμως δὲν πρέπει νὰ συγχέεται πρὸς τὴν καλουμένην «διαστολικὴν ἑρμηνείαν». Διότι ὡς γνωστὸν οἱ ὅροι «ἀνάλογος ἐφαρμογὴ» καὶ «διασταλτικὴ ἑρμηνεία» εἶναι μὲν παρεμφερεῖς δὲν ταυτίζονται ὅμως. Διότι διασταλτικὴ ἑρμηνεία ὑπάρχει ἐν αἷς περιπτώσεσιν ὁ νομοθέτης ὀρθῶς μὲν ἀσκέφθη, ἠστόχησεν ὅμως περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν καταλλήλων λέξεων πρὸς διατύπωσιν τοῦ νόμου, ἐνῷ περὶ ἀναλογίας ὁμιλοῦμεν εἰς τὰς περιπτώσεις ἐκείνας, καθ' ἃς οὗτος ὅ,τι ἐσκέφθη καλῶς τὸ διετύπωσεν, ἀλλ' ἡ σκέψις του ὑπῆρξεν ἀτελής. Ἐὰν δηλαδὴ ἐσκέπτετο ὡριμότερον ἢ ἐὰν ἠρωτᾶτο, θὰ περιελάμβανεν εἰς τὴν διάταξιν καὶ ἄλλας περιπτώσεις, αἱ ὁποῖαι ἔχουν τὸν αὐτὸν νομικὸν χαρακτῆρα, τὴν αὐτὴν νομικὴν ὑφήν, ἄρα χρήζουν τῆς αὐτῆς ρυθμίσεως. Ἐπεκτείνομεν ἑπομένως τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τούτων θεμάτων, ἅτινα δὲν περιλαμβάνονται εἰς αὐτήν, εἴτε διότι, ὡς ἐλέχθη δὲν ἐσκέφθη ὡριμότερον ὁ νομοθέτης, εἴτε διότι τὰ θέματα ταῦτα δὲν ὑπῆρχον κἂν ἐν τῷ συναλλακτικῷ βίῳ, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐθεσπίσθη ὁ νόμος, ἀλλὰ παρήχθησαν βραδύτερον, ἰδίᾳ λόγῳ τῆς τεχνικῆς προόδου, ἄρα δὲν ἠδύνατο νὰ τὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν.

Ἡ διασταλτικὴ ἑρμηνεία εἶναι ἐνδεδειγμένη εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, διότι δι' αὐτῆς ἐπιδιώκεται ἡ ἐπίτευξις ἀποδόσεως τοῦ ἀληθοῦς νοήματος συγκεκριμένης τινὸς ποινικῆς διατάξεως χωρὶς καὶ νὰ θεμελιοῦται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀξιόποινον κατὰ παράβασιν τῆς ἀρχῆς. Οὕτω εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα: Ὁ Κῶδιξ εἰς τὸ ἄρθρον 13 αὐτοῦ χρησιμοποιεῖ τὸν ὅρον «ὑπάλληλος», καθορίζει δὲ γενικώτερον τίνες δέον νὰ λογίζωνται ὡς «ὑπάλληλοι». Ἀντιθέτως εἰς τὰ ἄρθρα 247 καὶ 343 αὐτοῦ γίνεται χρῆσις τοῦ ὅρου «δημόσιος ὑπάλληλος». Ἐρωτᾶται λοιπόν: Διὰ τοῦ τελευταίου αὐτοῦ ὅρου του ὁ νόμος νοεῖ τὸν stricto sensu δημόσιον ὑπάλληλον, ἢ τὸν ὑπάλληλον γενικῶς, ὑφ' ἣν ἔννοιαν ἐκλαμβάνει τοῦτον εἰς τὸ ἄρθρον 13 αὐτοῦ; Ὀρθώτερον εἶναι νὰ εἴπωμεν ὅτι κατὰ διασταλτικὴν ἑρμηνείαν προσήκει ἡ καταφατικὴ ἀπάντησις ἀφ' οὗ ἐκ τοῦ ὅλου πνεύματος τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦ Κώδικος συνάγεται ὅτι οἱ ὅροι εἶναι ταυτόσημοι. Ἑπομένως περιπτώσεως συντρεχού-

1. Ἀναλογία καλεῖται ἡ ἐπέκτασις τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου καὶ ἐπὶ θεμάτων ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει νόμος. Διὰ τῆς ἀναλογίας πληροῦνται κενὰ τοῦ νόμου, εἴτε διότι ὁ νομοθέτης δὲν προέβλεψεν ἐξ ἀτελοῦς σκέψεως νὰ περιλάβῃ εἰς τὸ κείμενον τοῦ νόμου πάσας τὰς περιπτώσεις, εἴτε διότι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τοῦ νόμου δὲν ὑπῆρχον κἂν αἱ ἄνευ ρυθμίσεως παραμείνασαι σχέσεις, γεννηθεῖσαι βραδύτερον διὰ τῆς τεχνητῆς ἐξελίξεως καὶ προόδου. Παράδειγμα: Ἐφαρμογὴ τῶν κειμένων διατάξεων περὶ αὐτοκινήτων καὶ σιδηροδρόμων καὶ ἐπὶ τῶν δι' ἀεροπλάνων μεταφορῶν. Ἕτερον: Ἐφαρμογὴ τῶν περὶ κλοπῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας διατάξεων καὶ προκειμένου περὶ κλοπῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας.

σης, δυνατὸν νὰ τιμωρηθῇ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 247 καὶ 343 καὶ ὁ ὑπάλληλος τραπέζης, πανεπιστημίου, δημοτικὸς τοιοῦτος κλπ. (1)

Παράδειγμα: (ἐκ τῆς νομολογίας) (Α.Π. 345/1957 Ποιν. Χρ. Η. Σελ. 40). Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18/1957 ἀγορανομικῆς διατάξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορίου, ἐκδοθείσης βάσει τοῦ ν.δ. 2607/1953 καὶ ἰσχυούσης, κατ' ἄρθρον 2 § 1 αὐτῆς, ἀπὸ τῆς 2-3-57 καθορίζεται κατωτάτη τιμὴ γάλακτος τυροκομίας εἰς δραχ. 6,40 κατ' ὀκᾶν, τιμωρουμένων τῶν τε ἀγοραστῶν καὶ πωλητῶν παραβατῶν τῆς διατάξεως ταύτης, κατὰ τὸν ἰσχύοντα ἀγορανομικὸν κώδικα. Ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Α καὶ ὁ Β συνεβλήθησαν πρὸ τῆς 2-3-57 πρὸς ἀγοραπωλησίαν 1.000 ὀκάδων γάλακτος ἀντὶ δραχμῶν 6,20 κατ' ὀκᾶν, πραγματοποιηθησομένην ἀπὸ 10-31/3/1957. Κατὰ διασταλτικὴν ἑρμηνείαν εἶναι δυνατὴ ἡ τιμωρία τῶν Α καὶ Β. Ὁ Α. Π. δέχεται ἐνταῦθα ὕπαρξιν ἀναλογίας ἀπαραδέκτου δὲ κατὰ τὸ Ποινικὸν Δίκαιον, οὐχὶ ὀρθῶς ὅμως, δι' ὃ καὶ ψέγεται ὑπὸ τῶν Χωραφᾶ (op. cit σελ. 57 σελ. 6α) καὶ Μπουροπούλου (op. cit. σελ. 5 σημ. 14).

Γ' Τελολογικὴ ἑρμηνεία. Κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, σπουδαιότατον ἑρμηνευτικὸν βοήθημα ἀποτελεῖ ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου, ἡ καλουμένη ratio legis.

Πᾶς νόμος σκοπεῖ νὰ ἐπιτύχῃ ὡρισμένον ἀποτέλεσμα: νὰ προστατεύσῃ τὴν ζωήν, τὴν τιμὴν τὴν περιουσίαν κλπ., νὰ προφυλάξῃ τοὺς ἀνηλίκους ἀπὸ ἐπιζημίας ὑποχρεώσεις (Π.Κ. 317, 339, 349, 403) κλπ., νὰ τονώσῃ τὴν περὶ τὰς συναλλαγὰς πίστιν (Π.Κ. 404, 405) κλπ. Τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιδιωκόμενον ἀποτέλεσμα ἀποτελεῖ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ. Πλὴν ὁ σκοπὸς δὲν εἶναι πάντοτε ἀσφαλὲς μέσον πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἐννοίας τοῦ νόμου. Πρῶτον, διότι δὲν εἶναι εὐχερὴς ἡ ἀνεύρεσις τοῦ συγκεκριμένου σκοποῦ, ὃν ἐπεδίωκε ὁ νόμος κατὰ τὸν χρόνον τῆς γενέσεώς του. Δεύτερον, διότι συχνάκις ἐκ τῆς μακρᾶς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου καταδεικνύεται ὅτι ὁ ἀρχικὸς σκοπὸς ἠλλοιώθη, ὅτι δὲ διὰ τῆς ἐξελίξεως τῶν κοινωνικῶν σχέσεων κλπ. ὁ νόμος ἐκπληροῖ ἄλλον σκοπὸν εὐρύτερον ἢ καὶ ἐντελῶς διάφορον ἐκείνου, ὃν εἶχεν ὑπ' ὄψιν ἀρχικῶς. Δι' ὃ καὶ τελολογικὴ ἑρμηνεία ὁδηγουμένη ἀπὸ τοὺς σκοποὺς τῆς ἐννόμους τάξεως ἐν γένει δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ πρὸς θεμελίωσιν ἢ ἐπαύξησιν τοῦ ἀξιοποίνου (Χωραφᾶς σελ. 57), ἐνῷ ἀντιθέτως συμβαίνει μὲ τὸ ἀστικὸν δίκαιον, καθ' ὃ ὁ ἑρμηνευτὴς αὐτοῦ, πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ νόμου, δὲν ἀποβλέπει μόνον εἰς τὸν σκοπόν, ὃν ἐπεδίωκεν ὁ νόμος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν γενικώτερον σκοπὸν καὶ τὴν κοινωνικὴν ἀποστολὴν τοῦ δικαίου ἐν γένει (2). Αὐτὴ εἶναι ἡ τελολογικὴ ἑρμηνεία.

---

1. Εἰς τὸ Ποινικὸν Δικονομικὸν Δίκαιον χωρεῖ ἡ ἀνάλογος ἐφαρμογὴ τόσον in bonan ὅσον καὶ in malam partem.

2. Παράδειγμα: Κατὰ τὸ ἄρθρον 281 τοῦ Α.Κ. «Ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος (παντὸς δηλ. δικαιώματος) ἀπαγορεύεται, ἐὰν αὕτη ὑπερβαίνῃ προφανῶς τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος. Ἑπομένως ὁ δικαστής, ἐν συγκεκριμένῃ τινὶ περιπτώσει, ὀφείλει νὰ ἀνεύρῃ τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου, ἵνα ἀποφανθῇ ἐὰν ἡ ἄσκησις τοῦ ὑπ' αὐτοῦ παρεχομένου δικαιώματος ὑπερβαίνῃ τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως κλπ.

Ὁ δικαστὴς ἐνταῦθα δίδει τοιαύτην ἔννοιαν εἰς τὸν νόμον, ὥστε ἐν τῇ ἐφαρμογῇ νὰ ἐπιτυγχάνῃ οὗτος τὸν σκοπὸν καὶ νὰ πραγματοποιῇ τὴν κοινωνικὴν χρησιμότητα, χάριν τῆς ὁποίας ἐτέθη. Ἐμφανίζεται οὕτω ὁ νόμος ὡς «πνευματικὸν δημιούργημα» πλῆρες ἀξίας, πλῆρες νοήματος, θεραπεῦον τὴν ἀνάγκην, ἣν εἶχεν ὑπ' ὄψιν ὁ νομοθέτης.

(Συνεχίζεται)

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ ΩΣ ΜΕΣΟΝ ΣΩΦΡΟΝΙΣΜΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου
κ. ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ

Ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς, τῆς ὀργανώσεως καὶ διαβιώσεως τῶν ἀτόμων εἰς κοινότητας ἐθεσπίσθη ἡ τιμωρία τοῦ παρεκτρεπομένου καὶ παραβαίνοντος τὰς κοινὰς ἀρχὰς τῆς ὁμαδικῆς διαβιώσεως. Ἀνάλογα μὲ τὸν πολιτισμὸ καὶ τὴν πρόοδο οἱ ποινὲς ποὺ ἐπεβάλλοντο ἐλάμβανον καὶ πιὸ συγκεκριμένη μορφὴ κατὰ τὸ διαπραττόμενον ἀδίκημα γιὰ νὰ φτάσουμε σήμερα εἰς τὴν μορφὴν τῆς ποινῆς ὄχι σὰν τιμωρίας, ἀλλὰ ὡς μέτρον σωφρονισμοῦ. Ἔτσι σήμερον ἔχομε τὰς ποινάς, τὴν ἐπιβολὴν χρηματικοῦ προστίμου, τὴν βραχύχρονον ἢ μακρόχρονον φυλάκισιν, τὴν ἰσόβιον κάθειρξιν καὶ εἰς πολλὰς ἀκόμη χώρας, ὅπως εἰς τὸν τόπον μας, διὰ τὰ πλέον ἀποκρουστικὰ καὶ εἰδεχθῆ ἐγκλήματα, τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου.

Εἰς τὸ σημερινόν μας σημείωμα θὰ ἀσχοληθῶμεν εἰδικὰ μὲ τὴν ποινὴν τῆς βραχυχρόνου ἢ μακροχρόνου φυλακίσεως, ὡς μέσον σωφρονισμοῦ τῶν καταδίκων καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν προσδοκώμενα ἀποτελέσματα. Δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ ἐπ' αὐτοῦ συζήτησις, ἂν τὸ σύστημα αὐτὸ εἶναι καλὸ ἢ κακό. Διεθνῶς εἶναι παραδεδεγμένον ὅτι ἡ φυλάκισις ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν εἰς φυλακὴν μεταχείρισιν τοῦ κρατουμένου ἔχει ἀποδώσει λίαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

Κατὰ τὸ Διεθνὲς Συνέδριον τοῦ O.H.E., εἰς τὸ Λονδῖνον, καὶ τὰ προηγούμενα τοιαῦτα, τὸ θέμα τῆς μεταχειρίσεως τῶν καταδίκων συνεζητήθη διὰ μακρῶν· ἐκ τῆς καλῆς δὲ τούτων μεταχειρίσεως καὶ σωφρονιστικῆς διαπαιδαγωγήσεως προκύπτουν εὐχάριστα συμπεράσματα. Ἰδιαιτέρως συνεζητήθη τὸ θέμα τῆς ἐργασίας τῶν καταδίκων, διεπιστώθη ὅμως ὅτι εἰς πολλὰς χώρας τὸ σύστημα αὐτὸ δὲν εἶναι εὔκολον νὰ ἐφαρμοσθῇ, τόσον ἐκ λόγων κοινωνικῆς διαρθρώσεως, ὅσον καὶ οἰκονομικῶν.

Εὐτυχῶς, εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸ σύστημα τῆς ἐργασίας τῶν καταδίκων, ἀπὸ μακροῦ ἐφαρμοζόμενον ἐπέτυχε πλήρως. Ἡ Σωφρονιστικὴ Ὑπηρεσία πιστεύει ὅτι ἡ πλήρης ἀπασχόλησις τῶν κρατουμένων εἰς παραγωγικὰς καὶ οὐχὶ μονοτόνους ἐργασίας, ἀναλόγους πρὸς τὰς διανοητικὰς καὶ σωματικὰς αὐτῶν ἱκανότητας συντελεῖ εἰς τὸν σωφρονισμὸν αὐτῶν καὶ τὴν μεταμόρφωσίν των εἰς παραγωγικὰ καὶ εὐνομούμενα κύτταρα τῆς κοινωνίας. Καὶ τὸ πρόβλημα αὐτὸ τῆς ἀπασχολήσεως τῶν κρατουμένων ἐλύθη κατὰ πρῶτον λόγον διὰ τῶν ἀγροτικῶν φυλακῶν ὅπου λειτουργοῦν καὶ βιοτεχνικὰ ἐργαστήρια καὶ ὅπου ὁ κάθε κρατούμενος ἀσχολεῖται εἰς ἀγροτικὰς καὶ κτηνοτροφικὰς ἐργασίας, ἀνάλογα μὲ τὴν κλίσιν καὶ τὴν εἰδικότητά του ἢ ἐργάζεται εἰς τὰ διάφορα ἐργαστήρια πρὸς ἐκμάθησιν μιᾶς τέχνης. Ἔτσι κρατούμενοι ποὺ παρέμειναν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν εἰς ἀγροτικὰς φυλακὰς μετὰ τὴν ἀποφυλάκισίν των διάγουν ἔντιμον βίον καὶ ἐπιτυγχάνουν εἰς τὴν κοινωνίαν.

Φυσικά, θέμα τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὰς ἀγροτικὰς φυλακὰς εἶναι καὶ ἡ ἀμοιβὴ τῶν κρατουμένων. Ἀρχὴ εἶναι ὅπως ἡ ἀμοιβὴ τούτων εἶναι ἴση πρὸς τὴν τῶν ἐλευθέρων ἐργατῶν ἢ τοὐλάχιστον παραπλησία. Τοῦτο δὲν εἶναι εὐχερὲς διότι συναντᾷ πολλὲς δυσκολίες. Πάντως ἐφαρμόζεται ἡ ἀρχὴ ὅπως ἡ ἀμοιβὴ καθορίζεται βάσει προοδευτικῆς κλίμακος ἀνάλογα μὲ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἐργαζομένου καταδίκου καὶ τὴν ἐπιδεικνυομένην ὑπ' αὐτοῦ διαγωγήν.

Ἔτσι ἔχομεν τὸ εὐχάριστον ἀποτέλεσμα, κατάδικοι μετὰ ἀπὸ λίγα ἢ πολλὰ χρόνια φυλακίσεως, ἐξερχόμενοι τῶν φυλακῶν, νὰ ἔχουν σημαντικὸν χρηματικὸν ποσὸν ποὺ τοὺς ἐπιτρέπει ὄχι μόνον ν' ἀντιμετωπίσουν τὰς πρώτας των ἀνάγκας ἀλλὰ καὶ νὰ δημιουργήσουν ἰδίαν προσοδοφόρον ἐργασίαν.

Ἤδη κατόπιν συσκέψεως τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν καὶ κατόπιν προτάσεων

τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ τῆς Σωφρονιστικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης κ. Τριανταφυλλίδη, ἀπὸ τοῦ 1958 διὰ τρεῖς κατηγορίας κρατουμένων εἰς τὰς ἀγροτικὰς φυλακὰς τῆς Τίρυνθος ηὐξήθη ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας. Διὰ τὰ ἄλλα σωφρονιστικὰ καταστήματα τὸ θέμα μελετᾶται ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰ κέρδη τὰ ὁποῖα πραγματοποιεῖ ἡ φυλακὴ—σωφρονιστήριον ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν καταδίκων. Δυστυχῶς ὅμως τὰ συμπεράσματα τῆς μελέτης δὲν εἶναι ἱκανοποιητικά, διότι ὁ δημόσιος ὑπάλληλος, προϊστάμενος τῆς φυλακῆς, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναλάβῃ μεγάλας πρωτοβουλίας καὶ νὰ ἐπιδείξῃ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα, λόγῳ τῆς ἐλλειποῦς πείρας καὶ λόγῳ τοῦ ὅτι εἰς περίπτωσιν ἀποτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεως θὰ ἐπισύρῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸν αὐστηρὸν ἔλεγχον, μομφὰς καὶ κυρώσεις. Παρὰ ταῦτα, εἰς τὰς Κεντρικὰς Γυναικείας Φυλακὰς ἐσημειώθησαν σημαντικαὶ πρόοδοι. Αἱ κρατούμεναι γυναῖκες ἀσχολοῦνται ὅλαι σχεδὸν εἰς τὸ ὀφαντήριον καὶ τὸ ραφεῖον τῆς φυλακῆς, τὰ ὁποῖα διαθέτουν συγχρονισμένας ἐγκαταστάσεις καὶ ἠλεκτρικὰς μηχανάς. Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐργαστήρια παράγεται τὸ σύνολον τῆς ἀναγκαιούσης ποσότητος ὑφασμάτων διὰ τὸν ἱματισμὸν τῶν κρατουμένων καὶ κλινοσκεπάσματα. Αἱ κρατούμεναι ἐκτὸς τῆς τεχνικῆς των καταρτίσεως ἀμείβονται κατὰ τεμάχιον παραγωγῆς μέχρι σημείου ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τρίτον τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐλευθερίας εἰς τὸν αὐτὸν κλάδον ἐργατρίας.

Βέβαια θὰ ἦτο δυνατὸν ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἐν λόγῳ ἐργατριῶν—κρατουμένων νὰ εἶναι ἴση πρὸς τὴν τῶν ἐλευθερίων ἐργατριῶν, τοῦτο ὅμως θὰ ἦτο ἀδικία καὶ θὰ ἐπέσυρε τὴν κατακραυγὴν τῆς κοινωνίας, διότι θὰ ἔθετε τὰς κρατουμένας εἰς πλεονεκτικωτέραν θέσιν τῶν ἐλευθέρων ἐργατριῶν καὶ θὰ ἐμείωνε τὴν ἐκφοβιστικὴν ἀντίδρασιν τῆς στερήσεως τῆς ἐλευθερίας.

Βασικὴ ἀρχὴ τῆς ἐργασίας τῶν καταδίκων εἶναι ὅπως ὁ κρατούμενος ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὴν φυλακὴν τὴν προηγουμένην δραστηριότητά του καὶ διὰ τῆς ἐργασίας προετοιμασθῇ διὰ τὴν διαβίωσίν του μετὰ τὴν ἀποφυλάκισίν του. Δυστυχῶς τοῦτο εἶναι ἀνέφικτον διότι οὔτε τὰ μέσα τῶν φυλακῶν ἐπιτρέπουν τὴν ἐντὸς αὐτῶν ἄσκησιν ὅλων τῶν ἐπαγγελμάτων, ἀναλόγως τῶν κλίσεων καὶ ροπῶν τῶν κρατουμένων, οὔτε καὶ αἱ ἀπαιτήσεις τῆς σωφρονιστικῆς πειθαρχίας. Ἔτσι κατ' ἀρχὴν ἔχει γίνει παραδεκτὸν ὅπως ἡ ἐργασία τῶν κατουμένων, ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιτρέπουν αἱ συνθῆκαι καὶ τὰ κοινωνικὰ συστήματα, ἀκολουθῇ τὸ δόγμα τῆς ἡμι-ελευθερίας. Δηλ. οἱ κρατούμενοι νὰ ἐργάζωνται καὶ εἰς χώρους ἐκτὸς τῆς φυλακῆς, μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας τους νὰ ἐπανέρχωνται εἰς τὴν φυλακήν. Φυσικὰ τὸ δόγμα καὶ ἡ ἀρχὴ αὐτὴ δὲν εἶναι εὔκολον νὰ ἐφαρμοσθοῦν διότι προσκρούουν εἰς πλεῖστα ἐμπόδια, ἰδιαίτερα δὲ εἰς τὸν τόπον μας ὅπου μαστίζεται ὑπὸ τῆς ἀνεργίας καὶ ὑποαπασχολήσεως ἀλλὰ καὶ γενικώτερον τῆς ἀναλόγου ὀργανώσεως τῶν σωφρονιστικῶν μας ὑπηρεσιῶν.

Γενικὰ ἔχει διαπιστωθῇ ὅτι ἡ ἀπασχόλησις τοῦ κρατουμένου καὶ ἡ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς φυλακίσεως μεταχείρισις αὐτοῦ ἔχει ἀποδώσει ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα τόσον ἀπὸ σωφρονιστικῆς πλευρᾶς, ὅσον καὶ ὁμαλῆς μεταβάσεως τοῦ καταδίκου ἀπὸ τὴν διαβίωσίν του εἰς τὴν φυλακὴν εἰς τὸν ἐλεύθερον βίον. Εἰς τὸν τομέα αὐτὸν τῆς σωφρονιστικῆς τακτικῆς προτείνονται τὰ κατωτέρω :

α) Χορήγησις μεγαλυτέρας ἐλευθερίας εἰς τὸν κρατούμενον μὲ προσαρμογὴν εἰς τὴν πειθαρχίαν ἀποδεκτὴν ὑπ' αὐτοῦ.

β) Μεταφορὰ τοῦ κρατουμένου ἐκ κλειστῆς φυλακῆς, ἀναλόγως τῆς διαγωγῆς του, εἰς «ἀνοικτὸν» σωφρονιστικὸν κατάστημα ἢ τμῆμα «προ-ἀποφυλακίσεως».

γ) Παροχὴ εἰς τὸν κρατούμενον εὐχερειῶν διατηρήσεως στενῶν σχέσεων μετὰ τῶν συγγενῶν του καὶ ἐπαφῆς αὐτοῦ μὲ τὸν ἐκτὸς τῆς φυλακῆς κόσμον.

δ) Ψυχολογικὴ διαπαιδαγώγησις τοῦ κρατουμένου καὶ προετοιμασία διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων προσαρμογῆς εἰς τὸν ἐλεύθερον βίον. Ἡ εἰδικὴ αὐτὴ μεταχείρισις ἀφορᾷ τοὺς καταδίκους ποὺ ἡ ἀπόλυσίς των ἐκ τῶν φυλακῶν εἶναι προσεχής.

ε) Παροχὴ ἀδειῶν ποικίλης διαρκείας διὰ δικαιολογημένας οἰκογενειακὰς ἢ ἐπαγγελματικὰς ἀνάγκας.

στ) Παροχὴ ἀδείας εἰς τὸν κρατούμενον νὰ ἐργάζεται τὴν ἡμέραν εἰς ἰδιώτην ἐργοδότην ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐπιστροφῆς μετὰ τὴν ἐργασίαν του εἰς τὸ σωφρονιστικὸν κατάστημα πρὸς διανυκτέρευσιν.

Τὰ δύο τελευταῖα συστήματα—κατὰ τοὺς εἰδικούς—ἔχουν τὸ πλεονέκτημα ὅτι θέτουν τοὺς καταδίκους ὑπὸ δοκιμασίαν διὰ τὴν ἐλευθερίαν των καὶ τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ ρυθμίζουν προσωπικῶς ἐνδιαφέροντα θέματα σχετικὰ μὲ τὴν προσεχῆ των ἀποκατάστασιν. Πάντως διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν συστημάτων αὐτῶν πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν αἱ οἰκονομικαὶ καὶ κοινωνικαὶ συνθῆκαι ἑκάστης χώρας καὶ νὰ γίνεται μὲ πολλὴν προσοχὴν ἡ ἐπιλογὴ τῶν κρατουμένων ὥστε οἱ πειραματισμοὶ ποὺ θὰ γίνουν νὰ ἔχουν καλὰ ἀποτελέσματα.

Ἕνα ἄλλο σωφρονιστικὸν σύστημα ποὺ σήμερα ἐφαρμόζεται ἀπὸ πολλὲς χῶρες καὶ τὴν Ἑλλάδα εἶναι τῆς ὑπὸ ὅρους ἀπολύσεως τῶν καταδίκων. Τὸ σύστημα αὐτὸ φυσικὰ προϋποθέτει τὴν ἐπιτήρησιν τῶν καταδίκων τῆς κατηγορίας αὐτῆς. Πάντως προτοῦ τεθῇ ὑπὸ ἐφαρμογὴν ἕνα τέτοιο σύστημα ἢ μάλλον τύχουν τοῦ εὐεργετήματος κατάδικοι πρέπει νὰ ἐρευνηθῇ καὶ ἐξετασθῇ ἡ ὅλη πολιτεία τοῦ καταδίκου.

Εἰδικώτερα πρέπει:

α) Νὰ καθορισθοῦν κατόπιν μελέτης ἡ ἡμέρα τῆς ὑπὸ ὅρους ἀπολύσεως τοῦ καταδίκου ὥστε νὰ συμπέσῃ μὲ δυνατότητα ἀμέσου τούτου ἀπασχολήσεως.

β) Νὰ ἐρευνηθοῦν αἱ παρεχόμεναι ἐγγυήσεις τούτου ὑπὸ τοῦ καταδίκου ὅπως καὶ τοῦ προστάτου αὐτοῦ δι' ὁμαλὴν διαβίωσιν ἢ ἀποκατάστασίν του.

γ) Ἡ διάρκεια τοῦ χρόνου τῆς δοκιμασίας ὡς καὶ ἡ ἐπιτήρησις τοῦ ὑπὸ ὅρους ἀπολυομένου χαρακτῆρος νὰ ἔχῃ ὡρισμένον χρόνον.

δ) Ἀνάλογα μὲ τὴν προσωπικότητα τοῦ καταδίκου νὰ ἐπιβάλλωνται εἰδικοὶ ὅροι.

ε) Εἰς περιπτώσεις κακῆς διαγωγῆς ἢ παραβάσεως τῶν ὅρων τῆς ὑπὸ ὅρους ἀπολύσεως ὁ κατάδικος νὰ γνωρίζῃ καλῶς τὰς ἐνδεχομένας κυρώσεις.

Τὸ σύστημα τῆς ὑπὸ ὅρους ἀπολύσεως τῶν καταδίκων ἐφαρμοζόμενον ἐν Ἑλλάδι διὰ τῶν Συμβουλίων Πλημμελειοδικῶν κατὰ τοὺς ἁρμοδίους τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης δὲν ἀπέδωσε τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα καὶ τοῦτο διότι δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ἡ ἐπελθοῦσα ἠθικὴ ἀνόρθωσις τοῦ καταδίκου κατὰ τὴν παραμονήν του εἰς τὸ σωφρονιστικὸν κατάστημα καὶ αἱ παρουσιαζόμεναι δυνατότητες κοινωνικῆς ἀποκαταστάσεώς του. Φυσικὰ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σύστημα αὐτὸ κατ' ἀρχὴν πρέπει ὁ ὑπὸ ὅρον ἀπολυόμενος κατάδικος νὰ τύχῃ ἱκανῆς οἰκονομικῆς βοηθείας ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰς ἀμέσους ἀνάγκας του καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ ἀνεύρεσις τῆς καταλλήλου ἐργασίας καὶ κοινωνικῆς του ἀποκαταστάσεως. Καὶ αἱ ἀνωτέρω προϋποθέσεις ἔχουν μεγαλυτέραν σημασίαν διὰ τοὺς διανοητικῶς ἢ σωματικῶς ἀνωμάλους, τοὺς ἀλκοολικοὺς καὶ τοὺς τοξικομανεῖς διὰ τοὺς ὁποίους εἶναι ἀναγκαία ἡ εἰδικὴ θεραπευτικὴ ἀγωγή.

Γενικὰ ἔχει διεθνῶς διαπιστωθῇ ὅτι ἡ σωφρονιστικὴ ἐργασία εἶναι παράγων ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν κρατουμένων. Ἡ ἐργασία αὐτῶν πρέπει νὰ ἐνσωματωθῇ ἐντὸς τῆς γενικῆς ὀργανώσεως τῆς ἐργασίας τῆς Χώρας καὶ νὰ προσαρμόζεται πρὸς τὰς ἱκανότητας καὶ εἰ δυνατὸν τὰς προτιμήσεις τοῦ ἀτόμου ὥστε νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν προετοιμασίαν αὐτοῦ διὰ τὸν ἐλεύθερον βίον. Ἐπίσης αἱ μέθοδοι ἐργασίας τῶν καταδίκων νὰ εἶναι παραπλήσιοι τῶν ἐλευθέρων ἐργατῶν μὲ προοπτικὴν τὴν ἐξομοίωσίν των.

Ἐξυπακούεται ὅτι ἡ ἐπαγγελματικὴ κατάρτισις τῶν ἀνειδικεύτων καταδίκων εἶναι ἀπαραίτητος διότι δι' αὐτῆς θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ τοποθετηθοῦν εἰς ἐργασίας καὶ νὰ ἀνεύρουν ἐργασίαν μετὰ τὴν ἀποφυλάκισίν τους.

Θεωρεῖται ἀναγκαῖον καὶ τὸ Κράτος ἔχει ὑποχρέωσιν ὅπως ἐξασφαλίζῃ πλήρη

ἐργασίαν εἰς ὅλους τοὺς ἀρτιμελεῖς καταδίκους. Πρὸς τοῦτο εἶναι ἀνάγκη ὅπως ἀνατίθενται εἰς τὰ σωφρονιστικὰ καταστήματα περισσότεραι παραγγελίαι τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καὶ χρησιμοποιοῦνται κατάδικοι διὰ πλείστας ὅσας ἐργασίας τοῦ Κράτους. Φυσικὰ ἡ γενίκευσις ἑνὸς τοιούτου μέτρου θὰ εἶχε δυσμενῆ ἀντίκτυπον εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς ἐργασίας εἰς τὸν τόπον μας ὅπου ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνέργων εἶναι σημαντικός. Πάντως δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίζεται καὶ ἡ βασικὴ ἀρχὴ τῆς δημιουργίας ὑγιῶν κυττάρων τῆς κοινωνίας καὶ ἡ ἐπάνοδος εἰς τοὺς ὀρθοὺς δρόμους τῶν τυχὸν παρεκτρεπομένων.

Τὸ θέμα τῆς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας τῶν καταδίκων ἔχει τύχει τῆς ἐπιδοκιμασίας καὶ ἐφαρμόζεται ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν πολιτισμένων Κρατῶν. Ἡ ἀρχὴ ποὺ ἐπικρατοῦσε ἄλλοτε, δηλ. ἡ χορήγησις δώρου εἰς τοὺς ἐργαζομένους καταδίκους, ἔχει ἐγκαταλειφθῆ καὶ θεωρεῖται ἀντίθετος πρὸς τὴν ἰσχύουσαν σωφρονιστικὴν μεταχείρισιν. Ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ προτείνεται ὅπως καθορισθῆ κατώτατον ἡμερομίσθιον τοῦ καταδίκου εἰς ποσοστὸν τοῦ κατωτέρου ἡμερομισθίου τοῦ ἐλευθέρου ἐργάτου μὲ τελικὴν ἐπιδίωξιν τὴν ἐξομοίωσιν τῶν δύο ἡμερομισθίων ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας θὰ εἶναι ἴση ποιοτικῶς καὶ ποσοτικῶς. Φυσικὰ εἰς περιπτώσεις χρησιμοποιήσεως καταδίκων ὑπὸ ἰδιωτῶν ἢ ἐπιχειρήσεων, τὸ ἡμερομίσθιον πρέπει νὰ εἶναι τοῦ ἐλευθέρου ἐργάτου. Τέλος προτείνεται ὅπως τὸ σύστημα τῆς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας ἐφαρμόζεται δι' ὅλους τοὺς καταδίκους ἐφ' ὅσον παρέχουν παραγωγικὴν ἐργασίαν. Καὶ ἐν κατακλεῖδι ἀναφέρω ὅτι τὸ προϊὸν τῆς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας τοῦ καταδίκου δὲν πρέπει νὰ παραδίδεται ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸν κατάδικον. Τὸ σωφρονιστικὸν κατάστημα ὀφείλει νὰ παρακρατῆ μέρος αὐτοῦ πρῶτον διὰ τὴν κάλυψιν τῶν δαπανῶν συντηρήσεως τοῦ καταδίκου, τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ παθόντος, τὴν συντήρησιν τῆς οἰκογενείας τοῦ καταδίκου καὶ τὴν δημιουργίαν μικροῦ κεφαλαίου ποὺ θὰ παραλαμβάνῃ ὁ κατάδικος τὴν ἡμέραν τῆς ἀποφυλακίσεώς του. Πάντως ἕνα ποσοστὸν τοῦ ἡμερομισθίου πρέπει νὰ ἀποδίδεται εἰς τὸν κατάδικον διὰ τὴν κάλυψιν προσωπικῶν του ἀναγκῶν.

Τὸ πρόβλημα τῆς ἐργασίας τῶν καταδίκων δὲν εἶναι ἁπλό. Παρουσιάζει πολλὲς καὶ ποικίλες κοινωνικὲς καὶ οἰκονομικὲς πλευρές. Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς εἶναι ἀνάγκη νὰ καταστρωθοῦν ὀρθολογικὰ προγράμματα, νὰ μελετηθοῦν αἱ ἐπὶ μέρους ἐπιπτώσεις ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς τῆς ἐργασίας καὶ τὸ σπουδαιότερον αἱ πιθαναὶ σωφρονιστικαὶ ἀποδόσεις ὥστε ὁ κατάδικος μετὰ τὴν ἀποφυλάκισίν του νὰ προσαρμόζηται εὐκολώτερον εἰς τὸν ἐλεύθερον βίον.

Διότι ἀναμφισβήτητα ἡ ἐργασία τῶν καταδίκων εἶναι ἕνα εὐεργέτημα τῆς Πολιτείας πρὸς τοὺς καταδίκους ποὺ ἔμπρακτα δεικνύουν μεταμέλειαν διὰ τὴν ἐγκληματικήν των πρᾶξιν καὶ παρέχουν τὰ ἐχέγγυα ὅτι δὲν θὰ ὑποπέσουν ἐκ νέου εἰς ἀδίκημα.

Ἡ μετασωφρονιστικὴ ζωὴ τοῦ κάθε καταδίκου ἔχει τὴν σπουδαιοτέραν σημασίαν. Διότι ὁ πρώην κατάδικος πρέπει νὰ μὴ γίνῃ ὑπότροπος καὶ νὰ ἐξελιχθῆ εἰς παραγωγικὸν κοινωνικὸν κύτταρον. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν τὸ Κράτος ὀφείλει νὰ παρακολουθῆ καὶ ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν μετασωφρονιστικὴν ζωὴν τῶν καταδίκων. Διὰ τῆς ὀργανώσεως τῶν καταλλήλων ὑπηρεσιῶν καὶ τῆς συνεργασίας μετὰ ἰδιωτικῶν ὀργανώσεων, τῶν κοινωνικῶν λειτουργῶν κλπ. εἶναι δυνατὸν νὰ προσφέρῃ ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὸν τομέα τῆς περιστολῆς τῆς ἐγκληματικότητος. Καὶ τὸ σπουδαιότερον πρέπει νὰ ἀποκατασταθῆ τὸ ἠθικὸν τοῦ καταδίκου ὥστε νὰ μὴ θεωρῇ ἑαυτὸν ὡς μειονεκτοῦντα τῶν ἄλλων ἀτόμων καὶ τοῦτο θὰ ἐπιτευχθῆ ὅταν τὸ Κράτος καὶ οἱ ἐργοδότες δὲν διστάζουν νὰ δίδουν ἐργασίαν εἰς πρώην καταδίκους.

Οἱ εἰδικοὶ καὶ οἱ ἁρμόδιοι ἔχουν ὑποχρέωσιν νὰ μελετήσουν τὸ θέμα καὶ νὰ δώσουν διὰ τῆς μελέτης αὐτοῦ ὀρθὰς κατευθύνσεις εἰς τὴν Πολιτείαν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν συστημάτων ποὺ θὰ συντελέσουν εἰς τὸ νὰ μειωθῆ ἡ ἐγκληματικότης εἰς τὸν τόπον μας.

ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ ΤΩΝ ΛΙΝΤΜΠΕΡΓΚ

'Απὸ τὸ 'Αμερικανικὸν περιοδικὸν «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν ἀστυφύλακος κ. **Α. ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μετὰ ἀπὸ τὴν πρώτη συνάντησι, ὁ Λίντμπεργκ προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώσῃ ἄλλα λύτρα καὶ ἤθελε νὰ συναντήσῃ τὸν Κούρτις. Τώρα, μετὰ τὶς διαπραγματεύσεις μὲ τὸν Τζὼν ποὺ κατέληξαν σὲ σιωπὴ καὶ ἀποτυχία, ἦταν ἀπελπιστικὰ ἀνυπόμονος νὰ μάθῃ ἐὰν ὁ Κούρτις εἶχε πρόοδο στὶς ἐπαφές του.

Πράγματι ὁ Κούρτις εἶχε σημειώσει πρόοδο.

Τοῦ ἀνέφερε ὅτι μερικὲς ἡμέρες πρωτύτερα, ἡ σπεῖρα τοῦ εἶχε δώσει τὴ διεύθυνσι ἑνὸς σπιτιοῦ στὴ Νιούαρκ καὶ τοῦ εἶπαν νὰ πάῃ ἐκεῖ μόνος του. 'Εκεῖ συνάντησε τὸν Σὰμ καὶ ἄλλους δύο ἄνδρες. 'Ο ἕνας ἦταν ὁ πλοίαρχος τοῦ σκάφους πάνω στὸ ὁποῖο ἐκρατεῖτο τὸ παιδί. 'Ο ἄλλος λεγόταν Τζὼν—ἀναμφιβόλως ὁ ἴδιος Τζὼν ποὺ εἶχε διαπραγματευθῆ μὲ τὸν Δρ. Κόντον—γιατὶ τὰ χαρακτηριστικά του συμφωνοῦσαν ἀκριβῶς μὲ ἐκεῖνα ποὺ περιέγραψε ὁ Δρ. Κόντον. Τελικὰ ὡς ἀδιαφιλονείκητη ἀπόδειξι περὶ τῆς ταυτότητός του, ὁ Τζὼν εἶχε δείξει στὸν Κούρτις ἕνα δέμα γραμματίων τῶν ὁποίων οἱ αὔξοντες ἀριθμοὶ ἐδημοσιεύοντο στὸν πίνακα τῶν γραμματίων τῶν λύτρων.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἑπομένων ὀλίγων ἡμερῶν, ὁ Κούρτις βρισκόταν σὲ στενὴ ἐπαφὴ μὲ τὸν Λίντμπεργκ. 'Επληροφόρησε τὸν συνταγματάρχη ὅτι τὴν νύκτα τῆς 19 πρὸς τὴν 20 'Απριλίου, ὄχι μόνο εἶδε τὰ μέλη τῆς σπείρας, ξανά, ἀλλὰ τὸν εἶχαν ἀνεβάσει μάλιστα στὴ σκούνα τους, ἕνα ἁλιευτικὸ πλοῖο μὲ δύο ἱστοὺς ποὺ ἔφερε τὸ ὄνομα «Μαίρυ Β. Μόςς». Αὐτὸ ἔγινε μὲ μεγάλη στρατηγική. Δύο γυναῖκες ἀπὸ τὴν ἀκτὴ βρισκόντουσαν σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ πλοῖο μέσῳ ἑνὸς ἀσυρμάτου ποὺ τὸν εἶχαν κρυμμένο μέσα σ' ἕνα παληὸ Φόρντ Σεντάν. 'Ο Κούρτις μεταφέρθηκε σ' ἕνα πλησίον σημεῖο τοῦ ἀκρωτηρίου Μαίη τῆς Νιοὺ Τζέρσεϋ, ὅπου τὸν ἐπεβίβασαν στὴ σκούνα.

"Οταν ἀνέβηκε στὸ σκάφος, διαμαρτυρήθηκε πρὸς τοὺς ἀπαγωγεῖς γιατὶ ζητοῦσαν δεύτερα λύτρα. 'Αλλὰ οἱ γκάγκστερς γέλασαν. Τοῦ δήλωσαν ὅτι πάντοτε ὑπολόγιζαν σὲ δύο πληρωμές. Καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ζητοῦσαν ἀπὸ τὸν Λίντμπεργκ νὰ δεχθῆ νὰ μὴ δημοσιεύσῃ τοὺς αὔξοντας ἀριθμούς.

'Ο Λίντμπεργκ ὑποσχέθηκε νὰ πράξῃ ὅπως ἐπιθυμοῦσαν οἱ γκάγκστερς καὶ ὡρίσθηκε ἕνα ραντεβοῦ στ' ἀνοικτὰ τῆς νήσου Μπλόκ. 'Η συνάντησις ἀπέτυχε. Οἱ ἀπαγωγεῖς συνάντησαν πολλὲς βάρκες κοντὰ στὸ νησὶ ποὺ φοβήθηκαν, ἀνέφερε ὁ Κούρτις. Τώρα ἤθελαν ἕνα δεύτερο ραντεβοῦ 20 μίλλια ἀνοικτὰ ἀπὸ τὴν ἀκτὴ τῆς Βιρτζίνια.

Τὴν Παρασκευὴ 22 'Απριλίου, ὁ Λίντμπεργκ ἐπιβιβάσθηκε στὴ Νόρφολκ στὸ γιὼτ «Μάρκον», ἕνα θαυμάσιο πλοῖο, τὸ ὁποῖο εἶχε τακτοποιήσει ὁ Κούρτις νὰ εἶναι ἕτοιμο γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό. Πάνω στὸ σκάφος ἦταν ὁ ὑποπλοίαρχος Τζώρτζ Ρίτσαρντ, ἕνας πιλότος ποὺ εἶχε ὁρισθῆ ἀπὸ τὸ Ναυτικὸ γιὰ νὰ βοηθήσῃ στὴν ἔρευνα, ὁ πλοίαρχος Κέννεθ Χουάϊτιν, διοικητὴς τοῦ ναυτικοῦ ἀερολιμένος τῆς Νόρφολκ, ὁ Κούρτις καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον στενοὺς φίλους του, ὁ "Εντουϊν Μπρούς. 'Ο ὑποπλοίαρχος Ρίτσαρντ καὶ ὁ πλοίαρχος Χουάϊτιν ἦταν ὡπλισμένοι μ' ἕνα αὐτόματο ὅπλο, τουφέκια καὶ πιστόλια.

Τὴ νύκτα ἐκείνη, στὶς 6.40', τὸ «Μάρκον» ἀνοίχτηκε στὴ θάλασσα καὶ κατὰ τὰ χαράματα εἶχε φτάσει στὸ σημεῖο συναντήσεως. 'Απὸ τὴ γέφυρα, ὁ Λίντμπεργκ καὶ οἱ ἄλλοι ἐπιβαίνοντες παρατηροῦσαν τὴν ἀδάμαστη θάλασσα, χωρὶς νὰ βλέπουν πουθενὰ τὸ πλοῖο. 'Η ἔρευνα συνεχίσθηκε στὰ χαμένα ὅλη τὴν ἡμέρα. 'Αργὰ τὸ ἀπόγευμα τὸ γιὼτ ἐπέστρεψε στὸ λιμάνι.

Τὶς ἑπόμενες ὀκτὼ ἡμέρες ὁ καιρὸς ἦταν ἐνάντιος καὶ τὸ «Μάρκον» δὲν μποροῦσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ λιμάνι. Ὅταν τὸ γιὼτ ἀνοιγόταν, ὁ Λίντμπεργκ βοηθοῦσε συχνὰ στὸ πηδάλιο. Ἦταν ἤρεμος, ἀλλὰ τὸ πλοῖο τῶν ἀπαγωγέων δὲν φαινόταν πουθενά. Μιὰ μέρα ἐπιβιβάσθηκε στὸ γιὼτ ὁ ναύαρχος Μπάρατζ καὶ ὁ Λίντμπεργκ τοῦ περιέγραψε τὴν ἀναποτελεσματικὴ ἔρευνα. «Εἶναι οἱ χειρότερες ἡμέρες τῆς ζωῆς μου» τοῦ εἶπε.

Τέλος, στὶς 6 Μαΐου, ὁ Κούρτις βγῆκε στὴν ξηρὰ μετὰ ἀπὸ ἕνα ταξίδι καὶ ἐπιστρέφοντας στὸ πλοῖο ἀνήγγειλε ὅτι οἱ ἀπαγωγεῖς ἤρθαν σ' ἐπαφὴ μαζί του. Ἤθελαν νέο σημεῖο συναντήσεως, αὐτὴ τὴ φορὰ στὰ ὕδατα τῆς Νιοὺ Τζέρσεϋ.

Ὁ Λίντμπεργκ, ὁ Μπρούς καὶ ὁ Ρίτσαρντ πῆγαν ἀμέσως στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ἐπιβιβάσθηκαν σ' ἕνα δικάταρτο ἱστιοφόρο μήκους 30 μέτρων ποὺ ἔφερε τὸ ὄνομα «Κατσαλότ», τὸ ὁποῖο ἦταν εἰδικῶς ναυπηγημένο γιὰ νὰ ἀντέχῃ στὶς θαλασσοταραχές. Γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα ὁ Λίντμπεργκ εἶχε ἀνακτήσει τὸ ἠθικό του. Ὕστερα ἀπ' ὅλες τὶς ἐκνευριστικὲς ἀναβολές, ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ γυιός του θὰ ἦταν γρήγορα στὰ χέρια του.

Ἡ ἔρευνα ὅμως συνεχιζόταν εἰς μάτην, νύκτα καὶ ἡμέρα, μέσα στὴ θαλασσοταραχή.

Στὶς 10 Μαΐου τὸ ἱστιοφόρο ἐπέστρεψε στὸ λιμάνι καὶ ὁ Κούρτις ἀποβιβάσθηκε γιὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ μάθῃ τὶ συνέβαινε. Ἐπέστρεψε στὸ πλοῖο μὲ ὄχι εὐχάριστα νέα. Εἶχε συναντήσει τὴ μιὰ γυναίκα ποὺ ἐχειρίζετο τὸν ἀσύρματο σὲ μιὰ καλύβα στὸ ἀκρωτήρι Μαίη. Ὁ καιρὸς χειροτέρευε, τοῦ εἶπαν οἱ γκάγκστερς, καὶ ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἐπιστρέψουν τὸ παιδὶ ὅσο τὸ δυνατὸν τὸ συντομώτερο. Ἀλλὰ τὸ σημεῖον συναντήσεως ἔπρεπε νὰ ἀλλάξῃ πάλι. Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ ραντεβοῦ θὰ ἦταν στ' ἀνοικτὰ τῆς Φάϊβ Φάδομς Μπάνκς. Τὸ σύνθημα ἀναγνωρίσεως θὰ δινόταν μὲ ἕνα φῶς ἀπὸ τὸ κατάρτι τοῦ πλοίου.

Ἀλλὰ τὴν ἑπομένη ἡμέρα ὁ καιρὸς ἦταν τόσο ἄσχημος ποὺ δὲν ἐπέτρεψε στὸ «Κατσαλὸτ» νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ λιμάνι. Ὁ Κούρτις ἄφησε τὸ πλοῖο καὶ συναντήθηκε μ' ἕνα δημοσιογράφο τῆς ἐφημερίδος «Χέραλντ Τρίβιουν» τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἡ ἐφημερίδα τοῦ προσέφερε 25.000 δολλάρια ἐὰν εἶχε τὴν συνέντευξί του ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Μπρούς καὶ ὁ Ρίτσαρντ ἄφησαν τὸ πλοῖο καὶ ἐπισκέφθηκαν τὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ Λίντμπεργκ παρέμεινε ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Τελικά, τὴν Πέμπτη στὶς 12 Μαΐου, ἡ τρικυμία ἐκόπασε. Ὁ Κούρτις ἐπέστρεψε καὶ τὸ ἱστιοφόρο ἀνοίχθηκε καὶ πάλι στὴ θάλασσα. Ὅταν πλησίασε τὸ Φάϊβ Φάδομς Μπάνκς, ἄρχισε νὰ βρέχῃ καὶ ἡ ὁρατότης δὲν ἦταν καλή. Ὁ Λίντμπεργκ ἔδινε συνεχῶς σήματα ἀπὸ τὸν ἱστὸ τοῦ πλοίου, ἀλλὰ καμμιὰ ἀπάντησις.

Στὴν ξηρά, στὴ Σάουερλαντ, ἔβρεχε ἐπίσης τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο τοῦ Οὐΐλλιαμ Ἄλλεν, φορτωμένο ξυλεία, προχωροῦσε σταθερὰ στὴν ὁδὸ ποὺ συνδέει τὴν Πρίνσετον μὲ τὴν Χόουπγουελ. Ἕνας λεπτὸς νέγρος ὑπάλληλος, συζητοῦσε μὲ τὸν σύντροφό του Ὄρβιλ Γουΐλσον καὶ τοῦ ἔλεγε ὅτι θὰ ἦταν εὐτυχὴς ὅταν θὰ τελείωνε ἡ ἀπογευματικὴ ἐργασία καὶ θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ σύζυγό του καὶ τά παιδιά του, στὴ Τρέντον.

Μετὰ τὸ μικρὸ χωριουδάκι Μάουντ Ρόουζ, ὁ Ἄλλεν φρενάρισε στὸ ρεῖθρο τῆς ὁδοῦ, ἐξηγώντας στὸν Γουΐλσον ὅτι εἶδε κάτι. Ὁ Γουΐλσον ὅμως τοῦ ἀπάντησε ὅτι ἔπρεπε νὰ προβλέψῃ νὰ σταθμεύσῃ τουλάχιστο κοντὰ σὲ σταθμὸ ἀνεφοδιασμοῦ βενζίνης.

Ὁ Ἄλλεν κατέβηκε καὶ προχώρησε περὶ τὰ 30 μέτρα μέσα στὰ σφενδάμια καὶ τὶς ξυλοκερατιές. Σκύβοντας τὸ κεφάλι του κάτω ἀπὸ ἕνα χαμηλὸ κλῶνο, σταμάτησε γιὰ λίγο. Μετὰ προχώρησε σιγὰ γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ ἀντικείμενο ποὺ εἶχε ἰδῇ.

Ἦταν μέσα σὲ μιὰ μικρὴ λακκούβα, μισοσκεπασμένο ἀπὸ ξερὰ φύλλα καὶ λάσπη. Θὰ εἶναι σκελετὸς κανενὸς ζῴου, σκέφθηκε ὁ Ἄλλεν. Κοίταξε ἀπὸ πιὸ κοντά. Ἕνα μικρὸ ἀνθρώπινο πόδι προεξεῖχε ἀπὸ τὸ ἀνάχωμα.

Ὁ Ἄλλεν ἔτρεξε πίσω στὸ αὐτοκίνητο. «Θεέ μου ἕνα νεκρὸ παιδὶ εἶναι ἐκεῖ πέρα».

Ὁ Γουίλλιαμ ὡδήγησε τὸ αὐτοκίνητό του στὴ Χόουπγουελ ὅπου ἀνέφερε τὸ γεγονὸς στὴν ἀστυνομία. Ἀμέσως ἕνα ἀστυνομικὸς ἔφτασε στὸ σημεῖο ὅπου ἦταν ὁ λάκκος. Γονάτισε, σήκωσε τὸ μικρὸ σῶμα καὶ τὸ γύρισε. Ἔβγαλε ἀπὸ τὴ τσέπη του μιὰ φωτογραφία ἑνὸς παιδιοῦ καὶ τὴν παρέβαλε μὲ τὸ μικρὸ κεφαλάκι. Δὲν χρειάσθηκε νὰ καταλήξῃ σὲ συμπέρασμα.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα ἔφτασε ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀστυνομίας τῆς Νιοὺ Τζέρσεϋ, Χάρρυ Γουῶλς. Ὁ Γουῶλς σκέφθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξασφαλίσῃ καὶ ἄλλη ἀπόδειξι περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ πτώματος προτοῦ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν οἰκογένεια.

Ἀφοῦ ἐξέτασε τὸ ὕφασμα τῶν ἐνδυμάτων ποὺ ἦταν κολλημένα πάνω στὸ πτῶμα, πῆγε στὴν κατοικία τῶν Λίντμπεργκ καὶ μὲ τὴν ἠρεμία τοῦ ἀστυνομικοῦ, ρώτησε τὴν Μπέττυ Γκάου ἐὰν εἶχε τίποτε δείγματα ἀπὸ τὰ νυκτερινὰ φορέματα τοῦ παιδιοῦ. Ἡ Μπέττυ ἀπάντησε ὅτι εἶχε ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε. Κατὰ τὴ νύκτα τῆς ἀπαγωγῆς εἶχε φτειάξει μιὰ πρόχειρη νυκτερινὴ ρόμπα γιὰ τὸ παιδάκι ἀπὸ ἕνα βαμβακερὸ μεσοφόρι. Εἶχε ἀκόμα τὰ ὑπολείμματα ἀπὸ τὸ μεσοφόρι καὶ τὴ μπλὲ κλωστὴ ποὺ χρησιμοποίησε στὸ ράψιμο. Τὰ ἔδωσε στὸν ἐπιθεωρητή. Ὁ Γουῶλς γύρισε πίσω στὸ λάκκο. Τὸ φόρεμα τοῦ παιδιοῦ καὶ τὰ ὑπολείμματα τοῦ ὑφάσματος ἦταν ὅμοια. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ μπλὲ κλωστές.

Ἡ μακροχρόνια ἔρευνα γιὰ τὸν Τσὰρλς Λίντμπεργκ εἶχε τελειώσει πιά. Ὁ Γουῶλς ἐπέστρεψε στὸ σπίτι τῶν Λίντμπεργκ καὶ ἀνέφερε τὸ γεγονὸς στὸν συνταγματάρχη Σβάρτζκοπφ. Ἡ εἴδησις δόθηκε τηλεγραφικῶς στὸ «Κατσαλὸτ» καὶ τώρα ἔπρεπε νὰ τὸ εἰποῦν καὶ στὴν Ἄννα Λίντμπεργκ. Ὁ Σβάρτζκοπφ μπῆκε στὸ δωμάτιο ὅπου βρισκόταν ἡ Ἄννα μὲ τὴ μητέρα της καὶ περίμεναν τὴν εἰδοποίησι κάθε μέρα ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα, ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Τσὰρλς εἶχε ἀναχωρήσει γιὰ νὰ συναντήσῃ τοὺς ἀπαγωγεῖς κάπου στὸν Ἀτλαντικό.

Τὶς εἶπε ὅτι εἶχε ἄσχημα νέα. Ἐν συνεχείᾳ ἀνεκοίνωσε τὴν εἴδησι μὲ τρόπο ὅσο μποροῦσε πιὸ εὐγενικό. Ὅταν τελείωσε, ἡ Κα Μόρρου ἀγκάλιασε τὴν κόρη της. Ὁ Σβάρτζκοπφ βγῆκε ἥσυχα ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔδωσε τὴν εἴδησι στὴ δημοσιότητα.

Ἐν τῷ μεταξὺ καμμιὰ ἀπάντησις δὲν εἶχε ληφθῆ ἀπὸ τὸ «Κατσαλότ», παρὰ τὰ ἐπανειλημμένα σήματα ποὺ τοῦ εἶχαν διαβιβασθῆ. Μήπως εἶχε πάθει βλάβη ὁ ἀσύρματός του; Ὅταν ἡ εἴδησις ἔφτασε στὸν συνταγματάρχη Μπρέκινριτζ, στὸ γραφεῖο του στὴ Νέα Ὑόρκη, τὸ θεώρησε τραγικὴ εἰρωνεία ὅλος ὁ κόσμος νὰ γνωρίζῃ ὅτι τὸ παιδὶ τῶν Λίντμπεργκ ἦταν νεκρό, ἐνῷ ὁ πατέρας του ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐρευνᾷ τὶς θάλασσες. Εἰδοποιήθηκε ἡ ἀκτοφυλακὴ καὶ τὰ περιπολικὰ ἐκινητοποιήθηκαν πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἱστιοφόρου. Ἐν τούτοις ὅταν τὸ θαλασσοδαρμένο «Κατσαλὸτ» μπῆκε σὲ λιμάνι ἐκείνη τὴ νύκτα, δὲν ἔλαβε κανένα σῆμα. Οὔτε σκάφη τῆς ἀκτοφυλακῆς τὸ εἶχαν συναντήσει.

Ὁ Κούρτις καὶ οἱ ἄλλοι βγῆκαν στὴν ξηρά, ἐνῷ, ὡς συνήθως, ὁ Λίντμπεργκ ἔμεινε πάνω στὸ πλοῖο. Μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα ὁ Ἔντουϊν Μπρουὺς καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος Ρίτσαρντ ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ Λίντμπεργκ τοὺς χαιρέτησε καὶ τοὺς ἀνέφερε ὅτι καὶ κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ εἶχε ἀποτυχία, ἴσως τὴν ἑπομένη ἡμέρα νὰ εἶχε καλύτερη τύχη.

Ὁ Μπρουὺς καὶ ὁ Ρίτσαρντ ἀλληλοκοιτάχθηκαν. Μετὰ ὁ Μπρουὺς κατέβαλε προσπάθεια νὰ μιλήσῃ. «Συνταγματάρχα, τὸ βρῆκαν τὸ παιδί». Ἡ φωνή του κόπηκε ἀπότομα καθὼς ὁ Λίντμπεργκ τὸν κοίταξε. Μετὰ ὁ νεαρὸς πατέρας μίλησε μὲ φωνὴ σφιγμένη ἀπὸ τὴν ἔντασι.

—«Τὸ βρήκανε;»

Ὁ Μπρουὺς ἀποτελείωσε γρήγορα τὴ φράσι του: «Εἶναι νεκρό».

Στὸ δάσος, κοντὰ στὴ Χόουπγουέλ, ἀστυνομικὴ φρουρὰ φύλαγε γύρω ἀπὸ τὸν ἀβαθῆ λάκκο ποὺ βρισκόταν τὸ πτῶμα. Πλησίον, στὸν ξεπλυμένο ἀπ' τὴ βροχὴ δρόμο, τὰ αὐτοκίνητα συνωθοῦντο τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο. Πολλοὶ περίεργοι εἶχαν ἔρθει ἀκόμα πεζοί. Τὸ πλῆθος καὶ τὰ αὐτοκίνητα ἦταν τόσο πυκνά, ὥστε ἡ κυκλοφορία ἦταν ἀδύνατος. Οἱ μικροπωλητὲς ἔτρεξαν ἐκεῖ μὲ τὰ φιστίκια καὶ τὰ πασατέμπο καὶ μὲ κάρτ-ποστὰλ ποὺ ἀπεικόνιζαν τὴν κατοικία τῶν Λίντμπεργκ. Ἕνα ἀναψυκτήριο ἐγκαταστάθηκε ἀμέσως καὶ ἡ μυρουδιὰ ἀπὸ τὰ ψημένα λουκάνικα γέμισε τὸν ἀέρα.

Περισσότερα πλήθη συγκεντρώθηκαν στὸ κοιμητήριο τοῦ Τρέντον καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς —13 Μαΐου— ἡ ὑπομονὴ τοῦ πλήθους ἱκανοποιήθηκε. Ἕνα αὐτοκίνητο ἔφτασε καὶ κατέβηκε ἀπ' αὐτὸ ὁ συνταγματάρχης Λίντμπεργκ.

Δὲν φοροῦσε καπέλλο καὶ φαινόταν κουρασμένος. Τὸν ἀκολουθοῦσε ὁ συνταγματάρχης Μπρέκινριτζ. Ὁ Λίντμπεργκ προχώρησε γρήγορα πρὸς τὸ νεκροφυλάκιο. Ὁ Μπρέκινριτζ σταμάτησε καὶ κοίταξε ἕνα ψηλὸ γνώριμο ἄνδρα ἀνάμεσα στὸ πλῆθος. Ἦταν ὁ Δρ. Κόντον.

Μέσα στὸ δωμάτιο ὅπου βρισκόταν τὸ πτῶμα, ὁ Σβάρτζκοπφ καὶ οἱ ἄλλοι παρακολουθοῦσαν τὸν Λίντμπεργκ ποὺ προχωροῦσε πρὸς τὸ τραπέζι ποὺ ἦταν σκεπασμένο μὲ ἕνα σεντόνι. «Ξεσκεπάστε το» εἶπε. Ἕνας ὑπάλληλος ἀπέσυρε τὸ κάλυμμα.

Ὁ Λίντμπεργκ κοίταξε τὸ γυιό του. Τὸ πρόσωπό του κοκκίνησε. Ἔσκυψε ἀπὸ πάνω, ἐξέτασε στὸ στόμα, μέτρησε τὰ δόντια. Μετὰ ἐξήτασε μιὰ μικρὴ ἀτέλεια τὴν ὁποία εἶχε ἐκ γενετῆς τὸ παιδί του: δύο ἐφαπτόμενα δάκτυλα στὸ δεξί του πόδι.

—«Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι εἶναι τὸ παιδί μου» εἶπε.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ ἀστυνομία τῆς Νιοὺ Τζέρσεϋ ἐνεργοῦσε μυστικὰ καὶ περιωρισμένα, φοβούμενη μήπως μὲ τὶς ἐνέργειές της ἐπέμβη στὶς διαπραγματεύσεις τῶν λύτρων. Τώρα ποὺ εἶχε βρεθῆ τὸ πτῶμα, ὁ συνταγματάρχης Σβάρτζκοπφ ἀνήγγειλε ὅτι θὰ κατεβάλλετο κάθε δυνατὴ προσπάθεια πρὸς σύλληψιν τῶν ἀπαγωγέων.

Τὸ πρῶτο βῆμα, κατὰ τὸν Σβάρτζκοπφ, ἦταν νὰ λάβουν ὅλες τὶς πληροφορίες ἀπὸ τὸν Δρ. Κόντον, τὸν Κούρτις καὶ τὸν Ρόσνερ σχετικῶς μὲ τὶς ἐπαφές τους μὲ τοὺς ἀπαγωγεῖς. Ἦταν φανερὸ ὅτι οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνδρες εἶχαν πέσει θύματα μεγάλης ἀπάτης. Καὶ οἱ τρεῖς προσήχθησαν γιὰ νὰ ἐξετασθοῦν στὸ σπίτι τοῦ Λίντμπεργκ.

Ὁ Ρόσνερ ἔδωσε ἀμέσως τὴν κατάθεσί του. Εἶχε ἔρθει ἑκατοντάδες φορὲς σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν ὑπόκοσμο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνθρώπους τῆς ρουλέττας καὶ χαρτοπαίκτας, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦσαν νὰ εἰσχωρήσουν στὴν ὑπόθεσι. Μιὰ ἐπαφὴ τοῦ φάνηκε ὅτι ἦταν ἀπ' εὐθείας μὲ τοὺς ἀπαγωγεῖς, ἀλλὰ δὲν συνεχίσθηκε.

Στὸ τέλος τῆς ἐξετάσεως, ὑποσχέθηκε νὰ κάνῃ τὸ πᾶν ὅπου μποροῦσε γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν Ἀστυνομία.

Ἐπίσης ὁ Δρ. Κόντον ἐξιστόρησε τὰ γεγονότα ἀπὸ τὴν ἀρχή. Καθὼς ἔδιδε τὴν κατάθεσί του, τὸν διέκοπτεν συνεχῶς μὲ ἐρωτήσεις. Τὶς δεχόταν ὅλες παρ' ὅλο ποὺ πολλὲς ἐξ αὐτῶν προσπαθοῦσαν νὰ ἀμφισβητήσουν τὸν ρόλο του ἢ ὑπέθεταν ὅτι ἴσως δὲν ἔλεγε ὅλα ὅσα ἤξερε. Γαλήνιος ὁ Δρ. Κόντον ἀπαντοῦσε καὶ ἀποδείκνυε ὅτι ὅλες οἱ ἐνέργειες ποὺ εἶχε κάνει εἶχαν ἐπιδοκιμασθῆ ἀπὸ τὸν Λίντμπεργκ καὶ Μπρέκινριτζ.

Ὁ Κούρτις, ἐπίσης φαινόταν πρόθυμος νὰ βοηθήσῃ. Ἔδωσε λεπτομερῆ περιγραφὴ τῆς σκούνας ἡ ὁποία διεβιβάσθη στὴν ἀκτοφυλακὴ καὶ διατάχθηκε ἀμέσως γενικὴ ἔρευνα τῆς ἀκτῆς ἀπὸ τὴ Νέα Σκωτία μέχρι τὴ Φλωρίδα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀντελήφθηκαν ἀμέσως ὅτι ὁ Κούρτις διετύπωνε κάπως συγκεχυμένα μερικὰ κύρια σημεῖα τῶν ἐνεργειῶν του. Παραδείγματος χάριν δὲν

μποροῦσε νὰ θυμηθῇ ποῦ εἶχε συναντήσει τὶς δύο γυναῖκες μὲ τὴ Φὸρντ Σεντὰν ποὺ εἶχε τὸν ἀσύρματο. Μετὰ ἀπὸ ἔρευνα ποὺ κράτησε ἕνα ὁλόκληρο ἀπόγευμα δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ τὸ σπίτι στὴ Νιούαρκ ὅπου εἶχε συναντήσει τὸν Τζών. Καὶ τελικὰ δὲν μπόρεσε νὰ προσδιορίσῃ τὴν καλύβα στὸ ἀκρωτήρι Μαίη, ὅπου εἶχε συναντήσει μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες, στὶς 10 Μαΐου, δηλαδὴ μόλις πρὶν τρεῖς ἡμέρες.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Κούρτις εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὅλοι τὸν ἀπέφευγαν στὸ σπίτι τοῦ Λίντμπεργκ. Κανεὶς δὲν συζητοῦσε μαζί του, μέχρις ὅτου κατὰ τὰ μεσάνυκτα ὁ ἐπιθεωρητὴς Γουῶλς πῆγε κοντά του καὶ τοῦ πρότεινε νὰ περπατήσουν ἔξω γιὰ νὰ πάρουν ἀέρα.

Στὴ δροσερὴ ἀνοιξιάτικη νύκτα, ὁ Κούρτις τοῦ μίλησε γιὰ τὰ ἀτομικά του ζητήματα. Τὴν περασμένη ἄνοιξη, τοῦ εἶπε, ἡ ἑταιρία του εἶχε πτωχεύσει καὶ ὁ ἴδιος ἦταν χρεωκοπημένος. Ἐὰν δὲν ἦταν ἡ γυναίκα του νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ νὰ τὸν νοιώσῃ δὲν ἤξερε τὶ θὰ εἶχε συμβῆ.

Ὁ Γουῶλς τὸν ἄκουγε μὲ συμπάθεια. Καταλάβαινε, τοῦ εἶπε, τὴ μεγάλη του στεναχώρια. Δὲν νόμιζε τώρα ὅτι θὰ αἰσθανόταν καλύτερα ἐὰν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια σχετικῶς μὲ τὶς ἐνέργειές του στὴν ὑπόθεσι Λίντμπεργκ;

Ἀλλὰ ὁ Κούρτις ἐπέμενε ὅτι εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Γουῶλς συνέχισε σὰν νὰ μὴ τὸν εἶχε ἀκούσει. Ὑπῆρχαν πολλὰ ἀκαθόριστα στὴν κατάθεσι τοῦ Κούρτις, τόσο λίγες ἀποδεικτικὲς μαρτυρίες ποὺ δύσκολα θὰ πίστευε κανεὶς ὅτι ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

Σταμάτησαν γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπηλοί. Ὕστερα ὁ Κούρτις μίλησε.

—«Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ εἶπα καὶ δὲν εἶναι ἀλήθεια, εἶναι ὅτι εἶδα τὰ χρήματα τῶν λύτρων».

—«Καὶ γιατὶ δὲν τὸ εἴπατε στὸν συνταγματάρχη Λίντμπεργκ;» εἶπε ὁ Γουῶλς. «Αὐτὸ ἦταν ποὺ τὸν ἔκανε νὰ πιστέψῃ ὅτι πράγματι ἤσουν σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἀπαγωγεῖς».

Ὁ Κούρτις τὸ παραδέχθηκε καὶ μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα μὲ ταραγμένη φωνὴ ἐπανέλαβε τὴν ὁμολογίαν του στὸν πατέρα τοῦ δολοφονηθέντος παιδιοῦ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Λίντμπεργκ κοίταξε σιωπηλὰ τὸν Κούρτις. Μετὰ μ' ἕνα μορφασμὸ ἀηδίας βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ἀκόμα καὶ τώρα ὁ Γουῶλς δὲν πίστευε ὅτι ὁ Κούρτις ἔλεγε ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ἴσως νὰ ἦταν καλύτερα νὰ τὸν ἐξετάσουν πάλι. Ὁ Κούρτις δέχθηκε ἰσχυριζόμενος ὅμως ἀκόμα ὅτι ἡ πρώτη του κατάθεσις ἦταν σωστή. Ἐπὶ ὧρες μιλοῦσε χωρὶς νὰ προβῇ σὲ καμμιὰ νέα ὁμολογία. Τελικὰ ὁ Γουῶλς τὸν διέκοψε. «Γιατὶ δὲν ὁμολογεῖς;» εἶπε μὲ κουρασμένη φωνή. «Ἐγὼ θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ».

Καθὼς σηκώθηκε νὰ φύγῃ, ὁ Κούρτις πήδησε ἀπότομα ἀπὸ τὸ κάθισμά του. «Ἐν τάξει. Θὰ δώσω μιὰ νέα κατάθεσι» φώναξε. «Φέρτε μου ἕνα δακτυλογράφο».

Μέσα σὲ μισὴ ὥρα ὁ Κούρτις ὑπέγραφε μιὰ πλήρη ὁμολογία. Ἡ σκούνα, οἱ γκάγκστερς, ὁ Φόρντ, ὅλη ἡ ἱστορία, ἦταν πλαστά. «Ἐγὼ ἐπενόησα ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ἱστορία» ἔγραφε. Στὴ δεύτερη κατάθεσί του παραδεχόταν ὅτι ὁ ἀρχιμανδρίτης Ντόμπσον Πήηκοκ ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὴν ὑπόθεσι μόνο καὶ μόνο ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία του νὰ γράψουν γι' αὐτὸν οἱ ἐφημερίδες.

Ὁ ἀρχιμανδρίτης ἀρνήθηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν κατοικία του στὴ Νόρφολκ, ὅπου ἦταν ἐκτὸς τῆς ἁρμοδιότητος τῆς ἀστυνομίας τῆς Νιοὺ Τζέρσεϋ. Ὁ Κούρτις ἐτέθη ἀμέσως ὑπὸ κράτησιν. Τὸν ἑπόμενο μῆνα ἐστάλη στὸ δικαστήριο μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ἐξηπάτησε τὴ δικαιοσύνη καὶ καταδικάσθηκε σὲ πρόστιμο 1.000 δολλαρίων καὶ ἑνὸς ἔτους φυλάκισιν. Ἡ ποινὴ τῆς φυλακίσεως ἐπαυξήθηκε ἀργότερα.

Μέχρι τοῦ σημείου τούτου ἡ ἀστυνομία τῆς Νιοὺ Τζέρσεϋ ἐκράτησε ζηλοτύπως δι' ἑαυτόν της μόνον τὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὴν ἐξέτασι τῆς ὑποθέσεως. Καθὼς οἱ ἑβδομάδες περνοῦσαν χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἄρχισε νὰ δημιουργῆται κάποια κρί-

σις. Ἐπιδείχθηκε ψυχρότης πρὸς τὸ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ καὶ τὶς ἄλλες ὁμοσπονδιακὲς ὀργανώσεις ποὺ ἦταν ἐπιφορτισμένες μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου—καὶ τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ προσεφέρθη ἀπὸ τὸν Πρόεδρο Χοῦβερ, ὅταν βρέθηκε τὸ νεκρὸ βρέφος. Οἱ ἄνδρες τοῦ Σβάρτζκοπφ ἀγνόησαν τὶς ὑποδείξεις τοῦ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ καὶ δὲν χρησιμοποίησαν τὸν τεχνικὸ ἐξοπλισμὸ καὶ ἀπέπεμψαν τὰ ὄργανά του ὡς ἀναρμοδίους συμβούλους. Οἱ κριτικοὶ ἰσχυρίζονταν ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ παραδεκτὸν ὅτι ἡ ἀστυνομία τῆς Νιοὺ Τζέρσεϋ ἐμποδίσθηκε στὸ ἔργο της ὅταν ὑπῆρχε ἀκόμα ἐλπίδα νὰ βρῇ τὸ παιδὶ ζωντανό. Ἂν καὶ ἑκουσίως εἶχε ἀναστείλει τὶς ἐνέργειές της τότε, ἦταν φανερὸ ὅτι δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τὰ βγάλῃ πέρα σὲ μιὰ τόσο σπουδαία ὑπόθεσι.

Τριάντα ἀστυνομικοὶ τῆς Νιοὺ Τζέρσεϋ εἶχαν ἀσχοληθῆ ἐπὶ χιλιάδες ὧρες νὰ ψάχνουν πρὸς ἀνεύρεσιν ἰχνῶν καὶ νὰ ἀνακρίνουν διαφόρους ὑπόπτους. Εἶχαν ἐξετάσει τοὺς ὑπηρέτες, συγγενεῖς καὶ φίλους τῶν Λίντμπεργκ καὶ Μόρροου καὶ εἶχαν ἀνακρίνει τοὺς ἀρχιτέκτονες καὶ ὅλους ὅσους εἶχαν ἐργασθῆ στὴν ἀνέγερσι τῆς κατοικίας τῶν Λίντμπεργκ. Ἀκόμα, ἕνας ἀστυνομικὸς εἶχε σταλῆ στὴν Ἀγγλία γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθεια τῆς Σκότλαντ Γιάρντ, ὡς πρὸς τὴν ἐξέτασι τοῦ παρελθόντος τῆς Μπέττυ Γκάου καὶ Χουέϊτλυ.

Ἡ ἀστυνομία εἶχε ἐκπονήσει μιὰ θεωρία γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ παιδιοῦ. Χρησιμοποιώντας τὸ ἴδιο ξύλο, ἀστυνομικοὶ ξυλουργοί, κατασκεύασαν μιὰ σκάλα ὅμοια ἀκριβῶς μὲ τὴν ἐκ τριῶν τμημάτων ἀποτελουμένην σκάλα, ἡ ὁποία βρέθηκε κοντὰ στὸ σπίτι. Κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς σειρᾶς πειραμάτων ποὺ ἔγιναν κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου τοῦ παιδιοῦ, ἡ ὅμοια σκάλα εἶχε σπάσει ἀκριβῶς στὸ ἴδιο σημεῖο ποὺ εἶχε σπάσει καὶ ἡ χρησιμοποιηθεῖσα κατὰ τὴν ἀπαγωγή, κάτω ἀπὸ τὸ βάρος ἑνὸς ἀστυνομικοῦ μεταφέροντος ἕνα δέμα μεγέθους 0,80 μ. καὶ βάρους 14 κιλῶν ποὺ ἀντιπροσώπευε τὸν ὄγκο καὶ τὸ βάρος τοῦ ἀπαχθέντος παιδιοῦ.

Αὐτὸς ποὺ εἶχε ἀνεβῆ στὴ σκάλα ἔπεσε πρὸς τὰ μέσα, ἐνῷ τὸ δέμα ἔπεσε μὲ ὁρμὴ πρὸς τὸν τοῖχο καὶ τὸ ὑποτιθέμενο «κρανίο» τοῦ παιδιοῦ κτύπησε ἄσχημα πάνω στὴ γωνία τοῦ παραθύρου.

Τὸ ἀντίγραφο τῆς σκάλας ἀπεκάλυψε κι' ἄλλη πληροφορία. Τὸ ξύλο εἶχε σπάσει ὑπὸ τὸ βάρος 81 κιλῶν. Ἐφ' ὅσον τὸ βάρος τοῦ παιδιοῦ ἦταν 14 κιλά, ὁ ἄνθρωπος ποὺ σκαρφάλωσε στὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ ἔπρεπε νὰ ζυγίζῃ τοὐλάχιστον 67 κιλὰ ἢ καὶ περισσότερο, νὰ ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐκίνητος διότι τὰ σκαλοπάτια ἀπεῖχαν 0,48 μ. τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, δηλαδὴ 15 ἑκατοστὰ περισσότερο τοῦ κανονικοῦ.

Ὁ Σβάρτζκοπφ συγκέντρωσε πληροφορίες ἀπὸ ἄτομα ποὺ εὑρίσκοντο πλησίον τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος κατὰ ἢ πρὸ τῆς 1ης Μαρτίου. Οἱ ξένοι ἦταν σπάνιοι στὴ Σάουερλαντ, ἀλλὰ ἀναφέρθηκε ὅτι δύο φορὲς κατὰ τὸν Φεβρουάριο ἕνας ξένος εἶχε θεαθῆ κοντὰ στὸ κτῆμα τοῦ Λίντμπεργκ.

Λίγο πρὶν τὸ μεσημέρι τῆς 1ης Μαρτίου μιὰ πράσινη Σεντὰν εἶχε σταθμεύσει κοντὰ σ' ἕνα δρομάκι ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν κατοικία τοῦ Λίντμπεργκ. Ὁ ὁδηγὸς ἦταν ἕνας ἄνδρας, εἶπε ἕνας γείτονας στὴν ἀστυνομία, καὶ ὑπῆρχε μιὰ σκάλα μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Τὴν ἴδια μέρα τὸ ἀπόγευμα, ἕνας νεαρὸς σπουδαστὴς εἶχε ἰδῆ ἕνα αὐτοκίνητο σταθμευμένο ὄχι μακρυὰ ἀπὸ τὴν κατοικία τῶν Λίντμπεργκ. Ὁ ὁδηγὸς ἦταν ἕνας λεπτὸς μὲ αὐστηρὰ χαρακτηριστικὰ προσώπου καὶ δίπλα ἀπ' αὐτὸν πάνω στὸ μπροστινὸ κάθισμα βρισκόντουσαν τὰ τμήματα μιᾶς σκάλας.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμα ὁ ἄνδρας ἢ οἱ ἄνδρες ἦταν μέλη τῆς σπείρας τῶν ἀπαγωγέων, ὁ Σβάρτζκοπφ ἤξερε ὅτι μία ἀπὸ τὶς πρωτεύουσες ἐρωτήσεις ἔμεινε ἀκόμα ἀναπάντητος. Πῶς οἱ ἀπαγωγεῖς ἤξεραν ὅτι τὸ βρέφος βρισκόταν ἐκείνη τὴ νύκτα στὴ νέα κατοικία, παρὰ τὴ συνήθεια τῆς οἰκογενείας νὰ περνᾷ τὶς καθημερινὲς στὸ σπίτι τῆς Κας Μόρροου; Πῶς ἤξεραν ποὺ ἦταν τὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ κατὰ τὸ χρόνο τῆς ἀπαγωγῆς;

Ἦταν φανερὸ ὅτι ἡ σπεῖρα εἶχε βοηθηθῆ ἐκ τῶν ἔσω. Οἱ ὑποψίες τῆς ἀστυνομίας ἔπεσαν πάνω σὲ δύο ἄτομα.

Τὸ πρῶτο ἦταν ὁ φίλος τῆς Μπέττυ Γκάου, ἕνας νεαρὸς Νορβηγὸς ὀνόματι Χένρυ Τζόνσον. Ὁ Τζόνσον ἐγνώριζε καλὰ τὸ σπίτι. Εἶχε πάει ἐκεῖ τρεῖς φορὲς γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὴ Μπέττυ. Ἐπὶ πλέον ἔμαθαν ὅτι ἡ Μπέττυ εἶχε ἀναβάλει μιὰ συνάντησι μ' αὐτόν, γιατὶ οἱ Λίντμπεργκ θὰ ἦταν στὴ Χόουπγουελ καὶ ὄχι στὸ κτῆμα τῆς Μόρροου κατὰ τὴ νύκτα τῆς ἀπαγωγῆς. Στὴν πραγματικότητα ὁ Χένρυ εἶχε καλέσει στὸ τηλέφωνο τὴ Μπέττυ στὴ Χόουπγουελ καὶ τῆς μίλησε μιὰ ὥρα περίπου πρὸ τῆς διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος. Φαινομενικῶς εὐθὺς τύπος ὁ Τζόνσον, ἔπεισε γρήγορα τὴν ἀστυνομία τῆς Τζέρσεϋ ὅτι δὲν ἐνέχεται στὸ ἔγκλημα, ἐν τούτοις κράτησαν σημειώσεις ἐν ἦ περιπτώσει νέες μαρτυρίες ἔρριχναν ἀμφιβολίες στὸ ἄλλοθί του.

Τὸ δεύτερο ὕποπτο ἄτομο ἦταν ἡ ὑπηρέτρια τῆς κατοικίας τῆς Μόρροου—ἡ Βιολέττα Σάρπ, μιὰ ὡραία Ἀγγλίδα 28 ἐτῶν. Ὅλο τὸ προσωπικὸ τῆς Μόρροου ἀγαποῦσε τὴ Βιολέττα, εἰδικῶς δὲ ὁ οἰκονόμος Σέπτιμους Μπάνκς, ἕνας ἀξιοπρεπής, συντηρητικὸς ἄνδρας, ἀνεπιλήπτου διαγωγῆς, ὁ ὁποῖος προετίθετο νὰ τὶς κάνῃ προτάσεις γάμου.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Σβάρζκοπφ δὲν ἔμειναν ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὶς ἐξηγήσεις τῆς Βιολέττας περὶ τοῦ ποῦ εὑρίσκετο κατὰ τὴ νύκτα τῆς ἀπαγωγῆς. «Ἕνας γνώριμος» εἶπε ὅτι τὴν εἶχε συνοδεύσει στὸν κινηματογράφο. Τὸν εἶχε γνωρίσει μόλις πρὶν δύο ἡμέρες ὅταν ἔκανε τὸν περίπατό της. Δὲν μποροῦσε νὰ θυμηθῆ τὸ ὄνομά του οὔτε καὶ τὸν κινηματογράφο. Ἦταν ἀκόμα ἕνα ζευγάρι μαζί τους, ἀλλὰ οὔτε κι' αὐτῶν τὰ ὀνόματα μποροῦσε νὰ θυμηθῆ. Ἐν συνεχείᾳ, μὲ παραπειστικὲς ἐρωτήσεις, ἡ Βιολέττα ἄλλαξε τὶς δηλώσεις της καὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς Γουῶλς παρατήρησε ὅτι σὲ πολλὰ σημεῖα ἀντέφασκε. Στὶς 9 Ἰουνίου ξέσπασε σὲ λυγμοὺς καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ σταμάτησαν τὴν ἀνάκρισι. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ Βιολέττα Σὰρπς ἤπιε ἕνα ποτήρι δηλητήριο καὶ πέθανε πρὶν προλάβῃ νὰ τὴν ἐξετάσῃ ὁ γιατρός.

Ὁ Σβάρτζκοπφ ἔδωσε πάλι συνέντευξι μὲ τοὺς δημοσιογράφους. «Ἡ αὐτοκτονία τῆς Βιολέττας Σὰρπς» εἶπε «ἐπιβεβαιοῖ τὶς ὑποψίες μας ὅτι ἦταν γνώστης τοῦ ἐγκλήματος».

Ἀλλὰ τὴν ἑπομένη ἡμέρα ἕνας νέος ἄνδρας ὀνόματι Ἔρνεστ Μύλλερ παρουσιάσθηκε στὸ γραφεῖο τοῦ Γουῶλς καὶ δήλωσε ὅτι ἦταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε δώσει ραντεβοῦ μὲ τὴ Βιολέττα Σάρπς. Ἐπὶ πλέον μποροῦσε νὰ κατονομάσῃ τὸ ἄλλο ζευγάρι ποὺ ἦταν μαζί τους. Αὐτὸ ποὺ τὸν κατέπλησσε—συνέχισε—ἦταν γιατὶ ἡ Βιολέττα ἠρνεῖτο ὅτι ἤξερε τὸνομά του, ἐνῷ αὐτὸς ἦταν ἀπολύτως βέβαιος ὅτι τὸν γνώριζε καλά.

Ἡ κατάθεσις τοῦ Μύλλερ ἐλέγχθηκε καὶ βρέθηκε ἀπόλυτα ἀκριβής. Εἰς ἀμηχανίαν εὑρισκόμενος ὁ Γουῶλς, δήλωσε στοὺς δημοσιογράφους: «Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ ἡ Βιολέττα Σάρπς, ἐφ' ὅσον δὲν ἦταν ἀναμιγμένη στὴν ἀπαγωγή, προτίμησε νὰ πεθάνῃ παρὰ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ ὄνομα τοῦ Μύλλερ».

Ὁ τύπος στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὴν Ἀγγλία ἐξαγριώθηκε γιατὶ δὲν ἱκανοποιήθηκε μὲ τὰ ἀποτελέσματα αὐτά. Ὑπεστήριζε μὲ βιαιότητα ὅτι ἡ ἀστυνομία τῆς Νιοὺ Τζέρσεϋ ἐξετέλεσε τὸ φτωχὸ κορίτσι μὲ τὶς ἐνέργειές της, ἐξαναγκάζοντάς το νὰ παραφρονήσῃ. Στὸ Λονδῖνο, ἔγιναν δριμεῖες ἐπερωτήσεις στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων καὶ ὁ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Μεγάλης Βρεταννίας διατάχθηκε νὰ ἐξετάσῃ καὶ νὰ ὑποβάλῃ ἀναφορὰν ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ὅλο τὸ καλοκαίρι ὁ συνταγματάρχης Σβάρτζκοπφ ἠρνεῖτο νὰ γνωστοποιήσῃ καὶ στὶς ἄλλες ἀστυνομίες τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχε συλλέξει.

Ἀλλὰ τώρα μερικὰ οὐσιώδη στοιχεῖα ἦταν ἀπαραίτητα καὶ στοὺς ἄλλους καὶ ἰδιαιτέρως στὸν ὑπαστυνόμο Τζαίημς Φίνν τῆς ἀστυνομίας τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὁ Φὶνν ἔδειξε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον νὰ ἐργασθῆ πρὸς διαλεύκανσι τῆς ὑποθέσεως Λίν-

τμπεργκ. Κατὰ τὴ μεγαλειώδη ὑποδοχὴ ποὺ ἔγινε στὸν Λίντμπεργκ τὸ 1927, ὅταν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὁπότε τοῦ ἀπενεμήθη τὸ μεγαλύτερο παράσημο, ὁ Φὶνν εἶχε τοποθετηθῆ στὴν τιμητικὴ φρουρὰ τοῦ Λίντμπεργκ. Ὁ νεαρὸς πιλότος εἶχε θαυμάσει τότε τὴν ἱκανότητα τοῦ ἀστυνομικοῦ. Λίγες ὧρες μετὰ τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ παιδιοῦ του, ζήτησε προσωπικὰ τὴ βοήθειά του.

Μὴ ἔχοντας στὴ διάθεσί του τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχε συγκεντρώσει ὁ Σβάρτζκοπφ ὁ Φὶνν ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ περιμένῃ μέχρις ὅτου δημοσιεύθηκε ἡ καταβολὴ τῶν λύτρων. Τότε καὶ μόνο μπόρεσε νὰ ἐργασθῆ πάνω σὲ δύο στοιχεῖα τὰ ὁποῖα ἡ ἀστυνομία τῆς Νιοὺ Τζέρσεϋ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ πλέον μυστικά: Τὸν αὔξοντα ἀριθμὸ τῶν γραμματίων τῶν λύτρων καὶ τὴν ἀφήγησι τοῦ Δρος Κόντον σχετικῶς μὲ τὶς διαπραγματεύσεις ποὺ ἔκανε μὲ τὸν Τζών.

Τὸν Ἰούνιο ὁ Φὶνν δημοσίευσε στὶς ἐφημερίδες τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Τζὼν ὅπως τοῦ τὰ περιέγραψε ὁ Δρ. Κόντον.

«Ἡλικίας 30—35 ἐτῶν, ὕψος 1,75 μ., ἀθλητικὸ σῶμα, ὁμιλεῖ μὲ σκανδιναυϊκὴ ἢ γερμανικὴ προφορά, βάρος 70—75 κιλά, λευκὴ χροιὰ προσώπου, ξανθὴ κόμη, ἀμυγδαλωτὰ μάτια, ψηλὸ μέτωπο, προεξέχον πηγούνι».

Μετὰ ἀπὸ αὐτό, γιὰ τὸν Φὶνν, ἡ ἀναζήτησις τοῦ Τζὼν ἦταν πλέον ζήτημα ἀναμονῆς. Ἀπὸ τὶς 2 Ἀπριλίου καὶ ἐντεῦθεν, ἤτοι ἀπὸ τότε ποὺ εἶχαν καταβληθῆ τὰ λύτρα, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, διαπιστώνοταν ἐξαργύρωσις γραμματίων σὲ καταστήματα καὶ σὲ τράπεζες. Ἀμέσως μόλις ἀναφέρονταν ἡ ἐξαργύρωσις ἑνὸς γραμματίου, ἐσημειώνονταν ὁ τόπος μὲ μιὰ χρωματιστὴ καρφίτσα πάνω σ' ἕνα χάρτη στὸ γραφεῖο τοῦ Φὶνν καὶ παρακολουθεῖτο ἡ πορεία. Παρ' ὅλα ταῦτα τὰ ἀποτελέσματα ἦταν ἀποθαρρυντικά. Τὰ ἐξαργυρωνόμενα γραμμάτια ἦταν τῶν 5 καὶ 10 δολλαρίων καὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ προσδιορίσουν τὸν χρόνο ποὺ ἔκαναν τὴν ἐμφάνισι.

Οἱ ἑβδομάδες περνοῦσαν καὶ οἱ καρφίτσες πάνω στὸ χάρτη ἐπολλαπλασιάζοταν μὲ ἀργὸ ρυθμὸ καὶ κάθε προσπάθεια προσδιορισμοῦ κατέληγε σὲ ἀποτυχία. Ὁ Φὶνν σκέφθηκε ἂν μποροῦσε νὰ κάνῃ καὶ κάτι ἄλλο. Τότε—ἦταν Ὀκτώβριος—θυμήθηκε τὸ ὄνομα ἑνὸς νεαροῦ Νεοϋρκέζου ψυχιάτρου, τοῦ Δρος Ντάντλεϋ Σόενφελντ, διευθυντοῦ τῆς ἐξωτερικῆς κλινικῆς τοῦ νοσοκομείου «Ὄρος Σινᾶ». Εἶχε ἀκούσει ὅτι ὁ Σόενφελντ εἶχε ἀναπτύξει μιὰ ἐνδιαφέρουσα θεωρία σχετικῶς μὲ τὴν ὑπόθεσι Λίντμπεργκ. Ἐνῷ ἡ ἐπίσημος γνώμη τῆς ἀστυνομίας ἦταν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ὠργανωμένης σπείρας, ὁ Σόενφελντ πίστευε ὅτι τὸ βρέφος εἶχε ἁπαχθῆ ἀπὸ ἕνα μόνο ἄνθρωπο, παροτρυθέντα ἀπὸ ψυχοπάθεια. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Φὶνν μεγάλωσε καὶ προσκάλεσε τὸν ψυχίατρο στὸ γραφεῖο του.

Ὁ Σόενφελντ ἐξέθεσεν εὐχαρίστως τὶς ἰδέες του. Εἶπεν εἰς τὸν Φὶνν ὅτι ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπαγωγὴ εἶχε ἐρευνήσει πρὸς ἀνεύρεσι τῶν ἐλατηρίων τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἐνόμιζε ὅτι εἶχε βρῆ τὸ κλειδί. Ἦταν ἡ αἴγλη τοῦ ἥρωος ποὺ περιέβαλε τὸν Λίντμπεργκ. Κάποιος ἄλλος μὲ αὐταπάτη περὶ παντοδυναμίας του, εἶχε ἰδῆ τὸν νεαρὸ ἥρωα ὡς ἀντίπαλό του. Θὰ σκέφθηκε λοιπὸν αὐτὸς ὅτι ἐὰν προσέβαλε καὶ νικοῦσε τὸν ἀντίπαλό του, θὰ γινόταν πιὸ διάσημος ἀπὸ τὸν Λίντμπεργκ.

Ἔτσι, σύμφωνα μὲ τὴ θεωρία τοῦ Σόενφελντ, ὁ ἐρασιτέχνης αὐτὸς διέπραξε τὸ ἔγκλημα μόνος, ριψοκινδυνεύοντας προσωπικά, ἀκριβῶς ὅπως εἶχε κάνει ὁ Λίντμπεργκ διασχίζοντας τὸν Ἀτλαντικό. Τὸ ποσὸν τῶν 50.000 δολλαρίων ποὺ ζητοῦσε ἦταν ψιχία γιὰ μιὰ ὠργανωμένη σπεῖρα. Περισσότερο σπουδαῖο γιὰ τὸ δράστη ἦταν ἡ ἀπαγωγὴ τοῦ βρέφους. Ὁ Σόενφελντ ἦταν πεπεισμένος ὅτι μόνο μὲ τὸ θάνατο τοῦ μωροῦ θὰ ἱκανοποιεῖτο πλήρως ἡ ἀναισθησία τοῦ ἀπαγωγέως. Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ πτώματος ἐπιβεβαίωσε τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτὸν τοῦ ψυχιάτρου. Ἡ θεωρία τοῦ Σόενφελντ ἐβασίζετο στὰ δημοσιεύματα τῶν ἐφημερίδων. Ἐὰν ὅμως μποροῦσε νὰ ἰδῆ καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὰ σημειώματα τῶν λύτρων θὰ μποροῦσε νὰ βγάλῃ καλύτερα συμπεράσματα. Τὰ σημειώματα ἦταν 14 ἐν ὅλῳ.

(Συνεχίζεται)

ΠΩΣ ΕΚΛΑΠΗ ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΗΣ ΤΖΙΟΚΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΠΩΣ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ Ο ΔΡΑΣΤΗΣ

Ἐκ τοῦ Ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Front Page Detective», κατὰ μετάφρασιν ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

Προσφάτως πέθανε στὴ Φλωρεντία τῆς Ἰταλίας, σὲ ἡλικία 82 ἐτῶν, ὁ καθηγητὴς Τζιοβάννι Πότζι, ὁ ὁποῖος ἦταν αὐθεντία στὴν κατάταξη ἔργων τέχνης. Ὁ θάνατός του ἔφερε στὴ μνήμη μας τὰ γεγονότα ποὺ εἶχαν ἀναστατώσει τὴν Ἰντερπόλ, τὴν Ἀσφάλεια τῶν Παρισίων καὶ τὴν Ἰταλικὴ Ἀστυνομία πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Γιατὶ αὐτὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἔλυσε τὸ πλέον μυστηριῶδες καὶ τὸ πλέον αἰσθηματικὸ ἔγκλημα ὅλων τῶν αἰώνων, τὸ ἔγκλημα τῆς κλοπῆς τῆς Μόνα Λίζα ἀπὸ τὸ Λοῦβρο.

Τὰ γεγονότα ποὺ προκύπτουν ἀπὸ τοὺς κιτρινισμένους φακέλλους τῆς Ἀσφαλείας τῶν Παρισίων, εἶναι τόσο ζωντανά, ὥστε φαίνεται ὅτι ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ ὑπόθεσις τοῦ Λούβρου σὰ νὰ συνέβηκε μόλις χθές.

Πρὶν 50 χρόνια, τὸ Παρίσι δὲν ἦταν καὶ πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ σημερινό. Τότε, ὅπως καὶ τώρα, εἶχε τὸν Πύργο τοῦ Ἄϊφελ, τὸν μεγαλοπρεπῆ Ναὸ τῆς Σὰρλ—Κέρ, τὸν καθεδρικὸ Ναὸ τῆς Νὸτρ Ντάμ, τὰ βιβλιοπωλεῖα κατὰ μῆκος τοῦ Σηκουάνα—καί... κορίτσια, κορίτσια, κορίτσια.

Τότε ὅπως καὶ τώρα, ὁμάδες ἀπὸ τουρίστες κατέκλυζαν τὴν μεγαλοπρεπῆ Γαλλικὴ πρωτεύουσα σὰν τὰ μελίσσια ποὺ μαζεύονται στὸ τριφύλλι. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς τουρίστες ἦταν Ἀμερικανοί. Οἱ ἐπισκέπτριες σπαταλοῦσαν τὸν περισσότερο χρόνο καὶ τὰ περισσότερα χρήματα στὰ σαλόνια τῆς μόδας, στὶς ὄπερες καὶ στὴν ἐπίσκεψι τῶν συνήθων ἀξιοθεάτων. Οἱ προτιμήσεις τῶν ἀνδρῶν ἦταν κάπως διαφορετικές. Χάζευαν μπροστὰ στὰ γυμνὰ τοῦ Φολὶ Μπερζέρ, ἱκανοποιοῦσαν τὶς ἐπιθυμίες τους στὰ νυκτερινὰ κέντρα τῆς Μονμάτρ καὶ ἀγόραζαν κὰρτ-ποστὰλ γιὰ νὰ ἔχουν νὰ δείξουν κάτι στὰ παιδιὰ ὅταν θὰ γύριζαν πίσω στὴν πατρίδα τους.

Ἀλλὰ γιὰ ὅλους τοὺς τουρίστες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὑπῆρχε ἕνα «πρέπει». Καὶ αὐτὸ ἦταν ἡ ἐπίσκεψις τοῦ περιφήμου μουσείου τέχνης, τοῦ Λούβρου, μὲ τοὺς μυθώδεις θησαυρούς του. Καὶ μέσα στὸ Μουσεῖο, ἐκεῖνο ποὺ συνεκέντρωνε τὴ μεγαλύτερη προσοχὴ τῶν ἐπισκεπτῶν ἦταν καὶ ἡ «Μόνα Λίζα».

Ὁ Λεονάρδο Ντὰ Βίντσι, ἡ διασημότερη μεγαλοφυΐα τῆς Ἰταλικῆς Ἀναγεννήσεως, εἶχε ζωγραφίσει τὴ Μόνα Λίζα τὸ ἔτος 1505. Ὑποτίθεται ὅτι τὸ πρότυπο τοῦ πορτραίτου ἦταν ἡ σύζυγος ἑνὸς φίλου του, τοῦ Ντὲλ Τζιοκόντο. Τὸ ἔργο παριστάνει τὴ νεαρὴ οἰκοδέσποινα νὰ φορῇ ἕνα βέλο πάνω ἀπὸ τὰ μαῦρα μαλλιά της, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα καὶ νὰ χαμογελᾶ.

Τὸ αἰνιγματικὸ αὐτὸ χαμόγελο τῆς Μόνα Λίζα ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε τὸν πίνακα διάσημο ἀνὰ τοὺς αἰῶνες, περισσότερο ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὴ ἐξαιρετικὴ τέχνη τοῦ συνόλου τοῦ πορτραίτου. Τί ἄρα γε νὰ ἐσκέπτετο; Γιατὶ χαμογελοῦσε;

Κριτικοὶ καὶ σπουδαστὲς ἔδωσαν χίλιες δυὸ ἐξηγήσεις. Ἡ ἐρωτηματικὴ ἔκφρασίς της ἐνέπνευσε ποιητὰς καὶ συνθέτας. Λέγεται ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι αὐτοκτόνησαν γιατὶ γιὰ πολλὲς ὧρες κοιτοῦσαν τὴν εἰκόνα προσπαθώντας εἰς μάτην νὰ μαντεύσουν τὶ ἀκριβῶς εἶχε στὸ μυαλό της ἡ Μόνα.

Ὁ Φραγκίσκος ὁ Α' τῆς Γαλλίας, κατεγοητεύθη τόσο πολὺ ἀπὸ τὸ χαμόγελο τῆς Μόνα, ὥστε πλήρωσε πάνω ἀπὸ 4.000 χρυσὲς κορῶνες γιὰ τὸ ἔργο, παίρνοντάς το ἔτσι ἀπὸ τὴν Ἰταλία. Ἀλλὰ ἄξιζε τὸν κόπο. Ἡ Μόνα Λίζα ἔγινε ἐξ ἴσου μεγάλο ἐθνικὸ σύμβολο τῆς Γαλλίας ὅπως οἱ Βερσαλλίες. Τὸ 1911 ἡ ἀξία τοῦ ἔργου ἐκτιμήθηκε εἰς τὸ ποσὸν τῶν 1.000.000 δολλαρίων.

Πρὶν 50 χρόνια, ὅπως καὶ σήμερα, τὸ ἔργο τοῦ Λεονάρδο Ντὰ Βίντσι, τρα-

βοῦσε σὰν μαγνήτης τὰ πλήθη ποὺ κατέκλυζαν τὸ Λοῦβρο. Ὅλοι ὅμως οἱ προσερχόμενοι γιὰ νὰ θαυμάσουν τὸ ἔργο δὲν ἦταν τουρίστες. Σχεδὸν κάθε μέρα ἦταν ἐκεῖ ἕνας καχεκτικός, κακοντυμένος καὶ μὲ λυπημένη ἔκφραση ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου τὸ στριμμένο μουστάκι, ὁ σκοῦφος καὶ ἡ φτωχὴ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις μαρτυροῦσαν ὅτι ἦταν καλλιτέχνης.

Ὁ μικροκαμωμένος αὐτὸς ἄνθρωπος ἠκούετο πολλὲς φορὲς νὰ μουρμουρίζῃ. «Οἱ ξένοι εἶναι κουτοί. Δὲν μποροῦν νὰ τὴν ἐκτιμήσουν. Δὲν ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ τὴν καταλάβουν. Ὤ, Μόνα! Μόνα Λίζα, μόνο γιὰ μένα χαμογελᾶς». Συγχρόνως ἔρριχνε πύρινες ματιὲς πρὸς τοὺς καλοντυμένους ἀνθρώπους γύρω του.

Καμμιὰ φορὰ κανένας ἐπισκέπτης κατέφευγε σ' ἕνα φύλακα τοῦ Μουσείου καὶ παρεπονεῖτο γιὰ τὴν ἀποτρόπαιη ἐμφάνισι τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. («Ἄ, μάλιστα», ἀπαντοῦσε ὁ φύλακας. «Εἶναι ἕνας τύπος. Ἀλλὰ τὸν ξέρουμε γιατὶ ἐργαζόταν ἐδῶ. Δὲν πειράζει κανένα, σᾶς τὸ ἐγγυῶμαι».

Τὰ μέλη τῆς διοικήσεως τοῦ Λούβρου δὲν μποροῦσαν νὰ ὑποπτευθοῦν τὸ σχέδιο ποὺ κατεστρώνετο μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ποὺ ὅλο μουρμούριζε. Τὸ σχέδιο ν' ἁρπάξῃ τὴ Μόνα Λίζα γιὰ νὰ τὴν ἔχῃ ἀποκλειστικῶς γιὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ μόνο.

Τὴν Τρίτη, 22 Αὐγούστου 1911, ὁ Ζὰκ Πουπαρντέν, ἕνας ἀρχιφύλακας τῆς φρουρᾶς τοῦ Μουσείου, ἀνάλαβε πρωΐ-πρωΐ τὴν ὑπηρεσία του. Τὴν προηγούμενη νύχτα τὴν εἶχε περάσει μὲ κάτι χορεύτριες στὰ Μπίστρος καὶ εἶχε πιῆ λίγο παραπάνω. Κρατώντας τὸ κεφάλι του ποὺ τοῦ πονοῦσε, ὁ ἀρχιφύλακας Πουπαρντὲν ἄρχισε τὸ κανονικό του δρομολόγιο ἐπιθεωρήσεως ποὺ ἔκανε κάθε πρωΐ πρὶν ν' ἀνοίξουν οἱ πόρτες τοῦ Λούβρου γιὰ τοὺς ἐπισκέπτες. Ἀφοῦ διαβεβαιώθηκε ὅτι τὰ πάντα ἦταν στὴ θέση τους στὰ σαλόνια τοῦ πρώτου ὀρόφου, ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ γιὰ τὸν δεύτερο ὄροφο.

Ὅταν ὁ Πουπαρντὲν ἔφθασεν ἐκεῖ, προχώρησε μέσα στὸ μεγάλο ψηλοτάβανο Σαλὸν Καρρέ. Ἡ αἴθουσα αὐτὴ ἦταν περίφημη γιατὶ ἐκεῖ μέσα εἶχε γίνει ἡ στέψις τοῦ Ναπολέοντος Ι' καὶ τῆς Μαρίας Λουΐζας. Ἐπίσης ἡ αἴθουσα ἦταν γνωστὴ σ' ὅλο τὸν κόσμο ἀπὸ τὸ ἀνεκτίμητα ἔργα τέχνης Ἰταλῶν, Ὁλλανδῶν καὶ Ἱσπανῶν ζωγράφων ποὺ ἐστέγαζε—συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Μόνα Λίζα τοῦ Ντὰ Βίντσι.

Ὁ ἀρχιφύλακας χασμουριόταν καθὼς περπατοῦσε καὶ ἔρριχνε βιαστικὲς ματιὲς στὰ ἀριστουργήματα ποὺ κρεμόταν στοὺς τοίχους. Αὐτὲς οἱ ἀπηρχαιωμένες ζωγραφιὲς δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀξία γι' αὐτόν. Μερικὲς φορὲς διερωτᾶτο γιατὶ ἐρχόταν ὁ κόσμος νὰ τὶς ἰδῇ. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Πουπαρντὲν προτιμοῦσε πραγματικὴ σάρκα καὶ αἷμα, σὰν τὶς χορεύτριες τῆς προηγούμενης βραδυᾶς.

Ξαφνικὰ ὁ ἀρχιφύλακας συνῆλθε ἀπὸ τὰ ὀνειροπολήματά του. Στάθηκε καὶ κοίταξε ἐπίμονα κατάπληκτος ἕνα κενὸ χῶρο στὸ βόρειο τοῖχο. Ἦταν τὸ πιὸ ἐξέχον σημεῖο τοῦ Σαλὸν Καρρὲ καὶ ὑπῆρχε ἐκεῖ ἕνα χαμηλὸ ὀρειχάλκινο κιγκλίδωμα γιὰ νὰ κρατᾶ τοὺς θαυμαστὲς τῶν ἔργων σὲ ἀπόσταση ἀπὸ τὰ πολύτιμα ἐκθέματα τοῦ Λούβρου.

Ἀπὸ τὴ θέση αὐτὴ ἔπρεπε νὰ χαμογελᾷ αἰνιγματικὰ ἡ Μόνα Λίζα.

Ὁ πίνακας ὅμως ἔλλειπε!!!

«Ἀδύνατον» μουρμούρισε ὁ ἀρχιφύλακας «Θεέ μου, αὐτὸ τὸ ποτὸ θὰ μοῦ στρίψῃ τὸ μυαλό». Γύρισε πίσω, ἔτριψε τὰ μάτια του, στριφογύρισε καὶ κοίταξε ξανά. Ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ κενὸς χῶρος ἦταν μπροστά του. «Μὰ τότε εἶναι πραγματικότης» εἶπε μέσα του ὁ Πουπαρντέν. «Δὲν ὀνειρεύομαι. Ἡ Μόνα Λίζα ἔχει ἐξαφανισθῆ».

Ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς συλλογισμούς, οἱ ὁποῖοι καθάρισαν τελείως τὸ μυαλό του ἀπὸ τοὺς ἀτμοὺς τοῦ ποτοῦ, ὁ Πουπαρντὲν κατέληξε στὸ μόνο λογικὸ συμπέρασμα: ὁ ἐπίσημος φωτογράφος τοῦ Λούβρου θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ μετακινήσει τὸ ἀριστούργημα ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ νὰ τὸ ἔχῃ μεταφέρει στὸ στούντιό του γιὰ νὰ τὸ φωτογραφίσῃ. Ὁ ἀρχιφύλακας κάλεσε ἀμέσως ἕνα ὑφιστάμενό του.

«Πήγαινε ἀμέσως στὸ φωτογραφεῖο τοῦ κ. Μπράουνς καὶ νὰ τοῦ πῆς νὰ φέρῃ ἀμέσως τὴ Μόνα Λίζα πίσω στὴ θέση της» τὸν διέταξε. «Σὲ λίγο θ' ἀνοίξουν οἱ πόρτες τοῦ Μουσείου καὶ οἱ ἐπισκέπτες θὰ ἀπογοητευθοῦν ἐὰν διαπιστώσουν τὴν ἀπουσία τοῦ πίνακος».

Πολλὲς φορὲς ὁ φωτογράφος τοῦ Μουσείου εἶχε κατεβάσει ἀπὸ τὴ θέση τους σπουδαῖα ἔργα τέχνης γιὰ νὰ τὰ φωτογραφίσῃ. Ἀλλὰ τὴν ἐργασία αὐτὴ τὴν ἔκανε πάντα τὴ νύκτα καὶ ὑπετίθετο ὅτι πρῶτα ἀπ' ὅλα οἱ πίνακες ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ πρωὶ στὶς θέσεις τους. Ποτὲ πρὶν δὲν εἶχε παρατηρηθῆ μιὰ τέτοια ἀνωμαλία. Θυμωμένος καὶ ἀναμμένος ὁ Πουπαρντὲν βημάτιζε μέσα στὸ σαλὸν καρρέ, ὅταν ὁ φύλακας ἐπέστρεψε λαχανιασμένος ἀπὸ τὸ τρέξιμο μέσα ἀπὸ τοὺς διαδρόμους.

«Ἀρχιφύλαξ» εἶπε ἀσθμαίνων ὁ φύλακας. «Ὁ κ. Μπράουνς δὲν ἔχει πάρει τὴ Μόνα Λίζα. Τὴν εἶχε πάρει γιὰ νὰ τὴν φωτογραφίσῃ πρὶν μερικοὺς μῆνες καὶ μοῦ εἶπε ὅτι δὲν τὴν ξαναχρειάσθηκε».

—«Μὰ τότε ποῦ εἶναι;» φώναξε ὁ Πουπαρντέν.

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ βασάνισε τοὺς ἄσσους τῆς Ἀσφαλείας τῶν Παρισίων καθὼς καὶ τὶς ἄλλες ἀστυνομίες τῆς Εὐρώπης ἐπὶ δύο χρόνια.

Ἡ κλοπὴ τῆς Μόνα Λίζα ἀναφέρθη στὸν Πιὲρ Γκαλμπρὲν πρῶτο διευθυντὴ τοῦ Λούβρου. Μιὰ λεπτομερὴς ἔρευνα ἄρχισε ἀμέσως. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅλοι οἱ σκοποὶ τῆς βραδυνῆς φρουρᾶς καὶ τὸ προσωπικὸ καθαριότητος κουβαλήθηκαν ἀπὸ τὰ σπίτια τους πίσω στὸ τεράστιο ἀνάκτορο τῆς τέχνης.

Ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα ἔρευνα σ' ὅλες τὶς γωνίες τοῦ κτιρίου, τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ βρεθῆ ἡ κορνίζα τῆς Μόνα Λίζα, ἀλλὰ... ὁ πίνακας δὲν ὑπῆρχε.

Ἕνας φύλακας βρῆκε τὴ κορνίζα, μιὰ μεγάλη καὶ βαρειὰ διακοσμητικὴ ἐργασία, κατασκευασμένη ἀπὸ μαῦρο σκαλιστὸ μαόνι. Ὁ κλέπτης τὴν εἶχε πετάξει μέσα σ' ἕνα δωματιάκι κάτω ἀπὸ τὴν κλίμακα κοντὰ στὸ βάθρο πάνω στὸ ὁποῖον ἦταν τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου.

—«Μάλιστα, αὐτὴ εἶναι ἡ κορνίζα» εἶπε ὁ διευθυντὴς Γκαλμπρέν. «Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ὁ πίνακας;»

—«Εἶναι σχεδὸν φανερὸ» εἶπε ὁ Πουπαρντέν. «Ὁ κακοήθης αὐτὸς ἔβγαλε τὸ πανὶ ἀπὸ τὴν κορνίζα καὶ τὸ πέρασε ἔξω ἀπὸ τὸ Μουσεῖο κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τῶν φυλάκων. Ἴσως νὰ τὸ ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι του ἢ νὰ τὸ τύλιξε καὶ νὰ τὸ ἔβαλε μέσα σὲ μιὰ ὀμπρέλλα τὴν ὁποία κουβάλησε μαζί του πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτό».

—«Κουτέ. Ἡ Μόνα Λίζα δὲν ἦταν ζωγραφισμένη πάνω σὲ πανί. Ἦταν ζωγραφισμένη πάνω σὲ ξύλο. Πάνω σὲ χοντρὸ σανίδι ἰταλικῆς καρυδιᾶς ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ τυλιχθῆ ἢ νὰ διπλωθῆ ἢ νὰ χωρέσῃ κάτω ἀπὸ ἕνα παλτό», τὸν διέκοψε ὁ διευθυντής.

Ὁ Γκαλμπρὲν ἔτρεξε στὸ γραφεῖο τοῦ προϊσταμένου του Ζὰν Ὁμόλ, πρώτου ἐφόρου τοῦ Λούβρου. Ὁ Ὁμὸλ ἀπουσίαζε καὶ ἔτσι ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀνέφερε τὴν καταπληκτικὴ εἴδηση στὸν ἀντικαταστάτη τοῦ ἐφόρου, Ζὼρζ Μπενεντίτ. Ὁ τελευταῖος διεβίβασε τὴν πληροφορία στὴν Ἀσφάλεια τῶν Παρισίων.

Σὲ λίγο οἱ ἤσυχοι διάδρομοι τοῦ Μουσείου ἀντηχοῦσαν ἀπὸ τὰ βαρειὰ βήματα τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν συστηματικῶς νὰ ἐρευνοῦν καὶ ν' ἀνακρίνουν. Μεταξὺ τῶν πρώτων ποὺ ἀφίχθησαν στὸ Μουσεῖο μὲ τοὺς βοηθούς των ἦταν ὁ ἀστυνόμος Ρενὲ Λεπὶν καὶ ὁ Ζὰκ Χαμάρ, προϊστάμενος τοῦ τμήματος ἀναζητήσεων. Ἀκόμα καὶ ὁ μεγάλος Ἀλφόνσος Μπερτιγιόν, ὁ πατὴρ τῆς ἐπιστημονικῆς μεθόδου διαπιστώσεως τοῦ ἐγκλήματος, ἡ ὁποία φέρει τὸ ὄνομά του, ἦρθε γιὰ νὰ λάβῃ προσωπικὰ μέρος στὴν ἐξέτασι.

Ἡ κλοπὴ τῆς Μόνα Λίζα—ἡ ἀφαίρεσίς της μάλιστα ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου πράγματι ἐθεωρεῖτο ὡς ἕνα ἐθνικὸ σύμβολο γιὰ τὴ «Μπὲλλ Φρὰνς»—νὰ ἦταν ἄρα γε ὑπόθεσις ἐσωτερικοῦ; Αὐτὴ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐρωτήσεις ποὺ ἐτέθησαν στὴν ἀστυνομία. Γιὰ ν' ἀπαντήσουν σ' αὐτὴ ἄρχισαν νὰ ἐξετάζουν καὶ ν' ἀνακρίνουν λεπτο-

μερῶς ὅλους τοὺς φύλακες καὶ τὸ προσωπικὸ συντηρήσεως τοῦ Μουσείου. Πολλοὶ ἀπέδειξαν ἀμέσως τὸ ἄλλοθί των. Ἄλλοι βρῆκαν κάποιες δυσκολίες καὶ μερικοὶ μάλιστα ἔφεραν ὡς μάρτυρες γυναῖκες ἐλευθερίων ἠθῶν γιὰ ν' ἀποδείξουν ποῦ βρισκόταν κατὰ τὶς προηγούμενες 24 ὧρες. Στὸ τέλος ἀποδείχθηκαν ὅλοι ἀθῷοι.

—«Τὶ λέτε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐργάσθηκαν ἐδῶ μέσα;». Ρώτησε ὁ Χαμὰρ τὸν διευθυντὴ Γκαλμπρέν.

—«Γι' αὐτοὺς ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἔχομε ἀρκετὰ στοιχεῖα στ' ἀρχεῖα μας» ἀπάντησε ὁ Γκαλμπρέν, «ἀλλὰ θὰ προσπαθήσω νὰ βρῶ ὅ,τι μπορῶ».

Σὲ λίγο ἐπέστρεψε μὲ ἀρκετὲς κάρτες στὰ χέρια του. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐξέτασαν ὅλα τὰ πρόσωπα ποὺ ἀναφέρονταν στὶς κάρτες. Ἀλλὰ καὶ πάλι κατέληξαν σὲ πλήρη ἀποτυχία εἰς τὸ νὰ ἀνακαλύψουν τὸ πιθανὸ ὕποπτο ἄτομο.

Ἡ κλοπὴ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ διαπραχθῆ τὴν προηγούμενη ἡμέρα, δηλαδὴ τὴν Δευτέρα ἢ τὴν νύκτα τῆς Δευτέρας.

Οἱ φύλακες ποὺ ἦταν τὴν Δευτέρα ὑπηρεσία στὴν κυρία εἴσοδο κατὰ τὶς ὧρες ποὺ τὸ Μουσεῖο ἦταν ἀνοικτὸ γιὰ τὸ κοινό, ἐδήλωσαν μετὰ πεποιθήσεως ὅτι τὸ κλαπὲν ἀριστούργημα ἀπεκλείετο νὰ ἔχῃ περάσει ἀπὸ αὐτούς. Διότι ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός των εἶχαν σταματήσει ὅλα τὰ ἄτομα ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ Μουσεῖο καὶ τὰ ὁποῖα κρατοῦσαν δέματα, βαλιτσοῦλες, χαρτοφύλακες ἢ μεγάλες τσάντες. Τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ ἀνοίχθηκαν καὶ ἐρευνήθηκαν λεπτομερῶς καὶ φυσικὰ δὲ βρέθηκε μέσα σ' αὐτὰ ἡ Μόνα Λίζα.

Ἐπίσης καὶ οἱ ἄλλοι φύλακες ποὺ ἦταν στὶς ἄλλες εἰσόδους οἱ ὁποῖες ἐχρησιμοποιοῦντο κυρίως ἀπὸ τὸ προσωπικό, ἐδήλωσαν ὅτι εἶχαν ἐκτελέσει κι' αὐτοὶ προσεκτικὰ τὸ καθῆκον τους ἐρευνῶντες ὅσους ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ Μουσεῖο.

Τὸ κατέβασμα τῆς κορνίζας ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ ἡ ἀφαίρεσις ἀπ' αὐτὴ τοῦ πίνακος τοῦ Ντὰ Βίντσι πρέπει νὰ ἀπαίτησε κάποιο χρόνο καὶ σχετικὴ μοναξιά. Σύμφωνα μὲ τὴ λογικὴ πρέπει νὰ πιστευθῇ ὅτι ἡ κλοπὴ διαπράχθηκε τὴ Δευτέρα, λίγη ὥρα μετὰ τὸ κλείσιμο τοῦ Μουσείου.

—«Μήπως ὁ κλέπτης βρίσκεται ἀκόμα μέσα στὸ οἴκημα;» ὑπέθεσε ὁ ἀστυνόμος Λεπίν. «Μήπως κρύβεται κάπου σὲ κανένα γείσωμα τῆς στέγης μαζὶ μὲ τὴν λεία του ἢ κάπου σὲ καμμιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ τοῦ ὑπογείου»;

—«Μὰ κύριε» παρατήρησε ὁ ἀρχιφύλακας Πουπαρντέν, «ἔχομε ἐρευνήσει τὰ πάντα ἀπὸ κάτω μέχρι πάνω».

Ἐν τούτοις ὁ Λεπὶν ἐπέμενε νὰ ἐρευνηθῇ γιὰ πέμπτη φορὰ τὸ ἀχανὲς Μουσεῖο. Χαμένος ὅμως ὁ κόπος.

Ὅπως ἐρευνοῦσαν τὸν δεύτερο καὶ πρῶτο ὄροφο καὶ προσπαθοῦσαν νὰ κάμουν ἀναπαράσταση τοῦ ἐγκλήματος, ὁ Χαμὰρ πρόσεξε ἰδιαιτέρως μιὰ μικρὴ σκάλα ποὺ ὡδηγοῦσε κάτω σὲ μιὰ πόρτα ποὺ ἄνοιγε πρὸς τὴν αὐλή, στὸ πίσω μέρος τοῦ κτιρίου. Ἡ σκάλα ἄρχιζε ἀπὸ μιὰ αἴθουσα ὅπου ἦταν ἐκτεθειμένοι ἰταλικοὶ πίνακες, ἀκριβῶς παραπλεύρως τοῦ σαλὸν καρρέ. Καὶ δὲν ἦταν μακρυὰ ἀπὸ τὸ δωματιάκι μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε βρεθῆ πεταμένη ἡ κορνίζα τοῦ πίνακος.

—«Ἀπ' ἐδῶ πρέπει νὰ ἔφυγε ὁ κλέπτης» δήλωσε ὁ Χαμάρ. «Ποῦ εἶναι ὁ φύλακας ποὺ ἦταν ὑπηρεσία ἐδῶ κάτω σ' αὐτὴ τὴ σκάλα»;

Κανεὶς δὲν ἤξερε. Γιατὶ στὴν πραγματικότητα, δὲν ἐτοποθετεῖτο φύλακας σ' αὐτὴ τὴν πόρτα.

—«Μὰ κύριε» ἐταύλισε ὁ Πουπαρντέν, «αὐτὴ ἡ μικρὴ πορτίτσα εἶμαι βέβαιος πῶς ἦταν κλειδωμένη. Θεέ μου πρέπει νὰ ἦταν κλειδωμένη».

—«Φοβᾶμαι ὅτι πολὺ πιθανὸν νὰ κάνῃς λάθος ἀγαπητὲ φίλε» ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Χαμάρ. «Φαίνεται καθαρὰ ἡ ἀμέλεια τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Μουσείου. Μιὰ ἀμέλεια ποὺ ἐπέτρεψε σ' ἕνα ἀλητήριο νὰ προσβάλῃ μὲ τὴν πρᾶξι του τὸ Ἔθνος».

Ἡ θεωρία τοῦ προϊσταμένου τῆς ἀστυνομίας περὶ τῆς ἐξόδου τοῦ κλέπτου ἀπεδείχθη θετικὴ ὅταν ἀνακαλύφθηκε ὅτι τὸ ἐσωτερικὸ πόμολο τῆς πόρτας ποὺ

ἦταν στὴν αὐλή, ἔλλειπε—πιθανῶς ὁ δράστης τὸ ἔβγαλε γιὰ νὰ ἀποτρέψῃ πιθανὴ καταδίωξή του. Ἕνας φύλακας βρῆκε ἀργότερα τὸ πόμολο μέσα σ' ἕνα αὐλάκι κοντὰ στὴν ἐξωτερικὴ πόρτα τῆς αὐλῆς ποὺ ἔβγαζε στὸ δρόμο.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ ἔρευνα ἔφτανε στὸ ἀδιέξοδο.

Ἡ Ἀσφάλεια τῶν Παρισίων ἐκαυχᾶτο ὅτι διέθετε τοὺς καλυτέρους ἀστυνομικοὺς τοῦ κόσμου. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔλεγε τίποτε ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Τὰ λαγωνικὰ ποὺ ἦταν διάσημα γιὰ τὶς λαμπρὲς ἐπιτυχίες τους στὴ δίωξη τοῦ ἐγκλήματος, ἀκόμα καὶ στὶς πιὸ σκοτεινὲς ὑποθέσεις, εἶχαν ἔλθει σὲ ἀμηχανία μὲ τὴν ἐξαφάνιση τῆς Μόνα Λίζα. Ἐξέτασαν ξανὰ τὸ προσωπικὸ τοῦ Λούβρου. Κουβάλησαν στὸ ἀνακριτικὸ γραφεῖο ὅλα τὰ ἄτομα ποὺ κατὰ τὸ παρελθὸν εἶχαν διαπράξει κλοπὲς ἔργων τέχνης. Τίποτε ὅμως δὲ βγῆκε ἀπ' ὅλα αὐτά.

Ἡ ἀστυνομία ἄρχισε νὰ δέχεται τὰ πυρά, τὶς κρίσεις καὶ τὰ σκώμματα τοῦ Παρισινοῦ τύπου. Ἐπιεικέστερα τὴν ἀποκαλοῦσαν «ἀνόητη». Ἄπειρα σχόλια ἐγίνοντο περὶ τοῦ πῶς ἐξαφανίσθηκε ὁ κλέπτης τῆς Μόνα Λίζα. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ κλέψῃ ἕνα πίνακα παγκοσμίου φήμης, ὁ ὁποῖος θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ πουληθῇ; Μήπως ἦταν κανένας φαρσέρ; Ἴσως—ἔτσι ὑπέθεταν οἱ ἐφημερίδες—νὰ ἦταν κανένας ἀνισόρροπος.

Τὸ περίεργο ἦταν ὅτι κανεὶς δὲν θυμόταν τὸν ὑποσιτιζόμενο ἐκεῖνο ἀνθρωπάκο μὲ τὸ σκοῦφο καὶ τὸ στριμμένο μουστάκι ποὺ περιεφέρετο συχνὰ στὸ σαλὸν καρρὲ μουρμουρίζοντας μέσα του καθὼς παρατηροῦσε τοὺς ξένους τουρίστες—θαυμαστὲς τῆς Μόνα Λίζα. Κι' ἔτσι ἡ ἔρευνα γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ δράστου τοῦ διεθνοῦς ἐνδιαφέροντος τούτου ἐγκλήματος κράτησε δυὸ χρόνια.

Στὴ Φλωρεντία τῆς Ἰταλίας ὑπῆρχεν ἕνας ἐπιχειρηματίας, ὁ σινιὸρ Ἀλφρέντο Γκέρι, ποὺ ἠσχολεῖτο μὲ ἀγοραπωλησίες ἀρχαιοτήτων καὶ ἔργων τέχνης. Ἔβαζε μικρὲς ἀγγελίες στὶς ἐφημερίδες καὶ ἐδίδοντο στὶς κυριώτερες πόλεις τῆς Εὐρώπης, μὲ τὶς ὁποῖες προσκαλοῦσε τοὺς ἐνδιαφερομένους νὰ ἔλθουν σ' ἐπαφὴ μαζί του ἐὰν εἶχαν πίνακες, ἀγαλμάτια ἢ παλιὰ ἔπιπλα τὰ ὁποῖα ἤθελαν νὰ πουλήσουν. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ συνεκέντρωνε πολλὰ πολύτιμα ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα ἐν συνεχείᾳ μεταπωλοῦσε σὲ συλλέκτας, κερδίζοντας ἀρκετὰ χρήματα.

Παρ' ὅλον ὅτι ἦταν συνηθισμένος ἀπὸ ἐκπλήξεις στὴ δουλειά του, ἐν τούτοις μιὰ μέρα ἔλαβε ἕνα γράμμα ποὺ τὸν ἔκανε νὰ πεταχθῇ ὄρθιος ἀπὸ τὸ κάθισμά του. Τὸ γράμμα εἶχε ταχυδρομηθῇ ἀπὸ τὸ Παρίσι μὲ ἡμερομηνία 30 Ὀκτωβρίου 1913. Ἦταν γραμμένο σὲ χαρτὶ ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ καλλιτέχνες γιὰ σκίτσο. Τὸ κείμενό του εἶχεν ὡς ἀκολούθως :

Ἀγαπητὲ κ. Γκέρι,

Διάβασα μὲ ἐνδιαφέρον τὴν ἀγγελίαν σας στὴν ἐφημερίδα «Λὲ Φιγκαρό». Ἔχω στὴν κατοχή μου τὴ Μόνα Λίζα τοῦ Λεονάρδο Ντὰ Βίντσι. Εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ τὴν ἀφήρεσε ἀπὸ τοῦ Μουσεῖο τοῦ Λούβρου καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὴν κρατήσω περισσότερο. Δὲν ξέρω τὶ τιμὴ προσφέρετε, ἀλλὰ εἶμαι πάρα πολὺ φτωχός. Αἰσθάνομαι ὅτι ἡ Μόνα Λίζα πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἰταλία ὅπου καὶ ἀνήκει. Τὴν ἀγαπῶ καὶ ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ τὴν φέρω πίσω στὴν Ἰταλία ποὺ εἶναι πατρίδα μου ὅπως εἶναι καὶ πατρίδα τοῦ Ντὰ Βίντσι.

Θὰ περιμένω ἀνυπόμονα ἀπάντησί σας.

Βιντσέντσιο Λεονάρντι

Ὁ Γκέρι διάβασε ἀκόμα δυὸ φορὲς τὸ γράμμα. Ἀπὸ τὸ μέτωπό του ἔτρεχε κρύος ἱδρώτας. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν. Ἤπιε ἕνα ἀναψυκτικὸ γιὰ νὰ συνέλθῃ κι' ἔτρεξε στὸ μουσεῖο τέχνης τῆς ἀκαδημίας, στὴν ἀπέναντι ὄχθη τοῦ Ἄρνου, ὅπου ὁ καθηγητὴς Τζιοβάννι Πότζι εἶχε τὸ γραφεῖο του.

Ἀκόμα καὶ τότε, τὸ 1913, σὲ ἡλικία 34 ἐτῶν, ὁ καθηγητὴς Πότζι ἦταν μιὰ ἐξέχουσα προσωπικότης στὸν κόσμο τῆς τέχνης. Διατηροῦσε μιὰ καλὴ θέση στὴ Δημαρχία τῆς Φλωρεντίας καὶ ἐπρόκειτο νὰ διορισθῇ διευθυντὴς ἢ ἔφορος τῶν μου-

σείων καὶ τῶν μνημείων τῆς πόλεως, πρᾶγμα ποὺ ἦταν μεγάλη τιμὴ γι' αὐτόν, στὴν πόλι ὅπου ὁ Ντὰ Βίνστι, ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελο, ὁ Ραφαὴλ καὶ ὁ Ντοναστέλλο εἶχαν δημιουργήσει τὰ καλύτερα ἔργα τους.

Παράλληλα μὲ τὴ μεγάλη πεῖρα καὶ γνώση τῆς τέχνης, ὁ καθηγητὴς ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ κοινὰ αἰσθήματα. Ὁ Γκέρι ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ καθηγητὴς θὰ τὸν συνεβούλευε τὶ ἔπρεπε νὰ κάνῃ.

Ὅταν διάβασε τὸ γράμμα ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ φίλος του, ὁ καθηγητὴς Πότζι ἐξεπλάγη κι' αὐτός.

—«Δυὸ χρόνια σιωπή. Δυὸ χρόνια καὶ δυὸ μῆνες γιὰ νἄμαστε ἀκριβεῖς, χωρὶς τὴν παραμικρὴ πληροφορία περὶ τοῦ ποὺ βρίσκεται ἡ Μόνα Λίζα. Καὶ τώρα αὐτὸ ἐδῶ τὸ γράμμα...».

—«Μήπως πρέπει νὰ τὸ ἀναφέρω στὴν ἀστυνομία»;

Ὁ καθηγητὴς σκέφθηκε γιὰ λίγο. «Ὄχι. Νομίζω ὄχι», εἶπε στὸ τέλος. «Μερικὲς φορὲς ἡ ἀστυνομία δὲν ἐνεργεῖ κατάλληλα γιατὶ δὲν καταλαβαίνει τὴν ψυχὴ τοῦ καλλιτέχνη. Ὄχι Ἀλφρέντο, θὰ διαχειρισθοῦμε τὴν ὑπόθεση ἐμεῖς οἱ ἴδιοι. Κανεὶς ἄλλος δὲν πρέπει νὰ ξέρῃ».

Οἱ δύο ἄνδρες κατηνάλωσαν μιὰ ὁλόκληρη ὥρα γιὰ νὰ γράψουν ἕνα γράμμα στὸ Βιντσέντσιο Λεονάρντι. Τὸν συνεχάρησαν γιὰ τὸν πατριωτισμό του ποὺ ἤθελε νὰ ἐπαναφέρῃ τὴ Μόνα Λίζα στὴν Ἰταλία. Τοῦ ἐτόνισαν ὅτι θὰ πλήρωναν καλὰ τὸν πίνακα καί, θὰ ἐτηροῦσαν ἀπόλυτη ἐχεμύθεια. Τοῦ ζήτησαν δὲ νὰ ἔλθῃ στὴ Φλωρεντία.

—«Μόλις περιέλθῃ στὰ χέρια μας ἡ Μόνα Λίζα, τότε θὰ πᾶμε στὴν ἀστυνομία» εἶπε ὁ καθηγητής. «Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς φοβηθῇ ὅτι θὰ συλληφθῇ στὸ κρησφύγετό του στὸ Παρίσι, μπορεῖ σὲ μιὰ στιγμὴ πανικοῦ νὰ καταστρέψῃ τὸ ἔργο, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἦτον τεραστία ἀπώλεια».

Οἱ δύο Φλωρεντῖνοι περίμεναν ἀνυπόμονα τὴν ἀπάντησι τοῦ Λεονάρντι, ποὺ ἦρθε ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα. Ὁ Λεονάρντι τοὺς ἔγραφε ὅτι, τοῦ ἦταν τελείως ἀδύνατο νὰ ἔλθῃ στὴ Φλωρεντία, ἀλλὰ ἔπρεπε ὁ Γκέρι νὰ πάῃ νὰ τὸν συναντήσῃ στὸ Παρίσι.

Ὁ καθηγητὴς συμβούλεψε τὸ φίλο του νὰ μὴ πάῃ. «Μπορεῖ νὰ ἔχῃ σπεῖρα ἐκεῖ» τοῦ ἐτόνισε. «Ἂν πάρῃς μαζί σου χρήματα μὲ σκοπὸ ν' ἀγοράσῃς τὸν πίνακα, μπορεῖ εὔκολα νὰ σὲ λῃστέψουν καὶ νὰ σὲ δολοφονήσουν. Θὰ παίξωμε τὸ παιγνίδι μας περιμένοντας».

—Ἐπίσης ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι κάτοχος τῆς Μόνα Λίζα. Δὲν ἔχομε ἀποδείξεις περὶ τούτου. Πιθανῶς νὰ προσπαθῇ νὰ μᾶς ἐξαπατήσῃ».

—«Ὄχι, ἐμένα κάτι μοῦ λέει μέσα μου ὅτι μᾶς γράφει τὴν ἀλήθεια. Θὰ μᾶς ξαναγράψῃ πάλι ὁπωσδήποτε».

Πέρασαν σχεδὸν δύο μῆνες χωρὶς νὰ πάρουν ἀπάντησι ἀπὸ τὸ μυστηριώδη Λεονάρντι. Ὁ Γκέρι ἄρχισε νὰ στεναχωριέται γιατὶ δὲν εἶχε εἰδοποιήσει οὔτε τὴν τοπικὴ ἀστυνομία οὔτε τὴν Ἀσφάλεια τῶν Παρισίων. Ἀκόμα καὶ ὁ καθηγητὴς Πότζι ἄρχισε ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὴν ὀρθότητα τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον ἐχειρίσθηκαν τὸ ζήτημα.

Ἕνα ἀπόγευμα, μερικὲς ἡμέρες πρὸ τῶν Χριστουγέννων,ὁ Γκέρι ἑτοιμαζόταν νὰ κλείσῃ τὸ κατάστημά του πρὸ τῆς συνήθους ὥρας—ἔξω ἔκανε φοβερὴ κακοκαιρία καὶ δὲν περίμενε νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν ἄλλοι πελάτες—ὅταν τὸ κουδούνι τῆς κεντρικῆς εἰσόδου κτύπησε καὶ ἕνας πειναλέος μικρόσωμος ἄνδρας μὲ στριμμένο μουστάκι μπῆκε μέσα. Φοροῦσε ἕνα τσαλακωμένο σκοῦφο καὶ τὸ ἀδύνατο σῶμα του τὸ προστάτευαν ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ἕνα πουλόβερ κλειστὸ μέχρι τὸ λαιμὸ καὶ ἕνα παλιὸ πανταλόνι.

Νομίζοντας ὅτι ὁ ξένος ἦταν κλέπτης, ὁ Γκέρι ἔκανε μιὰ κίνηση πρὸς τὸ

ταμεῖο του, κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶχε κρυμμένο ἕνα περίστροφο. Ἀλλὰ τότε ὁ ἐπισκέπτης ἄνοιξε τὸ στόμα του :

—«Εἶμαι ὁ καλλιτέχνης ποὺ σᾶς εἶχα γράψει. Ὁ Βιντσέντσιο Λεονάρντι. Ὁ κάτοχος τῆς Μόνα Λίζα».

—«Ἄ! Μάλιστα, χαίρω πολὺ ποὺ σᾶς γνωρίζω. Ἔχετε τὴ... Μόνα Λίζα μαζί σας;»

—«Περιμένει σ' ἕνα δωμάτιο ποὺ ἔχω νοικιάσει ὄχι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴν Μονὴ τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Τὴν ἔβγαλα ἀπὸ τὸ Λοῦβρο κρύβοντάς την μέσα σ' ἕνα κρυφὸ χώρισμα μιᾶς μεγάλης βαλίτσας. Λυποῦμαι πολὺ ποὺ θὰ τὴ χάσω, ἀλλὰ ἀνήκει στὴν Ἰταλία. Ἐπίσης καὶ τὸ στομάχι μου εἶναι γιὰ πολλὲς μέρες τώρα ἄδειο. Πρέπει νὰ βρῶ χρήματα γιὰ ν' ἀγοράσω τρόφιμα».

—«Πόσα ζητᾶς»;

—«Σχεδὸν μιὰ ἐλεημοσύνη. Μισὸ ἑκατομμύριο φράγκα».

Ὁ ἔμπορος ἤξερε ὅτι ἂν ἔκανε μιὰ λανθασμένη κίνηση, ἂν ἔλεγε μιὰ ἐσφαλμένη λέξη, ὁ παράξενος αὐτὸς ἄνθρωπος θὰ ἐγκατέλειπε τὸ κατάστημά του καὶ θὰ ἐξαφανιζόταν στὸ σκοτάδι, χωρὶς νὰ βρεθῇ ξανά. Ἔκανε πῶς ἐσκέπτετο καὶ μελετοῦσε τὴν προσφερθεῖσα τιμή. Τέλος εἶπε : «Καλά. Συμφωνῶ νὰ πληρώσω τὸ ποσὸν αὐτό. Πρέπει ὅμως νὰ μοῦ δώσῃς προθεσμία γιὰ νὰ μαζέψω τὰ χρήματα. Ἐπίσης θέλω νὰ ἐπιτρέψῃς σ' ἕνα φίλο μου ποὺ εἶναι αὐθεντία σὲ τέτοιες ὑποθέσεις, νὰ ἐξετάσῃ τὸν πίνακα γιὰ νὰ ἀποφανθῇ περὶ τῆς γνησιότητός του».

Ὁ Λεονάρντι δέχθηκε τοὺς ὅρους. Ἔδωσε στὸ Γκέρι τὴ διεύθυνσή του καὶ τοῦ εἶπε νὰ βρίσκεται ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὸν φίλο του τὸ ἀπόγευμα τῆς ἑπομένης ἡμέρας.

Ὁ Γκέρι, παρὰ τὴν καταιγίδα, ἔτρεξε ἀμέσως στὸ γραφεῖο τοῦ καθηγητοῦ Πότζι καὶ τοῦ ἀνέφερε τὰ συμβάντα. Κάθισαν μαζὶ ἐπὶ δύο ὧρες καὶ κατέστρωσαν τὸ σχέδιό τους.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Γκέρι καὶ ὁ καθηγητὴς κτύπησαν τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ Λεονάρντι, ὁ ὁποῖος τοὺς ἄνοιξε ἀμέσως. Πάνω στὸ κρεβάτι βρισκόταν μιὰ παλιὰ βαλίτσα. Ὁ καλλιτέχνης σήκωσε τὸ κάλυμμά της, ἔβγαλε ἔξω κάμποσα βρώμικα ἐσώρρουχα καὶ μετὰ ἔβγαλε ἕνα χώρισμα τῆς βαλίτσας ποὺ ἀπεκάλυπτε μιὰ κρύπτη. Ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ἔβγαλε ἕνα ἀντικείμενο περιτυλιγμένο σὲ γαλάζιο βελοῦδο. Μὲ ὑπερηφάνεια ἀπέσυρε τὸ προστατευτικὸ κάλυμμα.

«Κοιτάξετε κύριοι» τοὺς ἀνήγγειλε «τὴν ἀληθινή μου ἀγάπη, τὸν πικρὸ ἀλλὰ εὐτυχῆ ἔρωτά μου, τὴν μόνη ἀφέντισσά μου κατὰ τὰ δύο τελευταῖα χρόνια... Τὴ Μόνα Λίζα!!!».

Οἱ ἀναπνοὲς τοῦ Γκέρι καὶ τοῦ καθηγητοῦ Πότζι κόπηκαν. Ἀνεγνώρισαν ἀμέσως ὅτι ἦταν πράγματι ὁ γνήσιος πίνακας. Ἕνας ἀντιγραφεὺς δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ τέτοια ἐργασία. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία στὶς ἐξαίσιες πινελιές, τὶς ἀποχρώσεις τοῦ φόντου, τὴν ἀπόδοσι στὰ σταυρωμένα χέρια καὶ τὸ αἰνιγματικὸ χαμόγελο τῆς κυρίας ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη πάνω στὸ καρυδένιο σανίδι.

Παρ' ὅλον ὅτι ἦταν ἡ πλέον δραματικὴ στιγμὴ τῆς ζωῆς του, ὁ καθηγητὴς συνῆλθε σὲ λίγο καὶ εἶπε στὸ Λεονάρντι ὅτι ἔπρεπε νὰ πάρουν τὸ ἀριστούργημα στὸ γραφεῖο του ὅπου διέθετε ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα γιὰ νὰ διαπιστώσῃ τὴ γνησιότητά του χωρὶς νὰ ἐπιδέχεται ἀμφισβήτησιν.

—«Ἔχω ἐκεῖ ψωμί, τυρὶ καὶ κρασί. Ἐνῷ ἐγὼ θὰ κάνω τὶς ἐξετάσεις μου, ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ φᾶτε καὶ νὰ πιῆτε ὅσο θέλετε».

Ὁ Λεονάρντι δέχθηκε ἀδίστακτα, ἀλλὰ ἐπέμενε νὰ κρατᾷ αὐτὸς τὴ Μόνα Λίζα στὸ δρόμο καθὼς θὰ πήγαιναν στὸ μουσεῖο. Ὅταν ἔφθασαν στὸ γραφεῖο,ὁ καθηγητὴς Πότζι ἔφερε φαγητὸ καὶ κρασὶ καὶ προσποιήθηκε ὅτι ἐξέταζε τὸν πίνακα μὲ ἕνα μεγεθυντικὸ φακὸ καὶ μὲ κάτι ἄλλα ἐργαλεῖα, ἐνῷ συγχρόνως ἔδωσε στὸν Γκέρι ἕνα προκαθωρισμένο σύνθημα. Ὁ Γκέρι βγῆκε μὲ τρόπο ἔξω καὶ ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία.

Ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ ἔφθασαν καὶ προέβησαν εἰς τὴν σύλληψίν του, ὁ ἀδύνατος ἀνθρωπάκος φάνηκε ὅτι μᾶλλον ἀνακουφίσθηκε παρὰ ὅτι αἰφνιδιάσθηκε. Πιθανῶς νὰ περίμενε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. «Ἀντίο καλή μου κυρία» εἶπε μόνο λυπημένα πρὸς τὴν Μόνα Λίζα καθὼς τὸν ὡδηγοῦσαν μακρυά.

Ὅταν τὸν ἔφεραν στὸ Παρίσι, ὁ διευθυντὴς Χαμὰρ καὶ οἱ βοηθοί του τὸν ἀνεγνώρισαν. Ἦταν ἕνας ἀντιγραφεὺς χωρὶς μεγάλο ταλέντο, ρετουσαριστὴς καὶ διακοσμητὴς κορνιζῶν. Τὸ πραγματικό του ὄνομα δὲν ἦταν Λεονάρντι, ἀλλὰ Περούτζιο. Εἶχε κάποτε ἐργασθῆ στὸ Λοῦβρο ἐπὶ ἀρκετοὺς μῆνες, ἀλλὰ τὸ ὄνομά του δὲν ἦταν καταχωρημένο στὶς κάρτες τῶν ἐργασθέντων στὸ Μουσεῖο καὶ ἔτσι οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸν βροῦν.

Τὸ μοιραῖο πάθος γιὰ τὴν εἰκονιζομένη δέσποινα γεννήθηκε μέσα του ὅταν ἐργαζόταν στὸ Λοῦβρο. Τὸ κρησφύγετο στὸ ὁποῖο εἶχε καταφύγει μετὰ τὴ κλοπὴ τῆς Μόνα Λίζα, ἦταν γιὰ τὴν εἰρωνεία τῆς τύχης, σὲ ἀπόσταση δύο μόλις τετραγώνων ἀπὸ τὸ ἀρχηγεῖο τῆς ἀσφαλείας.

—«Ὅλους αὐτοὺς τοὺς μῆνες μόνο ἐγὼ καὶ ἡ Λίζα ἤμαστε στὸ δωμάτιό μου» εἶπε ὁ Περούτζιο στοὺς ἀστυνομικούς. «Καθόμουν καὶ τὴν κοίταζα ἐπὶ ὧρες. Τῆς μιλοῦσα καὶ μοῦ μιλοῦσε. Ὅταν ἔβγαινα ἔξω γιὰ νὰ δουλέψω καὶ νὰ κερδίσω μερικὰ φράγκα, τὴν ἔκρυβα προσεκτικὰ μέσα σ' ἕνα δωματιάκι. Τὸν περισσότερο καιρὸ πεινοῦσα Τέλος δὲν μποροῦσα νὰ ὑποφέρω περισσότερο καὶ—ἀπάντησα στὴν ἀγγελία τοῦ «ΛΕ ΦΙΓΚΑΡΟ».

Ὁ Περούτζιο εἶπε ὅτι σχεδίαζε τὴν κλοπὴ ἐπὶ πολλὲς ἑβδομάδες. Κατὰ τὴ μοιραία ἐκείνη ἡμέρα τὴν 21 Αὐγούστου, ἀνακατεύθηκε κι' αὐτὸς μέσα στὸ συνηθισμένο πλῆθος τῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ Λούβρου. Ὅταν οἱ ἐπισκέπτες ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ Μουσεῖο, αὐτὸς κρύφτηκε σ' ἕνα σκοτεινὸ μέρος τὸ ὁποῖο ἤξερε ἀπὸ τότε ποὺ ἐργαζόταν ἐκεῖ. Μόλις τὸ Μουσεῖο ἔμεινε ἔρημο—ἐκτὸς ἀπὸ μερικοὺς φύλακες σὲ ἄλλα σημεῖα τοῦ κτιρίου—αὐτὸς βγῆκε ἀκροποδητὶ καὶ πῆγε στὸ σαλὸν καρρέ. Ὁ φανατισμός του τοῦ ἔδωσε δύναμη γιὰ νὰ σηκώσῃ καὶ νὰ κατεβάσῃ τὴν βαρειὰ κορνίζα μὲ τὸν πίνακα ἀπὸ τὴ θέση της στὸν τοῖχο. Ἐν συνεχείᾳ ἔβγαλε τὸ πολύτιμο καρυδένιο σανίδι καὶ πέταξε τὴν κορνίζα στὸ μικρὸ δωμάτιο.

Ὁ κλέπτης ἐγκατέλειψε τὸ Μουσεῖο ἀπὸ τὴ σκάλα ποὺ εἶχε παρατηρήσει ὁ διευθυντὴς Χαμάρ. Εἶχε δοκιμάσει ἀπὸ πρὶν τὴν κλειδαριὰ τὶς πόρτας ποὺ ἔβγαινε στὴν αὐλὴ ὥστε νὰ εἶναι εὔκολη ἡ ἔξοδός του. Κρατώντας σφικτὰ τὴ Μόνα Λίζα τὴν ὁποία εἶχε τυλίξει μέσα σ' ἕνα ἄσπρο πανί, προχώρησε μέσα στὸ σκοτάδι πρὸς τὸ κρησφύγετό του.

Οἱ Γάλλοι εἶναι ξακουστοὶ γιὰ τὴν ἀγάπη τους πρὸς τοὺς ἐρωτευμένους—ἀκόμα καὶ γιὰ ἕνα ποὺ ἔχει ἐρωτευθῆ ἕνα πορτραῖτο—καὶ δείχνουν πάντοτε συμπάθεια πρὸς τοὺς καλλιτέχνες. Ἡ δημοσία γνώμη γιὰ τὸν ἀπαγωγέα τῆς Μόνα Λίζα πῆρε ἕνα τόνο συμπαθείας.

Ὅταν ὁ Βιντσέντσιο Περούτζιο ἢ ἄλλως Λεονάρντι, ἐμφανίσθηκε στὸ δικαστήριο, ὁ δικαστὴς τὸν κατεδίκασε ἐπ' ἀόριστον εἰς φυλάκισιν. Ἀφοῦ κάθισε στὴ φυλακὴ δέκα χρόνια, ἀφέθη ἐλεύθερος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴ Μόνα Λίζα, αὐτὴ τοποθετήθηκε πάλι στὴ θέση της στὸ Σαλὸν Καρρέ, ὅπου βρίσκεται σήμερα καὶ ὅπου μποροῦν ὅλοι νὰ τὴν ἰδοῦν, χάρις στὴν εὐφυΐα τοῦ καθηγητοῦ, μακαρίτη Τζιοβάννι Πότζι.

Νὰ ἐπισκέφθηκε ἆρά γε τὸ Λοῦβρο ὁ Περούτζιο γιὰ νὰ ξανακοιτάξῃ τὴ Μόνα Λίζα ὅταν ἀφέθη ἐλεύθερος; Κανεὶς δὲν ξέρει.

* ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΠΡΟΒΟΛΑΙ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
* ΤΑ ΝΕΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ
* ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΑ ΔΕΛΤΙΑ ΣΥΜΒΑΝΤΩΝ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΑΜΕΣΟΥ ΔΡΑΣΕΩΣ
* ΑΠΟ ΟΣΑ ΜΑΣ ΓΡΑΦΕΤΕ
* ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Σ. ΠΗΛΟΥ**

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΠΡΟΒΟΛΑΙ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

...Τὸ καλοκαίρι ἔφυγε, παραχωρώντας τὴ θέση του στὸ γκρίζο καὶ μελαγχολικὸ φθινόπωρο... Πᾶνε πιὰ οἱ δροσοστόλιστες αὐγοῦλες, τὰ παραμυθένια δειλινά, οἱ ἀτέλειωτες ὁλοφώτεινες μέρες, τὰ βράδυα τὰ φεγγαρόλουστα... Ἔγιναν ὅλα μιὰ ὄμορφη, μιὰ νοσταλγικὴ ἀνάμνηση, καθὼς τὰ σκηνικὰ τῆς φύσεως ἀλλάζουν μὲ γοργὸ ρυθμό, γιὰ τὸ «ἀνέβασμα» τῆς χειμωνιάτικης πρεμιέρας...

...Χειμωνιάζει... Κι' αὐτὸ στάθηκε ἡ ἀφορμὴ νὰ πάρῃ μιὰ καινούργια μορφὴ ἡ καθημερινὴ ζωή... Τέλος τῆς θερινῆς σαιζόν... Τὰ καλοκαιρινὰ κέντρα κλείνουν... Ἀνοίγουν τὰ σχολεῖα... Νέες ὑποχρεώσεις, νέα καθήκοντα...

Στὰ σύνορα δύο ἐποχῶν... Ἡ ἀνθρώπινη δραστηριότητα, ποὺ εἶχε κάπως χαλαρωθῆ μέσα στὴν καλοκαιριάτικη νωχέλεια, ἑτοιμάζεται νὰ ξαναπάρῃ τὸ γνώριμο, ἐντατικὸ ρυθμό της... Μά, πρῶτα θὰ σταθῆ ὁ ἄνθρωπος νὰ κυττάξῃ πίσω του, νὰ ἰδῆ τὸ δρόμο ποὺ διήνυσε, νὰ κάμῃ ἕνα ἀπολογισμὸ τῶν ἔργων του καὶ νὰ προγραμματίσῃ ἕνα καινούργιο ὡράριο δουλειᾶς, συντονισμένης στὶς ἀπαιτήσεις τῆς νέας ἐποχῆς... Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιθυμεῖ νὰ κάμῃ κάπως πρόχειρα καὶ βιαστικὰ τὸ Τμῆμα τῶν Κινηματογραφικῶν Προβολῶν τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων... Εἶναι ἕνα καινούργιο τμῆμα ἐτοῦτο, κάπως μοντέρνο καὶ μὲ κοινωνικὸ περιεχόμενο... Εἶναι θεμελιωμένο πάνω στὸ πρόγραμμα δημοσίων σχέσεων, κοινοῦ καὶ Ἀστυνομίας...

Ἡ λειτουργία του ἄρχισε, ὕστερα ἀπὸ ἐντατικὴ προετοιμασία, τὸν περασμένο Ἰούνιο... Κι' ὁ πρῶτος κύκλος τῆς δουλειᾶς του ἔκλεισε προχτές, μὲ τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ... Ἔτσι ἐτερματίστηκε τὸ πρῶτο κεφάλαιο τῶν πεπραγμένων του ποὺ φέρνει τὸν περιληπτικὸ τίτλο: «Θερινὰι Προβολαὶ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων—Ἔτος 1961».

...Ἦταν κάτι ποὺ ξάφνιασε στὴν ἀρχὴ καὶ ποὺ ἐνθουσίασε καὶ ἀγαπήθηκε στὸ τέλος τόσο πολύ, ὥστε ἡ φήμη του νὰ ξεπεράσῃ τὰ σύνορα τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς...

«Τμῆμα Κινηματογραφικῶν Προβολῶν Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων»...

Δηλαδὴ ἕνα τζίπ, ἕνα μηχάνημα προβολῆς, δύο μεγάφωνα, ἕνα μικρόφωνο, ἕνας μετασχηματιστής, ἕνα μαγνητόφωνο καὶ 18 ταινίες τῶν 16 χιλιοστομέτρων... Κι' ἀκόμα δυὸ ἄνθρωποι νὰ χειρίζωνται τὰ μηχανήματα, καὶ νὰ φέρνουν ἀγάπη στὶς διάφορες γειτονιὲς τῆς Πρωτευούσης καὶ τοῦ Πειραιῶς... Αὐτὰ ἦταν τὰ «ἐξαρτήματα», τὰ ἔμψυχα καὶ τὰ ἄψυχα... Κι' ὅλα ἐτοῦτα ἔγιναν τὸ σκέλος μιᾶς ἐξισώσεως ποὺ εἶχε γιὰ δεύτερο σκέλος τὸν λαὸ ποὺ ἔσπευδε νὰ συγκεντρωθῆ κατὰ ἑκατοντάδες στοὺς τόπους τῆς προβολῆς...

Κι' αὐτοὶ οἱ τόποι ἦσαν πρόχειροι ἀνοικτοὶ χῶροι... Οἰκόπεδα, πλατεῖες, δρόμοι, γήπεδα, πάρκα... Τρίωρη ἡ διάρκεια τῆς προβολῆς. Καὶ περιελάμβανε τρία μέρη: Τὸ σπικάρισμα, τὴ φιλικὴ δηλαδὴ συζήτηση μὲ τὸ κοινό... ἕνα πλούσιο μουσικὸ πρόγραμμα, μὲ λαϊκὰ καὶ δημοτικὰ τραγούδια... Καὶ τὸ κινηματογραφικὸ μέρος, κατὰ τὸ ὁποῖον προεβάλλοντο 17 μὲ 20 ταινίες, ψυχαγωγικὲς καὶ μορφωτικές...

Τέσσερις μῆνες κράτησαν οἱ θερινὲς προβολὲς τοῦ 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας Πόλεων... Κι' ἀπ' τὸν δεύτερο κι' ὅλας μῆνα συνήθισε ὁ κόσμος νὰ καρτερῇ τὸ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο κάθε βραδάκι στὶς ὀκτώ, νὰ τὸ χειροκροτῇ, νὰ τὸ θαυμάζῃ, νὰ τὸ ζητωκραυγάζῃ, νὰ τὸ ἀγαπᾷ...

...Μὲ φόντο τὰ μικροὺτσικα σπιτάκια κάθε γειτονιᾶς καὶ μέσα σ' ἕνα ἐνθουσιῶδες περιβάλλον χαρᾶς, ὅπου σὲ πρῶτο πλάνο διεκρίνοντο τὰ παιδιὰ κάθε συνοικίας, τὸ 'Αστυνομικὸ Κινηματογραφικὸ Συνεργεῖο ἔφερνε λίγη εὐτυχία σὲ κουρασμένους ἀνθρώπους καὶ σὲ φτωχογειτονιές...

'Αδιάκοπα ἐκινήθη... Κάθε βράδυ... Μόλις σουρούπωνε τὸ μοτὲρ τοῦ ἀστυνομικοῦ τζιπ γινόταν τὸ μήνυμα τῆς 'Αγάπης τῆς 'Αστυνομίας πρὸς τὸν λαό... Κι' ὁ ἦχος του σκεπάζονταν ἀπὸ τὶς ἰαχὲς καὶ τὶς ἐπευφημίες τοῦ πλήθους, ἐνῷ πιὸ ἐκεῖ ὁ ἀστυφύλακας τῆς γειτονιᾶς τεντωνότανε περήφανος καὶ συγκινημένος γιὰ τὶς ἐκδηλώσεις ποὺ ἀντάμωνε...

Μωσαϊκὸ οἱ θεαταί... Κάθε τάξεως, κάθε ἐπαγγέλματος, κάθε ἡλικίας. 'Ιερεῖς, πρόεδροι Κοινοτήτων, ἐκπαιδευτικοί, ἐργάται, ναυτικοί, βιοτέχναι, ὑπάλληλοι, ἔμποροι, γυναῖκες, παιδιά, γέροντες... Ὅλοι μαζὶ ἑνωμένοι μπροστὰ ἀπ' τ' αὐτοκίνητο μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴν ὀθόνη... Ἔτσι, οἱ γειτονιὲς ἔπαιρναν ἕνα πανηγυρικὸ χρῶμα καὶ τὰ σχόλια ποὺ ἀκούγονταν ἦταν τόσο τιμητικὰ γιὰ τὴν 'Αστυνομία...

Δὲν ἐπιχειροῦμε νὰ κάμωμε στατιστική... Δὲν εἶναι πρόθεσή μας αὐτή... Γι' αὐτὸ καὶ δὲν θὰ ἀναφέρουμε ἀριθμούς... 'Επιθυμία μας εἶναι πρῶτα νὰ εὐχαριστήσωμε τὶς χιλιάδες τῶν συνανθρώπων μας ποὺ μᾶς βοήθησαν στὸ ἔργο μας καὶ ὕστερα νὰ θυμηθοῦμε τὶ ἐκάναμε, γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὶ μποροῦμε ἀκόμα νὰ κάνουμε, πιὸ ὄμορφο καὶ πιὸ ἀποδοτικό...

Γιατὶ πολλὰ βέβαια ἔγιναν, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἀκόμα ὑπολείπονται νὰ γίνουν στὸν τομέα ἐτοῦτο ποὺ ἀπετέλεσε ἕνα μέσο πιὸ στενῆς ἐπικοινωνίας 'Αστυνομίας καὶ κοινοῦ...

...Ἡ πρώτη προβολὴ ἔκαμε ἐντύπωση, παραξένεψε, συζητήθηκε εὐρύτατα καὶ εὐχαρίστησε... Ἡ δεύτερη ἄρχισε νὰ δημιουργῇ τὴ φήμη... Ἡ τρίτη ξεσήκωσε πολὺ λαό... Ἡ τέταρτη διεκρίθη γιὰ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ κοινοῦ... Οἱ ὑπόλοιπες ἐθεμελίωσαν ἕνα ἔργο, ποὺ τὸ πρόσεξαν ὅλοι κι' ἔσπευσαν νὰ τὸ βοηθήσουν...

Πενιχρὰ τὰ μέσα, ἀλλὰ μεγάλη ἡ πίστη καὶ ἡ ἀγάπη... Καὶ ἡ ἀγάπη ἠμπορεῖ νὰ μετακινήσῃ βουνὰ ὅταν συνταιριάζῃ μὲ τὴν πίστη... Αὐτὸ ἔγινε... Καὶ τ' ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν ἐλπιδοφόρα. Κόντευαν μεσάνυχτα ὅταν σκονισμένοι, κουρασμένοι, ἀλλὰ χαρούμενοι μαζεύαμε τὰ μηχανήματα, τὰ φορτώναμε στὸ αὐτοκίνητο καὶ ξεκινούσαμε... Γιὰ νὰ τὰ ξεφορτώσουμε πάλι τὸ ἄλλο βράδυ στὴν πάρα κάτω γειτονιά... Καὶ τ' ἄλλο... καὶ τ' ἄλλο... Κούραση βέβαια... 'Αλλὰ ὁ κόσμος μᾶς ἀντάμειβε μὲ τὴν ἀγάπη του. Καὶ τὰ χειροκροτήματά του ἦταν ἡ ὡραιότερη πληρωμή μας. Ἔτσι κυλοῦσαν οἱ μέρες... Δίχως νὰ πάρωμε ἄδεια, δίχως ποτὲ ν' ἀπουσιάσωμε ἔστω καὶ δεδικαιολογημένα... Ἔτυχε νὰ κάνουμε προβολὴ καὶ μὲ 40 πυρετό, καὶ νηστικοί, καὶ ἄυπνοι...

Κι' αὐτὸ μᾶς ἔδινε μιὰ ξεχωριστὴ χαρά...

Ὑπὸ αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις οἱ θερινὲς κινηματογραφικὲς προβολὲς τοῦ 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας Πόλεων ἐπέτυχαν ἀπολύτως... Συνήγειραν τὰ πλήθη καὶ ἐκαλλιέργησαν ἕνα βαθύτερο πνεῦμα ἀγάπης καὶ συνεργασίας πολίτου καὶ ἀστυφύλακος.

Συγχρόνως ἐψυχαγώγησαν χιλιάδες ἀνθρώπους, ἐντελῶς δωρεὰν καὶ κατὰ τὸν καλύτερο δυνατὸ τρόπο, ἀφοῦ τοὺς προσέφεραν ὅσο μποροῦσαν πιὸ ἐκλεκτὸ θέαμα καὶ ἄκουσμα.

Καὶ ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ τῶν προβολῶν δὲν ὀφείλεται μόνο στὰ φίλμς καὶ τὰ τρα-

γούδια τοῦ προγράμματος. Ὀφείλεται κυρίως στὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴ βοήθεια τῶν πολιτῶν, τὴν πολύτιμη συνδρομὴ τῶν ὀργάνων κάθε Τμήματος καὶ στὴν πίστη τῶν ἀστυφυλάκων ποὺ ἀπετέλεσαν τὸ Ἀστυνομικὸ Κινηματογραφικὸ Συνεργεῖο.

Ὁ κόσμος ἔδειξε κατανόηση, ἐκδήλωσε εὐγενικὰ αἰσθήματα φιλίας πρὸς τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα, ὑπῆρξεν ἀσύγκριτος σὲ ἐκδηλώσεις καὶ εὐγνώμων. Καὶ αὐτὸ εἶναι πρὸς τιμήν του.

Ὅλες ἀνεξαιρέτως οἱ γειτονιὲς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς διεκρίθησαν σὲ εὐγένεια καὶ ἀγάπη. Καὶ γι' αὐτὸ νοιώθουμε τὴν ὑποχρέωση νὰ ἐκφράσωμε ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ τὶς εὐχαριστίες μας πρὸς ὅλους τοὺς θεατὰς τῶν προβολῶν μας. Καὶ νὰ τοὺς διαβεβαιώσουμε ὅτι τὰ αἰσθήματα τους μᾶς τιμοῦν καὶ δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ τὰ ξεχάσουμε.

Παράλληλα οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι τῶν Τμημάτων Τάξεως καὶ τῶν Παραρτημάτων ποὺ παρέστησαν στὶς προβολὲς ἔδωσαν δείγματα ὑψηλοῦ φρονήματος καὶ ἀρετῆς καὶ ἐβοήθησαν τὸ ἔργο τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων κατὰ τρόπον συγκινητικὰ ἀποδοτικόν. Καὶ οἱ εὐχαριστίες μας καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀπευθύνονται.

Τέλος οἱ ἀστυφύλακες τοῦ Ἀστυνομικοῦ Κινηματογραφικοῦ Συνεργείου ὑπῆρξαν ὑποδείγματα πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως στὸ καθῆκον. Ὁ μέσος ὅρος δουλειᾶς τους ὑπερέβαινε τὶς 16 ὥρες κάθε μέρα. Κι' ὅμως! Ποτὲ δὲν ἐγόγγυσαν, ποτὲ δὲν ἐκάμφθησαν, ποτὲ δὲν ζήτησαν ἄδεια, ποτὲ δὲν ἀπουσίασαν. Εἰδικώτερα οἱ ὁδηγοὶ τοῦ Συνεργείου Ἀστυφύλακες κ.κ. Ἰω. Φιλιππαῖος, Ἀθ. Ἀνδρεούλης καὶ Φακατσέλης Χρῆστος ἐδούλεψαν συνεχῶς ἀπὸ τὶς 7 τὸ πρωῒ ἕως τὰ μεσάνυχτα, μεταφέροντας στοὺς ὤμους τους τὰ βαρειὰ μηχανήματα στοὺς τόπους τῆς προβολῆς.

Εἶναι καθῆκον, φρονοῦμε, ὁ ἔπαινος τῶν καλῶν... Πρᾶξις δικαιοσύνης ἡ βράβευσίς των. Οἱ τρεῖς ὁδηγοὶ τοῦ Συνεργείου δικαιοῦνται νὰ εἶναι ὑπερήφανοι γιὰ ὅσα προσέφεραν, διακονοῦντες εὐσυνείδητα καὶ φιλότιμα τὴ Μεγάλη Ἀστυνομικὴ Ἰδέα... Ὅλοι γενικῶς οἱ ἀστυφύλακες τοῦ Συνεργείου ὑπῆρξαν τὰ κύρια πρόσωπα ποὺ ἐκίνησαν τὸν μηχανισμὸ τῆς εἰδικῆς αὐτῆς ὑπηρεσίας, καὶ στὴν ἐργασία τους καὶ τὴ φιλοτιμία τους ὀφείλεται τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἐπιτυχίας τῶν προβολῶν.

Ὅσο γιὰ τὸ πρόγραμμα ἐγίνετο αὐστηρὴ ἐπιλογή, ὥστε τελικὰ νὰ πάρῃ μιὰ ἄκρως ἐνδιαφέρουσα καὶ ψυχαγωγικὴ μορφή. Τὸ πρόγραμμα αὐτὸ περιελάμβανε Μίκυ Μάους, ταινίες μὲ τὸν Σαρλώ, μὲ τὸν Χονδρὸ–Λιγνό, μὲ τὸν Ἄμποτ καὶ Κοστέλλο, μὲ τὴν Τσίτα, ταινίες ψυχαγωγικές, ἀθλητικές, ἐκπαιδευτικὲς καὶ Ἐπίκαιρα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅλο τὸν κόσμο.

...Αὐτὴ ἦταν, μὲ δυὸ λόγια, ἡ ἐργασία τοῦ Κινηματογραφικοῦ Συνεργείου τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων... μιὰ ἐργασία ἐπίπονη ποὺ ἀπαιτοῦσε ψυχικὴ καὶ σωματικὴ κούραση, φαντασία, πίστη καὶ τεχνικὲς γνώσεις... Καὶ τὸ ἔργο ποὺ παρήγαγε ὑπῆρξε ἀξιοπρόσεκτο. Ἀλλά, συγχρόνως, ἀπέδειξε καὶ μιὰ ἐλπιδοφόρα ἀλήθεια: Ὅτι ὁ κόσμος διψᾷ γιὰ τέτοιου εἴδους προσφορές, θέλει νὰ βλέπῃ τὴν Ἀστυνομία κοντά του καὶ μὲ τέτοια μορφή, ἐνθουσιάζεται καὶ ἀποδίδει τὰ ἑκατονταπλάσια. Εὐρύτατες εἶναι οἱ προοπτικές, λοιπόν, γιὰ τὴν Ἀστυνομία. Ἠμπορεῖ νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν κοινωνική της δραστηριότητα καὶ σὲ ἄλλους παρεμφερεῖς τομεῖς. Νὰ ἔρθῃ πιὸ κοντὰ στὸν κόσμο. Εἶναι αἴτημα τῆς ἐποχῆς μας αὐτό. Καὶ πρέπει καλὰ νὰ τὸ συλλάβουμε, σ' ὅλο του τὸ πλάτος καὶ τὸ βάθος. Ὁ ὅρος «δημόσιαι σχέσεις» εἶναι ἀπέραντος ἀμπελώνας ποὺ ἔχει ἀνάγκη πολλῶν φωτισμένων ἐργατῶν. Ἂς κινηθοῦμε ὅλοι πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνση, βοηθώντας τὸν Κον Ἀρχηγὸν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος στὴν ὡραία αὐτὴ πρωτοβουλία του. Γιὰ τὸ καλὸ τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

...Ἔτσι κύλησαν οἱ μέρες, οἱ ἑβδομάδες, οἱ μῆνες... Ἔφυγε τὸ καλοκαίρι... Καὶ τὸ κεφάλαιο τῆς πρώτης περιόδου τῶν θερινῶν προβολῶν τῆς Ἀστυνομίας ἔκλεισε. Ὁ ἀπολογισμὸς εἶναι ἐλπιδοφόρος, τὰ πεπραγμένα πλούσια. ... Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπαναπαυθῇ τὸ Ἀρχηγεῖον σ' αὐτά.

Κι' ἐτούτη τὴ νεκρὴ περίοδο ἐργάζεται πυρετωδῶς σ' ἕνα ἄλλο τομέα, ἐξαιρετικὰ δύσκολο καὶ πολὺ πιὸ ἀποδοτικό. Στὸν τομέα ὄχι πιὰ τῆς προβολῆς, ἀλλὰ τῆς παραγωγῆς ταινιῶν. Καὶ μάλιστα ταινιῶν ἀστυνομικῶν ἐπικαίρων. Ἀλλά, πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα θὰ μιλήσουμε ἄλλοτε, γιατὶ κι' αὐτὸ εἶναι μιὰ ὁλόκληρη ἱστορία.

Κλείνοντας τώρα τὸ βιαστικὸ ἐτοῦτο σημείωμα, πληροφοροῦμε τοὺς ἀναγνῶστες μας ὅτι οἱ Κινηματογραφικὲς Προβολὲς τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, θὰ συνεχισθοῦν ἀπὸ τὸ πρῶτο δεκαήμερο τοῦ Νοεμβρίου στὰ σχολεῖα, ἐργοστάσια, κατηχητικὰ σχολεῖα, ἱδρύματα καὶ σ' ἄλλους κλειστοὺς χώρους... Εἶναι ἡ δευτέρα περίοδος αὐτή. Ἡ χειμερινή... Καὶ τὸ πρόγραμμά της θ' ἀνακοινωθῇ λίαν προσεχῶς. Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ εὐχαριστοῦμε θερμὰ ὅλους τοὺς φίλους μας ποὺ ἐβοήθησαν τὴν προσπάθεια αὐτὴ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος. Καὶ τοὺς διαβεβαιώνουμε ὅτι τὴν βοήθειά τους αὐτὴ δὲν θὰ τὴν ξεχάσουμε ποτέ.

***

ΤΑ ΝΕΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

...Ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες ἡ Ὑπηρεσία Τύπου καὶ Διαφωτίσεως τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων ἐγκατεστάθη σὲ ἕνα νέο οἴκημα ποὺ βρίσκεται στὴν ὁδὸν Καλλιδρομίου 12...

Εἶναι ἕνα ἄνετο, εὐρύχωρο καὶ πολυτελέστατο κτίριο, ποὺ καλύπτει πλήρως τὶς ἀνάγκες τῆς νευραλγικῆς αὐτῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας.

Ἔτσι τὸ θέμα τοῦ χώρου, ποὺ ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἐτίθετο ὀξὺ γιὰ τὴν Ὑπηρεσία αὐτή, ἐλύθη μὲ τὸν καλύτερο τρόπο χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας καὶ τὴν φροντίδα τοῦ κυρίου Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐξασφαλίζεται ἡ καλύτερη διεξαγωγὴ τῆς ὑπηρεσίας, ἀλλὰ καὶ ἡ πολιτισμένη ἐμφάνιση τῶν ἁρμοδίων γραφείων ἐπικοινωνίας μὲ τὸ κοινό. Καὶ ἡ ἐμφάνιση σ' ἐτούτη τὴν περίπτωση, παίζει σπουδαιότατο ρόλο.

Στὸ ἰσόγειο τοῦ οἰκήματος αὐτοῦ ἐγκατεστάθησαν τὰ γραφεῖα, τὰ ἀρχεῖα καὶ ἡ διεκπεραίωσις τοῦ περιοδικοῦ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ». Στὸν πρῶτο δὲ ὄροφο τὸ κινηματογραφικό, φωτογραφικὸ καὶ ραδιοφωνικὸ στούντιο τῆς Ἀστυνομίας καὶ τὸ Γραφεῖον Ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ κοινοῦ.

Ὁ ἐπισκέπτης ποὺ θὰ τύχῃ νὰ ἔρθῃ στὰ νέα αὐτὰ γραφεῖα μας θὰ ξαφνιασθῇ λιγάκι, βλέποντας τὸν κόσμο ποὺ συγκεντρώνεται κάθε μέρα ἐκεῖ. Κόσμος λογῆς-λογῆς, συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ, ἀκροαταὶ τῆς Ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας, φίλοι τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος καὶ πλῆθος ἄλλων ἀνθρώπων ποὺ καταφεύγουν σὲ μᾶς γιὰ διάφορες αἰτίες. Ἄλλοι γιὰ νὰ λύσουν κάποια ἀπορία τους σχετικὴ μὲ τὴν Ἀστυνομία, ἄλλοι γιὰ νὰ ζητήσουν μιὰ γνώμη πάνω σὲ ζητήματα ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦν, ἄλλοι γιὰ νὰ πάρουν πληροφορίες γύρω ἀπὸ δρόμους, δημόσια καταστήματα κλπ., κι' ἄλλοι γιὰ νὰ ζητήσουν τὴ συνδρομὴ τῆς Ἀστυνομίας πάνω σὲ προσωπικά τους θέματα. Ὅλοι ἐτοῦτοι φεύγοντας μεταβάλλονται σὲ θερμοὺς φίλους τῆς Ἀστυνομίας καὶ διαφημιστὰς τοῦ ἔργου της. Τὸ τηλέφωνο τῶν γραφείων μας (627.469) συνεχῶς κτυπᾷ καὶ ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὸ κοινὸν γίνεται πιὸ συγκεκριμένη καὶ ἀποδοτική.

Εἶναι καὶ πολλοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ποὺ περνοῦν ἀπὸ ἐκεῖ γιὰ νὰ γνωρίσουν τὴν ὑπηρεσία μας καὶ νὰ πάρουν μιὰ ἰδέα γύρω ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς δουλειᾶς μας. Μεγάλη εὐχαρίστηση αὐτὴ γιὰ μᾶς. Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, παρακαλοῦμε τοὺς φίλους μας νὰ μᾶς ἐπισκέπτωνται, ὅποια ὥρα θέλουν, πρωΐ ἢ ἀπόγευμα.

Εἴμεθα πάντοτε στὴ διάθεσή τους.

Ἂς σημειώσουν λοιπὸν τὸ τηλέφωνο (627.469) καὶ τὴ διεύθυνσή μας (Καλλιδρομίου 12).

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΑ ΔΕΛΤΙΑ ΣΥΜΒΑΝΤΩΝ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΑΜΕΣΟΥ ΔΡΑΣΕΩΣ

... Καιρὸ εἴχαμε ν' ἀσχοληθοῦμε μὲ τὸ Τμῆμα 'Ασυρματοφόρων Αὐτοκινήτων 'Αμέσου Δράσεως... 'Αλλὰ ὁ «φόρτος» τῆς καθημερινῆς δουλειᾶς μᾶς ἐμπόδισε νὰ καταπιαστοῦμε μ' αὐτὸ τὸ θέμα. Ζητοῦμε, λοιπόν, συγνώμην καὶ... σπεύδουμε νὰ ἐπανορθώσουμε...

Ἂς ρίξουμε μερικὲς ματιὲς στὰ πάντα γεμᾶτα δελτία Συμβάντων του...

—Νὰ μιὰ εἴδηση, ἐντελῶς ἀξιόλογη «Ὑπὸ ἀνδρῶν τοῦ περιπολικοῦ Α11, συνελήφθη ἐραστὴς ὑπηρετρίας, κάτωθι κλίνης. Ἐν τῇ ὁδῷ 'Αδώνιδος ἀρ. 7».

Ὁ... ἄτυχος αὐτὸς ἐραστὴς ποὺ οἱ ἄνδρες τῆς 'Αμέσου Δράσεως τὸν ἔσυραν ἀπὸ τὸν τόσο συμπαθητικὸ κρυψῶνα του ἔχει καὶ κάποιο ἐλαφρυντικό, ἀφοῦ ὁ προστάτης τοῦ δρόμου τῆς φίλης του ὡραιότατος δὲ Θεὸς Ἄδωνις, εἶχε τὴ χαρτωμένη λόξα νὰ διαμένῃ λίγο καιρὸ πάνω στὴ γῆ μὲ τὴν... ἐκρηκτικὴ 'Αφροδίτη, τὸν δὲ ὑπόλοιπο κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, στὸν Ἅδη, ὅπου κρατοῦσε συντροφιὰ τῆς Περσεφόνης. Ὑπὸ κάτω εὑρέθη καὶ ὁ ἐραστής. Ἔστω καὶ ὑπὸ κάτω τῆς... κλίνης τῆς φίλης του... Ἔρως ἀνίκατε μάχαν!!!

Οἱ ἑπόμενες τέσσαρες ἐγγραφὲς ἀφοροῦν ἰσάριθμες πυρκαγιές. Καὶ οἱ μὲν ἄνδρες τῆς 'Αμέσου Δράσεως ἔσπευσαν γιὰ νὰ «κατασβέσουν τὸ πῦρ». Ὅμως πίσω ἀπ' αὐτὲς τὶς ἱστορίες κρύβεται μιὰ ἐγκληματικὴ ἀμέλεια τῶν παθόντων—ὅπως ἀποδεικνύῃ ἡ προανάκρισις. Γιατὶ ἡ μὲν πρώτη πυρκαγιὰ ἔχει αἰτία ἕνα ἀναμμένο τσιγάρο, ἡ ἄλλη ὀφείλεται στὸν καθαρισμὸ ἑνὸς πατώματος μέ... βενζίνη καὶ στὴν τρίτη ὁ παθὼν εἶχε ξεχάσει στὴν πρίζα τὸ ἠλεκτρικό του σίδερο... 'Ελλ' ἐπιτρέπεται τέτοια ἀμέλεια, ὅταν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τίθεται σὲ κίνδυνο ἡ ζωὴ τόσων ἀνθρώπων;...

'Εκτὸς ἂν ὁ κύριος μὲ τὸ ἀναμμένο τσιγάρο ἤθελε νὰ ἐπαληθεύσῃ τοὺς στίχους τοῦ γνωστοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ :

«Ἄναψε τὸ τσιγάρο, δός μου φωτιά...
Ἔχω μεγάλο ντέρτι, μὲς στὴν καρδιά...».

'Εφ' ᾧ καὶ τὸ τσιγάρο ἄναψε, ἡ φωτιὰ μετεδόθη καὶ τὸ «ντέρτι» τῆς καρδιᾶς του ἐξηπλώθη εἰς ὁλόκληρο τὸ δωμάτιο.

Τώρα μιὰ ἄλλη σκηνή... Θλιβερὴ καὶ—δυστυχῶς!—συνηθισμένη στὸ 'Αστυνομικὸ Δελτίο: «Συνεπείᾳ μέθης κατέπεσε καὶ ἐτραυματίσθη ὁ Η. Β.». Τὸ πλήρωμα τοῦ περιπολικοῦ Α9 ὡδήγησε τὸν παθόντα στὸ σπίτι του, ἀφοῦ βέβαια τοῦ παρέσχε τὶς πρῶτες βοήθειες... Ἡ εἴδηση αὐτὴ θέτει ἐπὶ τάπητος ἕνα ὀξὺ κοινωνικὸ θέμα, ποὺ δίκαια ἀποκλήθηκε ἡ «μάστιγα τοῦ αἰῶνος μας»: Τὸν 'Αλκοολισμό... Καὶ γιὰ τὴν ἐξάλειψή του πρέπει ὅλοι μαζὶ ν' ἀγωνισθοῦμε. Γιατὶ εἶναι ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου τῆς φυλῆς μας.

Τὸ ἴδιο ἀποκαρδιωτικὸ φαινόμενο λίγο πάρα κάτω. Τὸ ἀναφέρει πολὺ περιληπτικὰ τὸ Δελτίο τῆς 'Αμέσου Δράσεως: «Τοξικομανὴς ἀπέκοψε τὰς φλέβας του διὰ ξυριστικῆς λεπίδος». Χρειάζεται σχόλια ἡ εἴδηση;... Τὰ ναρκωτικὰ εἶναι ὁ ὑπ' ἀριθ. 1 ἐχθρὸς τοῦ λαοῦ μας τοῦ ὁποίου ἀπεργάζεται τὴν καταστροφὴ καὶ τὴν ἐξαθλίωση.

Καὶ μιὰ κωμικοτραγικὴ νότα... «Σύλληψις παπατζήδων...». Οἱ... χριστιανομάχοι αὐτοὶ ἀπατεῶνες ἐμφανίζουν στοὺς δρόμους μιὰ εἰκόνα ἀνεκδιήγητη. Καὶ αὐτοὶ μὲν τὴν... δουλειά τους κάνουν... 'Αλλὰ τὰ θύματα; Αὐτὰ τὰ ἀνόητα ὄντα ποὺ ψάχνουν νὰ βροῦν τὸν... παπᾶ;... Καλύτερα θὰ ἦταν νὰ πᾶνε σ' ἕνα ἀληθινὸ παπᾶ νὰ τοὺς... διαβάσῃ...

Τώρα μιὰ σύγκρουσις... μιὰ σύγκρουσις δύο αὐτοκινήτων ἰδιωτικῆς χρήσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐτραυματίσθησαν ἑπτὰ ἄτομα, ἐξ ὧν οἱ τέσσαρες σοβαρῶς... Περίπου τὰ μεσάνυχτα ἔλαβε χώραν ὁ τραυματισμός... Αἰτία ἡ ταχύτης, ἡ μέθη καὶ ἡ ἀπροσεξία... Μὰ γιατί; Σὲ πιάνει τὸ παράπονο ὅταν διαβάζῃς τέτοιες εἰδήσεις...

Γιατὶ νὰ κινδυνεύουν νὰ χάσουν τὴ ζωή τους τέσσερις ἄνθρωποι; Σὲ ποιὰ μάχη, λοιπόν, ἐτραυματίσθησαν; Δὲν εἶναι ἀρά γε τὸ αὐτοκίνητο μέσον πολιτισμοῦ; Γιατὶ τότε τὸ καταντήσαμε δολοφονικὸ μέσον ἐξοντώσεως τῶν συνανθρώπων μας; Ὁδηγοί. Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ: ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ.

Τώρα μιὰ «εἰρηνικὴ» εἴδηση: «Ὑπὸ τοῦ πληρώματος τοῦ Α7 περιπολικοῦ αὐτοκινήτου ἀνευρέθησαν ἀποσκευαὶ ταξιδιώτου ἐντὸς ταξί. Παρεδόθησαν εἰς γραφεῖα Ὀλυμπιακῆς Ἀεροπορίας Ἀεροδρομίου Ἑλληνικοῦ...». Εὐτυχῶς ποὺ βρέθηκαν οἱ ἄνδρες τῆς Ἀμέσου Δράσεως... Ἀλλοιῶς οἱ «ἀεροπορικὲς» ἀποσκευές, θὰ εἶχαν κάνει... φτερά.

Καὶ τῆς Ἀμέσου Δράσεως τὸ ἀνάγνωσμα συνεχίζεται εἰς ἦχον πλάγιον τέταρτον τώρα: «Διατάραξις νυκτερινῆς ἡσυχίας ἐξ οἰνομαγειρείου διὰ μουσικῶν ὀργάνων, ἐν τῇ ὁδῷ Μητροδώρου».

Ὡραῖο δρόμο, μὰ τὴν ἀλήθεια, διάλεξεν ὁ εὐφυὴς οἰνομάγειρος γιὰ νὰ διαταράξῃ τὴν νυκτερινὴ ἡσυχία μὲ τὰ μπουζούκια του... Ποὺ νὰ ζοῦσε ὁ μακαρίτης ὁ φιλόσοφος ὁ Μητρόδωρος, νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ δρόμο του, ν' ἀκούσῃ... διπλοπενιὰ καὶ νὰ ταρακουνηθῇ σύγκορμος ἀπὸ ἱερὴ ἀγανάκτηση...

Ἀλλά, ποῦ ξέρεις;... Μπορεῖ νὰ γινότανε φίλος τῆς... λαϊκῆς μουσικῆς, νὰ πέταγε τὴ χλαμύδα του καὶ νἄφερνε δυὸ-τρεῖς γύρους ζεμπέκικο...

Ἴσως... πρὸς τὸ παρὸν ὅμως, τὸν χορὸ τὸν χορεύουνε οἱ ἄτυχοι περίοικοι, ποὺ δὲν τολμοῦν νὰ κλείσουν μάτι ἀπ' τὰ γαβγίσματα τῶν διαφόρων λαϊκῶν... «ντιζέρ»...

Νὰ καὶ μιὰ ἄλλη ἐνδιαφέρουσα εἴδηση: «Τὸ πλήρωμα τοῦ ὑπ' ἀριθ. Α9 αὐτοκινήτου Ἀμέσου Δράσεως ἀπηλευθέρωσαν ἄτομον ὅπερ εἶχεν ἐγκλωβισθῇ εἰς ἀσανσέρ...».

Κι' ἀκόμα τὰ «θύματα τῶν τροχῶν», οἱ «ἐπιλύσεις διαφορῶν», συλλήψεις, μηνύσεις, συστάσεις, συμβάντα...

Καὶ τὰ αὐτοκίνητα τοῦ Τμήματος Ἀμέσου Δράσεως ἀδιάκοπα διασχίζουν τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς σκορπίζοντας στὸ διάβα τους τὴν εὐεργετικὴ ἀκτινοβολία τῆς δυνάμεως τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξεως... Οἱ ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρουν στὴν κοινωνία εἶναι, στ' ἀλήθεια, πολύτιμες καὶ ἔχουν ἀναγνωρισθῇ γενικὰ ἀπὸ τὸ εὐρύτερο κοινό.

Κάθε πολίτης ποὺ θὰ βρεθῇ σὲ μιὰ δύσκολη θέση ἢ ποὺ θὰ βρεθῇ κυκλωμένος ἀπὸ ἕνα κίνδυνο δὲν ἔχει παρὰ νὰ πάρῃ τρεῖς μαγικοὺς ἀριθμούς : 1 0 0, καὶ τότε ἀπὸ τὴ γωνιὰ θὰ ξεπεταχθῇ βιαστικὰ τὸ πολυτελέστατο αὐτοκίνητο τῆς Ἀμέσου Δράσεως, γιὰ νὰ βρεθῇ κοντά του καὶ νὰ τοῦ φέρῃ τὴ βοήθεια τοῦ Κράτους.

Λόγια θαυμασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης ἀκούγονται ἀπὸ παντοῦ γιὰ τὴ λαμπρὴ ἐτούτη Ἀστυνομικὴ Ὑπηρεσία, τῆς ὁποίας τὰ πεπραγμένα εἶναι ἄπειρα καὶ κοινωνικῶς εὐεργετικὰ καὶ πολύτιμα... Ναί! Τὸ Τμῆμα Ἀσυρματοφόρων Αὐτοκινήτων Ἀμέσου Δράσεως ἀποτελεῖ τὸ πιὸ ἐκλεκτὸ καὶ πιὸ ἀγαπημένο Τμῆμα τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

***

ΑΠΟ ΟΣΑ ΜΑΣ ΓΡΑΦΕΤΕ

...Ἄφθονα κι' ἐνθουσιώδη γράμματα φθάνουν κάθε μέρα στὰ γραφεῖα μας, μέσα στὰ ὁποῖα καθρεφτίζεται ὁ θαυμασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ κοινοῦ πρὸς τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα καὶ τὸ ἔργο του...

Γράμματα ποὺ προέρχονται ἀπὸ λογιῶν-λογιῶν ἀνθρώπους καὶ ποὺ ἀναφέρονται κυρίως στὴν ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας, τὸ περιοδικό της καὶ τὶς κινηματογραφικές της προβολές...

Δυστυχῶς ἐλλείψει χώρου δὲν δυνάμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ὡς ἄνω γράμματα ποὺ περιῆλθον εἰς χεῖρας μας.

Ἐνδεικτικὰ παραθέτουμε τὸ κατωτέρω ποίημα τῆς Μαρίας Κατερινάκη ἀφιερωμένο στὸν «Ἀστυφύλακα».

Ὁ Ἀστυφύλακας

Εἶναι μιὰ λέξις σύνθετος
ἐκ δυὸ συνθετικῶν
δηλοῖ τῆς τάξης τηρητὴ
καὶ φύλακα ἀστῶν.

*

Εἶν' τὸ καθῆκον του σκληρὸν
κι' ἔχει διπλῆ ἀποστολή,
ἄλλοτε δίδει συμβουλὲς
κι' ἄλλοτε ἴσως ν' ἀπειλῇ.

*

Μὰ ἡ κάθε του ἐνέργεια
εἶναι σὲ ὅλους μας γνωστὸν
ἔχει ἀπώτερο σκοπὸ
νὰ ὠφελήσῃ τὸ κοινόν.

*

Ποτὲ δὲν δυσανασχαιτεῖ
περίπολο σὰν βγαίνει
ποὺ ἢ τὸ κρύο τὸν τρυπᾷ
ἢ καύσων τὸν θερμαίνει.

*

Ἐργάτης εἶν' τῆς τάξεως
καὶ τῆς δικαιοσύνης
καὶ φωτεινὸν παράδειγμα
ἀπεράντου καλωσύνης.

*

Τόσο κουράζεται γιὰ μᾶς
μὲ σύνεσι καὶ φρόνησι
καὶ ὡς ἀντάλλαγμα ζητᾷ
μόν' λίγη κατανόησι.

*

Μὲ κατανόησι λοιπὸν
ὅλοι ἂς τοῦ μιλοῦμε
κι' ἂς δείξουμε πῶς τὸ ἔργον του
πολὺ τὸ ἐκτιμοῦμε.

Μαρία Κατερινάκη

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

— Τὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων συνεχίζονται πάντοτε μὲ τὴν ἴδια μεγάλη ἐπιτυχία, ἀπὸ τὸν Κεντρικὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν Ἐνόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος, ἀνάμεσα σὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις θαυμασμοῦ καὶ ἀγάπης χιλιάδων ἀκροατῶν.

— Ἰδιαίτερη ἐπιτυχία σημειώνουν εἰδικώτερα τὰ ἀποσπάσματα τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν βαθειὰ συγκίνηση μὲ τὴν ἀνθρωπιά τους, τὸν χριστιανικὸ παλμό τους, τὴν γαλάζια ἁπλότητα καὶ τὴν ὄμορφη μουσική τους ὑπόκρουση.

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ φίλοι τῆς Ἀστυνομικῆς Ἐκπομπῆς ὁλοένα πληθαίνουν καὶ γίνονται πιὸ ἐκδηλωτικοί. Ἔτσι, στὸ τρίμηνο ποὺ πέρασε, προστέθηκαν 13 ἀκόμη ραδιοφωνικὰ προγράμματα μὲ ἀξιόλογη ἀπόδοση.

Ἀνεπτύχθησαν σ' αὐτὰ καὶ ἀνελύθησαν 8 Ἀστυνομικὲς Διατάξεις καὶ 7 ἄρθρα τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

Ὑπεγραμμίσθησαν οἱ πολύπλευρες κοινωνικὲς προσφορὲς τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων στὴν καθημερινὴ ζωή.

Ἀνεφέρθησαν μὲ κάθε λεπτομέρεια τὰ καθήκοντα καὶ οἱ ὑποχρεώσεις τῶν σκοπῶν ἀοτυφυλάκων, τῶν ὁποίων ἐπηνέθη ἡ εὐσυνειδησία καὶ ἡ προσήλωση στὸ καθῆκον.

Ἀφιερώθησαν δεκάλεπτα στὸν τομέα τῶν δημοσίων σχέσεων καὶ δι' αὐτῶν ἐκαλλιεργήθη ἕνα βαθύτερο πνεῦμα συνεργασίας καὶ ἐπικοινωνίας κοινοῦ καὶ Ἀστυνομίας.

Καί, τέλος, μετεδόθησαν περιγραφικὰ σκίτσα ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὴ φύση καὶ ἀπὸ τὶς οἰκογενειακὲς καὶ ἐθνικὲς παραδόσεις τῆς φυλῆς μας.

Παράλληλα, τὰ προγράμματα ἐπλαισιώθησαν ἀπὸ ὄμορφα τραγούδια κάθε γούστου καὶ κάθε ἐποχῆς, κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀκροατῶν. Ἡ ὅλη ἀρχιτεκτονικὴ τῆς Ἀστυνομικῆς Ἐκπομπῆς ἐβασίσθη ἐπάνω εἰς τὴν ψυχοσύνθεσιν καὶ τὶς προτιμήσεις τῶν εὐρυτέρων λαϊκῶν μαζῶν, ποὺ μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ παρακολουθοῦν τὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἔτσι, κάθε ἐκπομπὴ περιλαμβάνει : 1) περιγραφικὰ στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν ἐθνικοθρησκευτικὴν ζωὴν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, 2) ἕνα πλούσιο μουσικὸ πρόγραμμα, 3) καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινὸ πάνω σὲ θέματα γενικωτέρου κοινωνικοῦ καὶ ἀστυνομικοῦ ἐνδιαφέροντος (τροχαίας, ἀσφαλείας, ἀγορανομίας κτλ.) καὶ 4) τὸ τακτικὸ ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας. Καὶ στοὺς τέσσαρις τομεῖς τῆς ραδιοφωνικῆς αὐτῆς δραστηριότητος τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων ἐπετεύχθησαν ἀξιόλογα ἀποτελέσματα, γιὰ τὰ ὁποῖα οἱ κριτικὲς ὑπῆρξαν ἐξαιρετικὰ ἐνθουσιώδεις.

Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων δημιουργεῖ σιγὰ-σιγὰ μιὰ δική της ραδιοφωνικὴ ἐποχή, ξεπερνώντας τὶς ἐπαγγελματικὲς ἁρμοδιότητές της. Ἔτσι ἔχει γίνει ὁ ἀχώριστος φίλος καὶ σύντροφος χιλιάδων ἀκροατῶν, ποὺ σπεύδουν κάθε τόσο καὶ λιγάκι νὰ ἐκδηλώσουν μὲ κάθε τρόπο τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη τους.

Καὶ τὰ Ἀστυνομικὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα θὰ συνεχίζωνται πάντα στὸν ἴδιο ἐπιτυχημένο ρυθμό, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ κοινοῦ, ποὺ τόσο ἔχει συνδεθῆ μὲ τὴν ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ τὸ ὁποῖο θερμότατα εὐχαριστοῦμε.

Σ. ΠΗΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Διλόφου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Παπαδιαμαντοπούλου 164, στὸ τέρμα τῆς λεωφορειακῆς γραμμῆς Γουδί.

Τὸ Δίλοφον, χωριὸ τῆς Ἐπαρχίας Ὀρεστιάδος, βρίσκεται στὸ νομὸ Ἔβρου κι' ἔχει περὶ τοὺς 300 κατοίκους.

Διογενείδη Ἀφῶν.

Πάροδος τῆς Λ. Ἀλεξάνδρας, κοντὰ στὰ Παναθήναια.

Ὀφείλει στὴν ὀνομασία στὴν ὁμώνυμη ἀπὸ τὴ Δημητσάνα οἰκογένεια, τῆς ὁποίας μέλη διεκρίθησαν ποικιλοτρόπως στὴν Ἐπανάστασι καὶ περισσότερον ὁ Βελισσάριος, συγγενὴς τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου Ε', ὁ ὁποῖος μαζὶ μὲ τοὺς Γ. Σέκερη, Ν. Λογάδη καὶ Γ. Ἀφθονίδη ἀπετέλεσαν τὴν πρώτη ἐφορία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ διέθεσε ὅλη του τὴ περιουσία, γιὰ τοὺς σκοποὺς τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας.

Διογένους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Αἰόλου 1, στοὺς Ἀέρηδες.

Διογένης ὁ Κύων (κυνικός), ὁ ἐπιφανέστερος τῶν κυνικῶν φιλοσόφων, γεννήθηκε στὴ Σινώπη τοῦ Εὐξείνου Πόντου τὸ 404 π.Χ. Ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Ἀντισθένους, ἱδρυτοῦ τῆς Κυνικῆς φιλοσοφίας. Ὁ Διογένης ἐπίστευε ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐφωδιασμένος ἀπὸ τὴ φύσι μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα γιὰ τὴ ζωή του καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος, μόνος του, δημιουργεῖ γιὰ τὸν ἑαυτό του ἄπειρες τεχνητὲς ἐπιθυμίες καὶ ἀνάγκες. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἐπεδίωξε τὴν ἀνεξαρτησία, ἐτρέφετο κακῶς καὶ πολλὲς φορὲς νηστικὸς καὶ ξυπόλητος, γύριζε στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν, ἔχοντας μαζὶ του τὸ ραβδί του καὶ τὴ σακκούλα του. Τὶς νύκτες ἐκοιμᾶτο μέσα σ' ἕνα πίθο, ἄλλοτε στὴ Βασίλειο στοὰ κι' ἄλλοτε κοντὰ στὸ Μητρῷο, κάτω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι.

Πηγαίνοντας κάποτε στὴν Αἴγινα, συνελήφθη ἀπὸ πειρατάς, οἱ ὁποῖοι τὸν

ἐπώλησαν ὡς δοῦλο στὸν ἐκ Κορίνθου Ξενιάδη. Κοντὰ σ' αὐτὸν ἔζησε ἀρκετὸ καιρὸ καὶ ἰδίως τὰ καλοκαίρια, γιατὶ τὸ χειμῶνα ἐρχόταν στὴν Ἀθήνα. Λέγεται πὼς κάποτε ὁ Μ. Ἀλέξανδρος συνήντησε τὸν Διογένη καὶ τὸν ἠρώτησε τί θέλει ἀπ' αὐτόν. Ὁ Διογένης τοῦ εἶπε: «Νὰ μὴ μοῦ καλύπτῃς τὸν ἥλιο». Ὁ Ἀλέξανδρος τότε εἶπε στοὺς φίλους του: «Ἂν δὲν ἤμουν Ἀλέξανδρος, ἤθελον νὰ εἶμαι Διογένης».

Ὁ Διογένης ὑπῆρξεν αὐστηρὸς καὶ τραχύς. Ἡ διδασκαλία του μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀνατρεπτικὴ τῆς κρατούσης τότε τάξεως. Πέθανε στὴ Κόρινθο, σὲ μεγάλη ἡλικία. Τὴν ἴδια μέρα πέθανε καὶ ὁ Μ. Ἀλέξανδρος στὴ Βαβυλῶνα.

Διογένους Λαερτίου

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 139, κοντὰ στὴ στάσι τῆς ὁδοῦ Ἰθάκης.

Διογένης ὁ Λαέρτιος, Ἕλλην συγγραφεύς, γεννήθηκε μᾶλλον στὴ Λαέρτη τῆς Κιλικίας κι' ἔζησε στὴν Ἀθήνα. Τὸ πότε ἀκριβῶς γεννήθηκε δὲν εἶναι ἐξηκριβωμένο. Πιθανὸν τὸν 3ον ἢ τὸν 5ον μ.Χ. αἰῶνα. Τὸ ἔργο του, καίτοι «κακοσύνθετος συναγωγὴ ἐρανισμάτων», ἀποτελεῖ σημαντικὴ πηγὴ τῆς ἱστορίας τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας.

Διοδώρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Β. Γεωργίου Β' (Διοχάρους), στὴ πλατεῖα Προσκόπων κοντὰ στ' Ἀνάκτορα.

Ὁ Διόδωρος, Ἕλλην ἱστοριογράφος, γεννήθηκε στὸ Ἀρύριο τῆς Σικελίας, καὶ ἔζησε τὴν ἐποχὴ τοῦ Καίσαρος καὶ τοῦ Αὐγούστου. Ἔγραψε γενικὴν ἱστορίαν σὲ 40 βιβλία μὲ τὸν τίτλο «Βιβιοθήκη ἱστορική». Τὸ ἔργο τοῦ Διοδώρου εἶναι πολύτιμο, γιὰ τὸν πλοῦτο τοῦ ἱστορικοῦ ὑλικοῦ ποὺ περιέχει.

Διομείας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ 18, κοντὰ στὸ Σύνταγμα.

Ἡ Διομεία, δῆμος τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, ἀνῆκε στὴν Αἰγηΐδα φυλή. Στὸν δῆμο αὐτὸν ὑπήγοντο τὸ γυμνάσιο Κυνοσάργους καὶ τὸ ἱερὸ τοῦ Ἡρακλέους, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐτελοῦντο τὰ «Διόμεια».

Διομήδους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βασ. Σοφίας 41, στὸ τέρμα τῆς λεωφορειακῆς γραμμῆς Δάφνης.

Ὁ Διομήδης, γυιὸς τοῦ Τυδέως (γιοῦ τοῦ Βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν Οἰσέως) καὶ τῆς Δηϊπύλης, κόρης τοῦ Ἀδράστου, διαδέχθηκε τὸν παπποῦ του Ἄδραστον στὸ θρόνο τοῦ Ἄργους. Γι' αὐτὸν ὁ Ὅμηρος ἀφιέρωσε ὁλόκληρο τὸ Ε' μέρος τῆς Ἰλιάδος. Ὑπῆρξεν ἕνας ἀπὸ τοὺς μνηστῆρες τῆς ὡραίας Ἑλένης καὶ πῆρε μέρος στὸ Τρωϊκὸ πόλεμο. Πέθανε, κατ' ἄλλους μὲν στὸ Ἄργος ἢ στὴ Κάτω Ἰταλία, κατ' ἄλλους δὲ στὶς ἀπ' αὐτὸν ὀνομασθείσας Διομηδείας νήσους (ὁμὰς μικρῶν νήσων τοῦ Ἀδριατικοῦ, πρὸς τὶς ἀκτὲς τῆς Ἀπουλίας, βορείως τοῦ Γαργάνου ὄρους. (Σήμερα λέγονται Τρεμίτι κι' εἶναι τέσσαρες).

Ὁδὸς μὲ τὴν ἴδια ὀνομασία ὑπάρχει στὴ Καλλιθέα καὶ στὸ Ταῦρο.

Διομήδους Κυριακοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λιοσίων 156, στάσις ὁδοῦ Ἁγ. Μελετίου.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία, στὸ ἐπώνυμο ἀρχοντικοῦ οἴκου τῶν Σπετσῶν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, προσέφερε σημαντικὲς ὑπηρεσίες στὸ ἀγωνιζόμενο ἔθνος. Ἐξέχοντα μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτῆς εἶναι: 1) ὁ Ἀναστάσιος Κυριακὸς (1758–1831), 2) Ἰωάννης Κυριακός, γυιὸς τοῦ προηγουμένου (1790–1825), 3) Νικόλαος, ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου, 4) Ἀναγνώστης, ἐξάδελφος τῶν προηγουμένων, ἀπὸ τοὺς τολμηρότερους πλοιάρχους τοῦ 1821, 5) Διομήδης Ἀν. Κυριακός, πολιτικὸς καὶ νομομαθὴς (1811–1869), 6) Παῦλος, γυιὸς τοῦ προηγουμέ-

νου, λόγιος καὶ καλλιτέχνης, 7) Ἀναστάσιος ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου, καθηγητὴς Θεολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τῶν Ἀθηνῶν (1843–1923), 8) Νικόλαος ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου καὶ πατέρας τοῦ πρωθυπουργοῦ Ἀλεξάνδρου Διομήδη, γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1842 καὶ πέθανε τὸ 1903 καὶ 9) Ἀλέξανδρος Διομήδης, ἀκαδημαϊκός, οἰκονομολόγος καὶ πολιτικὸς γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1875.

Διετέλεσε ἐπανειλημμένως βουλευτὴς καὶ ὑπουργός, διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, πρῶτος διοικητὴς τῆς Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ πρωθυπουργὸς ἀπὸ Ἰουνίου 1949 μέχρι τοῦ Ἰανουαρίου 1950. Πέθανε τὸ 1950.

Διονυσίου Αἰγινήτου (βλέπε Αἰγινήτου Διονυσίου).

Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου.

Πάροδος τῆς Λ. Συγγροῦ 2, στοῦ Μακρυγιάννη.

Σύμφωνα μὲ τὰ στὶς «πράξεις τῶν Ἀποστόλων» κεφ. 17, 34 ἱστορούμενα, ὁ Διονύσιος ἦτο μέλος τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅταν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐρχόμενος στὴν Ἀθήνα, ἐκήρυξε τὸν «Ἄγνωστον Θεὸν» ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς. Ὁ Διονύσιος μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του Δάμαρι, ἔγινε χριστιανὸς καί, κατὰ τὴν μαρτυρία τοῦ Εὐσεβίου Καισαρείας, πρῶτος ἐπίσκοπος τῶν Ἀθηνῶν. Ὕστερα ἀπὸ μαρτύρια πέθανε τὸ 95 μ.Χ. καὶ ἡ μνήμη του γιορτάζεται στὶς 3 Ὀκτωβρίου. Φέρεται ὡς συγγραφεὺς πολλῶν καὶ διαφόρων θεολογικῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα ἐνεφανίσθησαν μετὰ τὸν 6ον μ.Χ. αἰῶνα, γιὰ τὰ ὁποῖα ὅμως ὑπάρχουν ἀμφιβολίες ἂν τὰ ἔγραψε αὐτὸς ἢ ἄλλος συνώνυμος.

Διονυσίου Ἐφέσσου.

Πάροδος τοῦ ὁδοῦ Κεδρηνοῦ 15, ὄπισθεν τῶν φυλακῶν Ἀβέρωφ.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν ὁμώνυμο μάρτυρα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ παῖδες ποὺ ἐμαρτύρησαν στὴν Ἔφεσσο, τὴν ἐποχὴ τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορος Δεκίου (201–251 μ.Χ.), μεγάλου διώκτου τῶν Χριστιανῶν.

Διονυσίου Πύρρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Αἰζίου, κοντὰ στὸ Νοσοκομεῖο τῶν Παίδων (Γουδί).

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν ὁμώνυμο ἀπὸ τὴ Θεσσαλία κληρικό, λόγιο καὶ γιατρὸ (1774–1853), ὁ ὁποῖος ἔδρασε στὸν ἀγῶνα τοῦ 1821 καὶ προσέφερε πολύτιμες ὑπηρεσίες.

Διός.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βασ. Σοφίας 59, κοντὰ στὸ τέρμα τῆς λεωφορειακῆς γραμμῆς Δάφνης.

Ὁ Ζεὺς ἢ Δίας, ὁ ὑπέρτατος τῶν Ὀλυμπίων θεῶν ἦτο γυιὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας καὶ ἀνατράφηκε μὲ τὸ γάλα τῆς Ἀμαλθείας αἰγός. Πῆρε ὡς γυναῖκα τὴν ἀδελφή του Ἥρα πλὴν ὅμως συνεδέθη καὶ μὲ ἄλλες θεὲς καὶ θνητές. Τὰ κυριώτερα σύμβολα του ἦσαν ὁ κεραυνός, τὸ σκῆπτρο, ὁ ἀετός, ἡ αἰγίς, τὰ κλαδιὰ καὶ τὰ φύλλα τῆς δρυός. Ἦτο προστάτης τοῦ συζυγικοῦ βίου, ἀγαποῦσε τὴν ἔννομη τάξι καὶ ἦτο τιμωρὸς τῶν ἐγκλημάτων.

Διοσκορίδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀρριανοῦ, στὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος, στὸ Παγκράτι (Στάδιο). Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸ ἐπώνυμο ἐπιφανῶν Ἑλλήνων τῆς ἀρχαιότητος, σπουδαιότερος τῶν ὁποίων εἶναι ὁ Διοσκορίδης ὁ Ἀναζαρβεύς, καταγόμενος ἀπὸ τὴ Ἀναζέρβο τῆς Κιλικίας ἢ ἀπὸ τὴ Ταρσό. Ἤκμασε μᾶλλον τὴν ἐποχὴ τοῦ Νέρωνος καὶ Βεσπασιανοῦ (54–79 μ.Χ.) καὶ ἦτο προγενέστερος τοῦ Γαληνοῦ. Ὑπῆρξε καὶ παραμένει, στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπίνης προόδου ὡς ὁ θεμελιωτὴς τῆς φαρμακευτικῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς Πειραματικῆς καὶ κλινικῆς φαρμακολογίας. Συνέγραψε πολλὰ ἔργα.

Διοσκούρων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πολυγνώτου 9, στοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, κοντὰ στὴν στοὰ Ἀττάλου.

Οἱ Διόσκουροι, (κόροι τοῦ Διὸς ἦτο γυιοὶ τοῦ Διός), οἱ γνωστοὶ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης γυιοὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, ἐλατρεύοντο ἄλλοτε ὡς θεοὶ καὶ ἄλλοτε ὡς ἥρωες. Γύρω ἀπὸ τὴ ζωή τους ὑπάρχουν πολλοὶ μῦθοι. Σύμφωνα μὲ μιὰ παράδοσι, συσχετίζονται πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῶν Διδύμων.

Διοφάντου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀριστοξένους 3, κοντὰ στὴ πλατεῖα Πλαστήρα (Παγκράτι).

Ὁ Διόφαντος, διάσημος μαθηματικός, ἤκμασε στὴν Ἀλεξάνδρεια γύρω στὰ 250 μ.Χ. Πρῶτος αὐτὸς εἰσήγαγε τὴ χρῆσι τῶν γραμμάτων πρὸς συμβολισμὸ ποσοτήτων στὰ μαθηματικὰ προβλήματα. Σ' αὐτὸν ὀφείλεται καὶ τὸ πρῶτο περὶ Ἀλγέβρας σύγγραμμα.

Ὁ Διόφαντος ἐχαρακτηρίσθη σὰν ἕνας τῶν μεγαλυτέρων γεωμετρῶν τῆς ἀρχαιότητος καὶ γενικώτερα σᾶν ἕνας ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα μαθηματικὰ πνεύματα.

Διοχάρους. (σήμερα μετωνομάσθη σὲ Βασ. Γεωργίου Β').

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου Ἀττικοῦ 15, στὰ Βασιλικὰ ἀνάκτορα.

Πρόκειται γιὰ τὴν ὀνομασία τῶν κατὰ τὴν ἀρχαία τοπογραφία γνωστῶν Πυλῶν τοῦ Διοχάρους, οἱ ὁποῖες πῆραν τ' ὄνομα αὐτὸ ἀπὸ τὸ λουτρὸ κάποιου Διοχάρους κι' ἦσαν πύλες τοῦ τείχους τῶν Ἀθηνῶν. Εὑρίσκοντο στὸ βορειοανατολικὸ μέρος τῶν Ἀθηνῶν καὶ κατὰ τὸν Στράβωνα κοντὰ στὶς πηγὲς τοῦ Ἡριδανοῦ ποταμοῦ, ποὺ ἐπήγαζε ἀπὸ τὸ Λυκαβηττὸ καὶ τὰ γύρω ὑψώματα. Κατ' ἄλλους εὑρίσκοντο ἐκεῖ ὅπου σήμερα εἶναι τὸ ἄγαλμα τοῦ Κολοκοτρώνη.

(Ὁμώνυμη ὁδὸς βρίσκεται καὶ κοντὰ στὸ νοσοκομεῖο Συγγροῦ).

Δίπλα Βασιλείου.

Πάροδος τῆς Λ. Συγγροῦ 119, στὸν Ἅγιο Σώστη.

Ὁ Δίπλας Βασίλειος, ἁρματολὸς τῆς Δυτικῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ φίλος τοῦ Κατσαντώνη, σκοτώθηκε πολεμώντας τὸν Ἀλῆ Πασσᾶ, ὅταν αὐτὸς ἀποπειράθηκε νὰ καταλάβῃ τὴ Λευκάδα (1807). Οἱ Τουρκαλβανοί, παίρνοντας τὸ πτῶμα του τὸ ἔσυραν μέχρι τὴ Πρέβεζα ὅπου, ἀποκόψαντες τὸ κεφάλι, τὸ ἔστησαν ὡς τρόπαιο.

Διπλάρη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Εὐριπίδου 58, στὴ κεντρικὴ ἀγορὰ τῶν Ἀθηνῶν.

Πῆρε τὴν ὀνομασία αὐτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Διπλάρη Ἀριστείδου, ἀρχιτέκτονος μηχανικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐχορήγησε μεγάλα ποσὰ διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ κτιρίου τῆς Βιοτεχνικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν.

Δίπυλου.

Πάροδος τῆς πλατείας Ἐλευθερίας (Κουμουνδούρου 19).

Δίπυλον ὠνομάζετο τὸ τμῆμα τῶν τειχῶν τῶν Ἀρχαίων Ἀθηνῶν ποὺ βρισκόταν στὸ Κεραμεικό, κοντὰ στὴ ἐκκλησία Ἁγία Τριάδα καὶ τὴ Λαχαναγορά. Τὸ τμῆμα αὐτὸ ἦτο ἡ κυριώτερη εἴσοδος τῆς πόλεως. Τὸ Δίπυλον ἢ καὶ «Πύλαι Κεραμεικαί», ἀνηγέρθη τὴν ἐποχὴ τοῦ ἄρχοντος Λυκούργου, τὸ 338 π.Χ. Τὸ Δίπυλον ἐχώριζε τὸν ἀρχαῖο Κεραμεικὸ στὰ δύο, στὸν ἔσω Κεραμεικὸ (ὅπου ἡ ἀρχαία ἀγορὰ) καὶ στὸν ἔξω, ποὺ ἐχρησιμοποιεῖτο κυρίως γιὰ νεκροταφεῖο. Ἀπὸ τὸ Δίπυλον εἰσήρχοντο καὶ ἐξήρχοντο ὅλες οἱ πομπές.

Λόγῳ τῆς σπουδαιότητος ποὺ εἶχε τὸ Δίπυλον, ἦτο ἰσχυρὰ ὠχυρωμένο.

(Συνεχίζεται)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Β' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἔκανα μιὰ πρόχειρη ἔρευνα στὸν Γραμμένο καὶ τοῦ πῆρα ἕνα μυτερὸ κρητικὸ μαχαῖρι, ποὺ βρῆκα στὴν κνήμη τοῦ δεξιοῦ του ποδιοῦ. Ὕστερα εἶπα στὴν Ρίτα νὰ ἀδειάσῃ πάνω στὸ τραπέζι ὅ,τι πράγματα εἶχε ἐπάνω της. Συμμορφώθηκε χωρὶς νὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίρρηση. Ὅταν σταμάτησε νὰ βγάζῃ ἄλλα πράγματα, τὴ ρώτησα μὲ ὅση μποροῦσα περισσότερη εὐγένεια :

— Μήπως ξεχάσατε τίποτα ἐπάνω σας ; Δὲν θεωρῶ ἀξιοπρεπὲς τὸ νὰ σᾶς ἐρευνήσωμε ἐμεῖς μὲ μιὰ ὑπάλληλο τοῦ πλοίου...

Τὸ ὡραῖο της πρόσωπο ἔγινε πιὸ κόκκινο ἀκόμα. Μοῦ ἔρριξε μιὰ φευγαλέα ματιὰ καὶ κατόπιν ἔκανε μιὰ κίνηση. Σταμάτησε ὅμως ἀπὸ ντροπή. Κύτταξε μιὰ φορὰ τὸν σύνοδό της, ὕστερα τὸν λιμενικὸ ὑπαξιωματικό, ὕστερα ἐμένα. Τὰ μάτια της χαμήλωσαν. Παρέμεινε ἀκίνητη, σκεπτικὴ κι' ἀναποφάσιστη γιὰ κάμποση ὥρα.

Γύρισα τὶς πλάτες πρὸς τὸ μέρος της κι' ἔκανα νόημα στὸν λιμενικὸ νὰ κάμῃ κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο. Ἔπιασα ὕστερα τὸ κεφάλι τοῦ Γραμμένου καὶ τὸ γύρισα πρὸς τὸ μέρος μας. Ἀπὸ τὸν καθρέφτη ποὺ κρεμόταν στὸ σανίδωμα τῆς καμπίνας παρακολούθησα τώρα ὅλες τὶς κινήσεις τῆς Ρίτας. Ἐκείνη ἔφερε πρῶτα τὸ χέρι στὸ στῆθος της καὶ ξεκουμπώνοντας τὴν μπλούζα ποὺ φοροῦσε τὸ βύθισε ὡς τὴ μασχάλη. Τόβγαλε ὕστερα κρατώντας τὴν παλάμη της σφιχτὰ κλεισμένη, ἄφησε κάτι στὸ τραπέζι καὶ κατόπιν ἔσκυψε κι' ἔφερε τὰ δυό της χέρια στὴ μέση. Ὕστερα τὰ κατέβασε πιὸ κάτω, ἀνάμεσα στοὺς μηροὺς καὶ στοὺς δύο γοφούς. Ντράπηκα μὲ τὸ θέαμα ποὺ παρουσιάστηκε μέσα ἀπ' τὸν καθρέφτη καὶ θεώρησα τὸν ἑαυτό μου πολὺ ἀγενῆ ποὺ παρακολουθοῦσε τὶς σκηνὲς αὐτές. Ἦταν ἀνάγκη ὅμως νὰ τὴν προσέχω γιὰ πολλοὺς λόγους αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐμπορεύονται ναρκωτικὰ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνοι. Ἔστω κι' ἂν οἱ λαθρέμποροι εἶναι ἐλκυστικὲς νέες κοπέλλες, ποὺ τὸ σῶμα τους σὲ βάζει σὲ χίλιους δυὸ πειρασμούς.

Ἡ Ρίτα λοιπὸν ἄφησε τὰ φορέματά της νὰ πέσουν τώρα κι' ἀνασηκώθηκε. Τακτοποίησε γρήγορα τὸν ἑαυτό της καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ τραπέζι ἄδειασε καὶ τὰ δυό της χέρια. Ἕνα πλακὲ νικελένιο κουτάκι καὶ δέκα ἓξ μικρὰ φακελάκια, τυλιγμένα μὲ ζελατίνη, σωριάστηκαν κοντὰ στὰ προηγούμενα. Τὰ μάτια μου ἀλλοιθώρησαν.

Ἔπεσε ὕστερα στὴν καρέκλα καὶ κάρφωσε τὰ μάτια της στὸ πάτωμα. Ὁ Γραμμένος τὴν κυττοῦσε σὰν ἐξαγριωμένο θηρίο, ἕτοιμος νὰ τὴν κατασπαράξῃ. Ἔσφιγγε τὰ δόντια καὶ τὶς γροθιές του ἀπὸ λύσσα, ἐνῷ τὰ μάτια του πετοῦσαν σπίθες.

Χτύπησα ἐλαφρὰ τοὺς δυὸ νέους στὸν ὦμο καὶ ψιθύρισα :

— Ἂν δὲν ἔχετε ἀντίρρηση, μποροῦμε νὰ πηγαίνουμε σιγὰ — σιγά... Ἔ ; Τί λέτε...

Σηκώθηκαν σὰν ὑπνωτισμένοι. Πῆραν τὶς βαλίτσες καὶ βγῆκαν, προχωρώντας στὶς σκάλες. Ζήτησα συγγνώμην ἀπ' τὸν κυβερνήτη τοῦ σκάφους γιὰ τὴ δεκαπεντάλεπτη καθυστέρηση τοῦ δρομολογίου καὶ παίρνοντας τὸ Μένιο καὶ τὸ Γιαννόπουλο προχώρησα στὴν ἀποβάθρα.

— Κύριε Ὑπαστυνόμε, μοῦ ψιθύρισε ὁ Γιαννόπουλος ἐνῷ προχωρούσαμε. Κυττάξτε πίσω μας νὰ δῆτε κάτι.

Γύρισα μὲ τρόπο καὶ κύτταξα. Ἀπ' τὴ μισανοιγμένη πόρτα τῆς τελευταίας

καμπίνας, δυὸ κεφάλια μᾶς παρακολουθοῦσαν. Γνώρισα τὸ ἕνα. Ἦταν ὁ Πουλίδης!! Αὐτὸς ὁ κανάγιας, ποὺ κατάντησε ἀληθινὸς ἐφιάλτης στὶς ἐνέργειές μου!!!

Βλαστήμησα ἀπὸ ὀργή. Ὁ Πουλίδης νὰ μὲ παρακολουθῇ βῆμα πρὸς βῆμα!!!

Δὲν εἶχα καιρὸ ὅμως γιὰ χάσιμο. Οἱ μηχανὲς ἔδειχναν μὲ τὸ ρυθμό τους ὅτι τὸ πλοῖο ξεκινοῦσε. Ἄφησα τὸ Γιαννόπουλο μὲ τὸν λιμενικὸ ὑπαξιωματικὸ νὰ προσέχουν τοὺς δυὸ νέους καὶ παίρνοντας τὸν Μένιο γύρισα τρέχοντας πίσω. Μπῆκα ὁρμητικὰ στὴν καμπίνα ποὺ ἦταν ὁ Πουλίδης μὲ τὸν ἄλλον καὶ χωρὶς περιστροφές, τοὺς εἶπα νὰ μὲ ἀκολουθήσουν. Τὴν ἴδια στιγμὴ δέχτηκα ἕνα γερὸ χτύπημα στὸ στομάχι ἀπ' τὸν Πουλίδη. Σκέφθηκα τότε ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ δεύτερο χτύπημα ποὺ μοῦδωσε ὁ συμβολαιογράφος μέσα σὲ τρεῖς ἡμέρες. Γι' αὐτὸ σήκωσα τὸ χέρι μου καὶ τὸ κατέφερα μὲ δύναμη στὸ πηγούνι του. Ὁ Πουλίδης σωριάστηκε στὰ πόδια μου, ἐνῷ ὁ Μένιος ἀφώπλιζε τὸν ἄλλον. Τοὺς πήραμε ὕστερα καὶ κατεβήκαμε. Ἕνα ταξὶ μᾶς περίμενε στὴν παραλία. Μέσα ἦταν ὁ Γιαννόπουλος κι' ὁ Γραμμένος μὲ τὴ Ρίτα καὶ τὸν λιμενικό. Στρίμωξα μέσα τὸ Μένιο μὲ τὸν σύντροφο τοῦ Πουλίδη κι' ἔδιωξα τὸ ταξὶ γιὰ τὴν Ἀσφάλεια. Τὸν Πουλίδη τὸν κράτησα μαζί μου.

Πῆγα κατ' εὐθεῖαν στὸ ξενοδοχεῖο. Ἔπρεπε νὰ συναντήσω τὸν Ἀστυνόμο καὶ νὰ τοῦ ἀναφέρω σχετικὰ μὲ τὰ συμβάντα στὸ πλοῖο. Ἄφησα τὸν Πουλίδη στὴν εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου καὶ εἶπα στὸν Σωτηρίου νὰ τὸν προσέχῃ.

Ἀνέβηκα τρέχοντας τὶς σκάλες καὶ χτύπησα τὴν πόρτα στὸ δωμάτιο ποὺ ἄφησα τὸν Ἀστυνόμο. Καμμιὰ ἀπάντηση. Χτύπησα ξανά, μὰ καὶ πάλι δὲν μοῦ ἀπάντησε κανείς. Ἔκανα νὰ φύγω, ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα ἀπ' τὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ παρουσιάστηκε ἕνας σκοτεινὸς τύπος.

—Ἔφυγαν ὅλοι πρὸ δέκα λεπτῶν, μοῦ εἶπε κυττάζοντας παράξενα. Μοῦ εἶπαν νὰ σᾶς πῶ ὅτι...

Δέχτηκα ἕνα δυνατὸ σπρώξιμο ἀπὸ πίσω καὶ πετάχτηκα μέσα στὸ δωμάτιο. Δυὸ σώματα ἔπεσαν ἐπάνω μου κι' ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ κεφάλι μ' ἔκανε νὰ χάσω τὶς αἰσθήσεις μου γιὰ λίγο. Συνῆλθα ὅμως γρήγορα κι' ἀνοίγοντας τὰ μάτια εἶδα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου τρεῖς ἄνδρες. Ὁ ἕνας ἦταν ἐκεῖνος ποὺ μοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Τότε πρόσεξα ὅτι τὸ ἕνα του αὐτὶ ἦταν κομμένο στὴ μέση. Μὲ κύτταξε σαρκάζοντας, ἐνῷ οἱ ἄλλοι δυὸ ἔστεκαν βλοσυροί, ἕτοιμοι νὰ δεχθοῦν τὶς διαταγές του.

— Σήκω ἐπάνω, μὲ διέταξε ὁ κουτσάφτης παίζοντας ἕνα περίστροφο στὰ χέρια του.

Σηκώθηκα μὲ κόπο καὶ κύτταξα τὸ περίστροφο. Ἦταν τὸ δικό μου.

— Δὲν θὰ πάθῃς τίποτα τὸ ἄσχημο, ἂν θελήσῃς νὰ δείξῃς κάποια κατανόηση, μοῦ εἶπε τρίζοντας τὰ δόντια. Καθὼς βλέπεις, βρίσκεσαι σὲ θέση ποὺ ποτὲ δὲν θὰ εὐχόσουνα νὰ βρεθῇς. Θὰ γίνῃ λοιπὸν μιὰ «συμφωνία κυρίων» τώρα, ἂν ἀγαπᾶς τὴ ζωή σου φυσικὰ καὶ μοῦ δώσῃς τὸ λόγο τῆς τιμῆς σου ὅτι θὰ κάνῃς ἐκεῖνα ποὺ θὰ συμφωνήσουμε. Ἄκουσέ με λοιπὸν μὲ προσοχὴ καὶ πᾶψε νὰ κυττᾶς τὸ πιστόλι σου. Γιὰ νὰ τὸ πάρῃς ἀπὸ τὰ χέρια μου, πρέπει πρῶτα νὰ φροντίσῃς γιὰ τὴ διαθήκη σου.

Ἔχω λοιπὸν νὰ σοῦ προτείνω τὰ ἑξῆς μὲ δυὸ λόγια, συνέχισε μουγκρίζοντας ὁ κουτσάφτης. Ἂν μοῦ δώσῃς τὸ λόγο σου ὅτι δὲν θὰ ἐνοχοποιήσῃς τὴ Ρίτα γιὰ τίποτα, θὰ βγῇς ζωντανὸς ἀπὸ δῶ καὶ θὰ πᾶς νὰ σὲ παρασημοφορήσῃ ἡ ὑπηρεσία σου γιὰ τὶς ἐπιτυχίες ποὺ σημείωσες αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Μὴ νομίζῃς ὅτι ἐνεργοῦσες χωρὶς νὰ παίρνουμε ἐμεῖς χαμπάρι. Πρέπει λοιπὸν νὰ ξέρῃς πρῶτα—πρῶτα, ὅτι ἡ Ρίτα δὲν εὐθύνεται γιὰ πολλὰ πράγματα. Ὅ,τι ἔκαμε, τὸ ἔκαμε γιατὶ τὴν ἀναγκάσαμε νὰ τὸ κάνῃ. Ἂν μοῦ δώσῃς τὸ λόγο σου, θὰ φύγῃς ἀμέσως ἀπὸ δῶ καὶ θὰ πᾶς νὰ ἀφήσῃς ἐλεύθερη τὴ Ρίτα. Εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι ἐλεύθερη ὡς τὸ μεσημέρι, στὶς δύο ἡ ὥρα τὸ πολύ. Κατάλαβες ;

Σταμάτησε καὶ μὲ κύτταξε μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα. Τὸ ὕφος του ἄρχισε νὰ

παίρνῃ ἠλίθια μορφή. Ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ ἄλλους προχώρησε τότε πρὸς τὸ μέρος του. Τοῦ ἔδωσε μιὰ γερὴ κλωτσιὰ καὶ τὸν ἔρριξε στὴν καρέκλα.

— Βλάκα ! γρύλλισε πνιχτά. Νὰ σκέπτεσαι πρῶτα κι' ὕστερα νὰ μιλᾶς!!!

Ἦρθε ὕστερα καὶ στάθηκε μπροστά μου. Σήκωσε τὸ χέρι του καὶ μοὔδειξε τὸ τηλέφωνο. Κατόπιν μ' ἔσπρωξε δυνατὰ πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ βγάζοντας ἕνα περίστροφο μὲ διέταξε :

— Πᾶρε τὴν Ἀσφάλεια καὶ πές τους ν' ἀφήσουν ἀμέσως ἐλεύθερη τὴ Ρίτα. Πρόσεξε : Θὰ σηκώσῃς τὸ ἀκουστικὸ καὶ θὰ πῇς γρήγορα αὐτὲς τὶς λέξεις : « Ἐδῶ Ὑπαστυνόμος τάδε. Ἀφήσατε ἀμέσως ἐλεύθερη τὴ Ρίτα Ἀργυρίου, γιατὶ κινδυνεύω. Ἂν δὲν εὑρίσκεται σὲ δέκα λεπτὰ στὴν εἴσοδο τοῦ Πολυτεχνείου, μιὰ σφαῖρα μὲ περιμένει. Μὴν ἐπιχειρήσετε νὰ τὴν παρακολουθήσετε διότι θὰ τὴν παρακολουθοῦν δικοί της. Κι' ἂν δοῦν ὅτι τὴν παρακολουθῆτε, θὰ εἰδοποιήσουν νὰ μοῦ φυτέψουν τὴ σφαῖρα ἀμέσως... ». Ὕστερα θὰ κλείσῃς γρήγορα τὸ τηλέφωνο. Κατάλαβες ;

— Μάλιστα, πρόφερα ἱδρωμένος.

Σήκωσε ὕστερα τὸ ἀκουστικὸ καὶ σχημάτισε ἕναν ἀριθμό.

— Τάκη, ἄκουσε, ψιθύρισε χωρὶς νὰ ξεκολλήσῃ τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω μου. Ἡ ὥρα εἶναι δέκα καὶ πέντε. Θὰ πᾶς κάπου κοντὰ στὸ Μουσεῖο καὶ θὰ σταθῇς σ' ἕνα σημεῖο ποὺ θὰ μπορῇς νὰ βλέπῃς τὴν εἴσοδο τοῦ Πολυτεχνείου. Δέκα καὶ τέταρτο ὡς δέκα καὶ εἴκοσι, θὰ πρέπῃ νὰ βρίσκεται ἐκεῖ ἡ Ρίτα. Πρόσεξε. Εἶναι πιασμένη στὴν ἀπόχη τῆς Ἀσφάλειας καὶ πρέπει νὰ μὴ μιλήσῃ... Κατάλαβες; Ὑπολογίζω ὅτι θὰ βρίσκεται στὴν Ἀσφάλεια ἀπὸ τὶς δέκα περίπου. Ἑπομένως, δὲν θὰ τὴν ἀνέκριναν ἀκόμα. Πᾶρε λοιπὸν τὸν Σπανὸ καὶ ἀκολούθησέ την. Θὰ πρέπῃ ὡς τὶς δώδεκα τὸ πολὺ νὰ τῆς συμβῇ κάποιο δυστύχημα... Καταλαβαίνεις!... Αὐτὸ θὰ τὸ κανονίσῃ ὁ Σπανός μὲ τὴν μοτοσυκλέττα... Ναί, ναί. Ὄχι τὸ ταξί ! Θὰ φύγῃ ἔτσι πιὸ γρήγορα !... Νὰ προσέξῃ ὅμως ὥστε τὸ δυστύχημα νὰ εἶναι τέλειο! Σύμφωνοι ;

Ἔκλεισε ὕστερα τὸ τηλέφωνο καὶ κύτταξε τὸν ἄλλον ποὺ στεκόταν κοντὰ στὴν πόρτα. Ἐκεῖνος τοὔκλεισε συνθηματικὰ τὸ μάτι καὶ τοῦ ἔδειξε ἐκεῖνον ποὺ καθόταν ἀποβλακωμένος στὴν καρέκλα ἀκόμη, ὅπως ἀκριβῶς εἶχε πέσει ἀπ' τὴν κλωτσιά. Μᾶς κύτταζε ὅλους ἠλίθια καὶ μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Φαινόταν ν' ἀπορῇ γιὰ πολλὰ ζητήματα.

Κατάλαβα ἀμέσως τὶ ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ: Θὰ τηλεφωνοῦσα στὴν Ἀσφάλεια μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀφήσουν ἐλεύθερη τὴ Ρίτα. Μὲ ὑπεχρέωναν νὰ τηλεφωνήσω γρήγορα γιὰ νὰ μὴν προφτάσουν οἱ δικοί μου νὰ βροῦν τὸ τηλέφωνο ἀπ' τὸ ὁποῖο τηλεφωνοῦσα καὶ νὰ δράσουν. Ἐκτὸς αὐτοῦ, μὲ τὰ λόγια ποὺ θἄλεγα θὰ τοὺς ἔβαζαν οἱ κακοποιοὶ στὸ δίλημμα ἢ νὰ παρακολουθήσουν τὴ Ρίτα καὶ νὰ... μὲ θυσιάσουν ἢ νὰ μὴ τὴν παρακολουθήσουν γιὰ νὰ ζήσω. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ἄφηναν ἐλεύθερη τὴ Ρίτα μέσα σὲ δέκα ὡς δεκαπέντε λεπτά, πάλι θὰ μὲ σκότωναν. Αὐτὴ τὴν ἐντύπωση τοὐλάχιστον ἤθελαν νὰ δημιουργήσουν καὶ σὲ μένα καὶ στὴν Ἀσφάλεια. Ἡ Ρίτα ὅμως ἦταν ὁπωσδήποτε καταδικασμένη, ἂν ἔφευγε ἀπ' τὴν Ἀσφάλεια. Θὰ τὴν σκότωνε ὁ Σπανός, παρασύροντάς την μὲ τὴν μοτοσυκλέττα. Τὸ «δυστύχημα»... Ἐνδιαφέρονταν νὰ ξεκάμουν ὁπωσδήποτε τὴ Ρίτα γιὰ νὰ μὴ μαρτυρήσῃ. Ὕστερα ὅμως ; Ἦταν τόσο βλάκες νὰ νομίζουν ὅτι μ' αὐτὰ ποὺ εἶδα κι' ἄκουσα, θὰ μποροῦσαν νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὰ χέρια μας ἂν μὲ ἄφηναν ἐλεύθερο; Φυσικὰ ὄχι. Δὲν εἶχαν λοιπὸν παρὰ νὰ μοῦ φυτέψουν μιὰ σφαῖρα ὅταν θὰ μάθαιναν ὅτι ἡ Ρίτα ἐλευθερώθηκε κι' ὅτι ὁ Σπανὸς τὴν ἔκαμε μακαρίτισσα...

Μ' ἔκανε νὰ συνέλθω ἀπ' τὶς σκέψεις αὐτὲς ἡ ἀγριοφωνάρα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ μὲ εἶχε καθηλώσει :

— Ἔλα! Σήκωσε τὸ ἀκουστικὸ καὶ κάνε ὅ,τι σοῦ εἶπα! φώναξε ἄγρια καὶ στρέφοντας τὸ περίστροφο καταπάνω μου.

Σήκωσα ἀργὰ τὸ χέρι μου καὶ τὸ κατηύθυνα πρὸς τὸ τηλέφωνο. Ἔξαφνα μιὰ φωτεινὴ ἰδέα μοῦ ἦρθε.

— Δὲν μοῦ γράφετε σᾶς παρακαλῶ τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἴπατε νὰ πῶ ; παρακάλεσα μὲ συντριβή. Δὲν τὰ θυμᾶμαι...

Ἐκεῖνος εἶπε στὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ γυρίσῃ πρὸς τὸ μέρος του :

— Κῶτσο, γράφε γρήγορα τὶς λέξεις ποὺ τοῦ εἶπα. Γράφε : «Ἐδῶ Ὑπαστυνόμος .....

.....

Τοῦ ὑπαγόρευσε τὶς ἴδιες φράσεις, μία πρὸς μία. Κατόπιν μοῦδωσε τὸ χαρτί:

— Ἔλα, μὴν μᾶς ἀργοπορῆς τώρα. Κάνε σύντομα! βρυχήθηκε.

— Πᾶρτε σεῖς τὸν ἀριθμό, παρακαλῶ, καὶ κρατῆστε μου καὶ τὸ ἀκουστικό... ἔκαμα τρέμοντας. Δὲν μπορῶ νὰ σηκώσω τὰ χέρια μου! Θὰ σωριαστῶ στὸ πάτωμα... Κάτι ἔπαθα φαίνεται...

— Βλάκα! μοῦ φώναξε κουνώντας με δυνατὰ ἀπ' τὸν ὦμο. Κάνε ὅ,τι σοῦ εἶπα! Καὶ γρήγορα!...

— Μὰ δὲν μπορῶ! Δὲν τὸ βλέπετε ἄλλωστε πῶς τρέμω;

— Ἀστυνομικὸς νὰ σοῦ πετύχῃ!! ἔκανε σαρκάζοντας. Καὶ σὲ στείλανε νὰ τὰ βάλῃς μαζί μας, ἔ; Χά! χά!. Ἔλα Κῶτσο νὰ πάρῃς τὸν ἀριθμὸ καὶ κράτησε τὸ ἀκουστικὸ γιὰ νὰ μιλήσῃ. Πρόσεξε ἐσύ, παράλυτε!! Θὰ τὰ πῇς γρήγορα καὶ καθαρὰ μόλις σοῦ ἀπαντήσουν! Κι' ἐσὺ Κῶτσο θὰ κλείσῃς ἀμέσως τὸ τηλέφωνο ὅταν τελειώσῃ. Ἐμπρός!!

Ὁ Κῶτσος ἄφησε τὸ περίστροφο ποὺ τὸ γύριζε κι' αὐτὸς τόση ὥρα καταπάνω μου καὶ σήκωσε τὸ ἀκουστικό. Μὲ τὸ ἄλλο χέρι ἄρχισε νὰ γυρίζῃ τὸ δίσκο.

Αὐτὸ περίμενα. Συγκέντρωσα ὅλη μου τὴ δύναμη κι' ἔδωσα ἕνα δυνατὸ χτύπημα σὲ κεῖνον ποὺ μὲ διέτασσε. Ἔβγαλε μιὰ πνιγμένη φωνὴ καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα, ἐνῷ τὸ περίστροφο ἐκπυρσοκροτοῦσε καὶ μιὰ σφαῖρα χτυποῦσε στὴν ἀπέναντι ντουλάπα. Ὕστερα χύμηξα στὸν Κῶτσο. Μὲ μιὰ κίνηση ἔφερα τὸ καλώδιο τοῦ τηλεφώνου γύρω στὸ λαιμό του καὶ τὸ τράβηξα μὲ δύναμη, ἐνῶ ταυτόχρονα ἔπαιρνα τὸ περίστροφο καὶ τὸ κατηύθυνα πρὸς τὸν τρίτο ποὺ καθόταν στὴν καρέκλα. Ἐκεῖνος ὅμως ἔμενε ἀπαθὴς ὅπως καὶ πρῶτα. Τὸ στόμα του ἦταν μισανοιγμένο καὶ τὰ μάτια του μὲ κύτταζαν ἀπλανῆ. Πλησίασα πρὸς τὸ μέρος του καὶ κύτταξα. Ἦταν νεκρός!!

Πῆγα κοντὰ στὸν Κῶτσο καὶ ξέσφιξα τὸ καλώδιο ποὺ τοῦ ἔσφιγγε τὸ λαιμό. Τοὔκανα ἕνα ἐλαφρὸ μασάζ καὶ συνῆλθε. Ὁ ἄλλος ἐν τῷ μεταξὺ σερνόταν πρὸς τὸ περίστροφό μου, ποὺ μὲ τὴν ἐκπυρσοκρότηση εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια του. Τὸ πῆρα, καὶ μ' ἕνα κτύπημα τὸν ἔκαμα νὰ μείνῃ ἀκίνητος. Ἔτρεξα ὕστερα κι' ἄνοιξα τὸ παράθυρο γιὰ ν' ἀναπνεύσω, ἀλλὰ κυττάζοντας ἔξω ἔμεινα ἀκίνητος. Τὸ θέαμα ποὺ παρουσιαζόταν κάτω στὸ δρόμο, ἦταν ἀπελπιστικό.

Ἕνα αὐτοκίνητο τοῦ Σταθμοῦ Πρώτων Βοηθειῶν εἶχε σταματήσει στὴν εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου. Κόσμος πολὺς εἶχε μαζευτῆ καὶ δυὸ ἀστυφύλακες σήκωναν τὸν Σωτηρίου καὶ τὸν ἔβαζαν σ' ἕνα φορεῖο. Ὕστερα τὸν ἔβαλαν στὸ κλειστὸ αὐτοκίνητο καὶ κεῖνο ξεκίνησε γρήγορα, χαλώντας τὸν κόσμο μὲ τὶς σειρῆνες του.

Ἔκανα νόημα σ' ἕναν ἀνθυπαστυνόμο ν' ἀνέβῃ γρήγορα ἐπάνω. Ἐκεῖνος ἔτρεξε καὶ σ' ἕνα λεπτὸ βρισκόταν στὸ δωμάτιο. Τὸ θέαμα τὸν ἔκανε νὰ καρφωθῆ ἀκίνητος.

— Πᾶρε τὸ περίστροφο καὶ πρόσεξε νὰ μὴν κινηθῇ κανένας, τοῦ εἶπα. Δὲν θὰ ἐπιτρέψῃς τὴν παραμικρὴ κίνηση. Μὴ τὸν φοβᾶσαι ἐκεῖνον. Εἶναι νεκρός. Θὰ γυρίσω σὲ δυὸ λεπτά.

(Συνεχίζεται)

Σπυρίδων Μπερδούσης

Τὴν 16ην Ὀκτωβρίου 1961 ἀπεβίωσε, συνεπείᾳ αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος, ὁ τέως Ἀστυνόμος Α΄ Σπυρίδων Μπερδούσης. Ὁ μεταστὰς διεκρίνετο διὰ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτῆρος του, διὰ τὴν ὑποδειγματικὴν προσήλωσίν του εἰς τὸ καθῆκον καὶ τὰ Ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδεώδη καὶ διὰ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς του. Ἡ κηδεία του ἐγένετο ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ Παγκρατίου τὴν 17ην Ὀκτωβρίου.

Κατ' αὐτὴν παρέστησαν ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Θωμᾶς Νούσιας, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Ἀθηνῶν κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Πειραιῶς κ. Γεώργιος Κοντογεώργος, ὁ Α΄ Ὑποδιευθυντὴς Ἀθηνῶν κ. Ἀγησίλαος Παπασταφίδας, πολλοὶ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἐ.ἀ. Ἀστυνομικῶν Διευθυντῶν καὶ Ἀστυνόμων, ἀντιπροσωπεῖαι τῶν Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ πλῆθος κόσμου.

Ἐκ μέρους τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, κατέθεσε στέφανον ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς κ. Τσαλτάκης Νικόλαος καὶ ἐκ μέρους τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν ὁ Ἀστυνόμος κ. Ἀνδρεόπουλος Κωνσταντῖνος.

Ἐν συνεχείᾳ ἀπηύθυνε τὸν ὕστατον χαιρετισμὸν εἰς τὸν νεκρὸν ὁ Ἀστυνόμος κ. Κανελλόπουλος Γεώργιος, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

«Αἴσθημα βαθείας λύπης δοκιμάζει ἡ Ἀστυνομικὴ οἰκογένεια καὶ μαζὶ μὲ αὐτὴν ὅλα τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου Γονέων καὶ Κηδεμόνων τοῦ Α΄ Δημοτικοῦ Σχολείου Ἀθηνῶν καὶ ὅλο τὸ Παγκράτι διὰ τὸν ἀπρόοπτον καὶ τραγικὸν θάνατον τοῦ τέως Ἀστυνόμου Α΄ Σπυρίδωνος Μπερδούση.

† ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΜΠΕΡΔΟΥΣΗΣ

Ἕνα αὐτοκίνητον, κινούμενον μὲ τὴν μεγάλην ταχύτητα ἡ ὁποία διακρίνει ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς συγχρόνου ζωῆς μας, συνήντησε στὸν φρενήρη δρόμον του τὸν ἀνυπόπτως βαδίζοντα Σπυρίδωνα Μπερδούσην διὰ νὰ τοῦ καταφέρῃ ἕνα μοιραῖον κτύπημα, μὲ τὸ ὁποῖον προώρως τὸν ἐξαπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον τῆς αἰωνιότητος καὶ τὸν ἐστέρησεν ἔτσι ἀπὸ τὴν προσφιλῆ του οἰκογένειαν τὴν ὁποίαν τόσον ἠγάπα καὶ ἡ ὁποία εἶχε τόσην ἀνάγκην τῶν φροντίδων του.

Μοῦ εἶναι δύσκολον, κατὰ τὴν συγκινητικὴν ταύτην στιγμήν, νὰ ἐκφράσω τὴν εἰλικρινῆ θλῖψιν ἡ ὁποία κατέχει ὅλους ἡμᾶς διὰ τὸν πρόωρον καὶ τόσον τραγικὸν θάνατόν του καὶ ν' ἀπαριθμήσω τὰς ἀρετάς του καὶ τὰς σημαντικὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερεν εἰς τὴν Πατρίδα καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Παγκρατίου ὅπου ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἤσκησε τ' ἀστυνομικά του καθήκοντα ὡς προϊστάμενος τοῦ Γ΄ Παραρτήματος Ἀσφαλείας.

Θὰ μᾶς μείνῃ ἀλησμόνητη ἡ τόλμη του, ἡ εὐψυχία του, ἡ αὐταπάρνησίς του κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του, ὅπως θὰ μᾶς μείνῃ ἀλησμόνητη ἡ ἀπέραντος καλωσύνη του.

Ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Κεφαλόβρυση Τριφυλλίας τὸ ἔτος 1924, νέος 22 ἐτῶν, διὰ νὰ καταγῇ εἰς τὴν 'Αστυνομίαν ὡπλισμένος μὲ πλούσια ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ ἐφόδια.

Ἔκλεισε στὴν καρδιά του τὴν μεγάλην ἀποστολὴν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος καὶ ἦτο πάντοτε πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν του διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ὑψηλῶν ἰδανικῶν.

Εἰς τὰς Ὑπηρεσίας 'Ασφαλείας ὅπου ὑπηρέτησε, μέχρι τῆς 31-12-1958, ὅτε ἀπεχώρησε τοῦ Σώματος τῆς 'Αστυνομίας ὡς καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ἔφερεν εἰς πέρας πολλὰς δυσκόλους ὑποθέσεις. Μὲ τὸ ἐξαίρετον ἦθος του καὶ τὴν καλωσύνην του ἄφησε δείγματα ἰδανικοῦ ἀστυνομικοῦ λειτουργοῦ, τὰ ὁποῖα θ' ἀποτελέσουν μίαν πολύτιμον κληρονομίαν διὰ τοὺς συνεχιστὰς τοῦ ἔργου του.

'Αλλὰ καὶ ἡ κοινωνικὴ δρᾶσις τοῦ Σπυρίδωνος Μπερδούση ἦτο ἀξιόλογος. 'Ενταχθεὶς ἀπὸ ἐτῶν εἰς τὸν Σύλλογον Γονέων καὶ Κηδεμόνων τοῦ Α' Δημοτικοῦ Σχολείου 'Αθηνῶν, τοῦ ὁποίου ἀπετέλει ἐξέχον μέλος, προσέφερε πλείστας ὑπηρεσίας.

'Αλησμόνητος, θὰ μοῦ μείνῃ ἡ μεγάλη ἱκανοποίησις τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ὅταν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς συνεργασίας μας εἰς τὸν Σύλλογον Γονέων καὶ Κηδεμόνων τοῦ Σχολείου μας, πηγαίναμε εἰς τὰ σπίτια διὰ νὰ μοιράσουμε Χριστουγεννιάτικα δῶρα στὰ ἄπορα παιδιὰ τοῦ Σχολείου μας. Ὅπως ἀλησμόνητος θὰ μείνῃ ἡ πρόθυμος συμπαράστασίς του εἰς κάθε φιλανθρωπικὴν καὶ κοινωνικὴν ἐκδήλωσιν.

Διὰ τὴν πολύμορφον δρᾶσιν του ἡ Πολιτεία τοῦ ἀπένειμε πολλὰ μετάλλια καὶ ἠθικὰς ἀμοιβάς.

'Αγαπητέ μας συνάδελφε Σπῦρο Μπερδούση, θρηνοῦμεν εἰλικρινὰ διὰ τὴν πρόωρον καὶ τόσον τραγικὴν ἀπώλειάν σου, ἐμπνεόμενοι ὅμως ἀπὸ τὴν φωτοβόλον προσωπικότητά του καὶ ἀπὸ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς σου, θὰ ζῶμεν μὲ τὴν σκέψιν ὅτι εὑρίσκεσαι πάντοτε κοντά μας καὶ θ' ἀποτελῇς παράδειγμα ἰδανικοῦ δημοσίου λειτουργοῦ καὶ ἐξαιρέτου ἀνθρώπου.

'Απευθύνων τὸν τελευταῖον χαιρετισμόν, εὔχομαι ὅπως ὁ Πανάγαθος Θεὸς χαρίσῃ εἰς τὴν ἀγαπημένην σου οἰκογένειαν τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν, τὸ δὲ χῶμα τῆς 'Αττικῆς ποὺ σὲ λίγο θὰ σὲ σκεπάσῃ νὰ εἶναι ἐλαφρόν.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀγαπητέ μας συνάδελφε».

Μετὰ τὸν κ. Κανελλόπουλον, ἀπεχαιρέτησαν τὸν μεταστάντα διὰ συγκινητικῶν λόγων ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου Γονέων καὶ Κηδεμόνων τοῦ Α' Δημοτικοῦ Σχολείου 'Αθηνῶν κ. 'Ιωάννης Γαλανόπουλος, καταθέσας καὶ στέφανον, ὁ συμπολίτης του Ταγματάρχης Β. Χ. κ. Τασόπουλος 'Αναστάσιος, ὁ ἐπίσης συμπολίτης του γνωστὸς δικηγόρος τῶν 'Αθηνῶν κ. Δημοσθένης 'Αναγνωστόπουλος, ὁ ἐκπρόσωπος τῆς ΑΣΓΜΕ κ. Παπακωσταζάχος καὶ τέλος ὁ διδάσκαλος κ. Μαραγκάκης ἐκ μέρους τῶν διδασκάλων καὶ μαθητῶν τοῦ Α' Δημοτικοῦ Σχολείου 'Αθηνῶν.

Τὰ «'Αστυνομικὰ Χρονικά», διερμηνεύοντα τὰ αἰσθήματα πένθους ὁλοκλήρου τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ὑποβάλλουν εἰς τοὺς οἰκείους τοῦ μεταστάντος τὰ ὁλόψυχα συλλυπητήριά καὶ εὔχονται ὅπως ὁ Κύριος, ὁ νεκρῶν καὶ ζώντων τὴν ἐξουσίαν ἔχων, χαρίσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

Αἰωνία ἂς εἶναι ἡ μνήμη αὐτοῦ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Διὰ Β.Δ., προήχθησαν ἐκ τῶν ἐν ἰσχύϊ πινάκων ἔτους 1961, οἱ κάτωθι 'Αξιωματικοὶ 'Αστυνομίας Πόλεων, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένων κενῶν ὀργανικῶν θέσεων :

1) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α' τάξεως, ὁ 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' τάξεως κ. Κανελλάκης Γεώργιος, κατ' ἀρχαιότητα.

2) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β' τάξεως, οἱ 'Αστυνόμοι Α' τάξεως κ.κ. Μανέττας Στέφανος, κατ' ἀρχαιότητα, καὶ Γαλανόπουλος Θεράπων, κατ' ἐκλογήν.

3) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνόμου Α' τάξεως, οἱ 'Αστυνόμοι Β' τάξεως, κ.κ. Χουρδάκης Νικόλαος, κατ' ἀρχαιότητα, καὶ 'Αγγελάκος Παναγ., κατ' ἐκλογήν.

—Δι' ἀποφάσεων τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, προήχθησαν ἐκ τῶν ἐν ἰσχύϊ πινάκων ἔτους 1961, κατ' ἐκλογήν, οἱ κάτωθι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένων κενῶν ὀργανικῶν θέσεων : 1) Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνόμου Β' τάξεως, οἱ 'Υπαστυνόμοι Α' τάξεως κ.κ. Κουμπῆς Δημήτριος καὶ Τσιρίγκας Δημήτριος καὶ 2) εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Ανθυπαστυνόμου, οἱ 'Αρχιφύλακες : κ.κ. Λάσκαρης Κωνστ. καὶ Γκαμαρλιᾶς Δημήτριος.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ—ΔΙΑΓΡΑΦΑΙ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ 'Αστυφύλακες : κ.κ. 'Αγγούρης Διονύσιος, Μαργαρίτης Κυριάκος, Κωνσταντόπουλος Σωτήριος καὶ Παπαδημητρίου 'Απόστολος.

—'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας οἱ 'Αστυφύλακες: κ.κ. Λάμπρου Κωνσταντῖνος, Ματθαιόπουλος Δημήτριος, Πρωτόπαππας Κωνσταντῖνος καὶ Σιατῆς 'Αριστοτέλης.

—Διεγράφη τῆς δυνάμεως τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ὁ ἀστυφύλαξ κ. Σπυρόπουλος Σπυρίδων ἀπὸ τῆς 1/10/1961, ἀφ' ἧς καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ἅτε ὑπερβὰς τὸ 51ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, συνεπλήρωσεν 20ετῆ συντάξιμον ὑπηρεσίαν. Εἰς τοῦτον διὰ τὴν μακρὰν καὶ εὐδόκιμον εἰς τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα ὑπηρεσίαν του, ὁ κ. 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας ἐξέφρασε τὴν ἄκραν εὐαρέσκειάν του.

—Διεγράφησαν τῆς δυνάμεως τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους ὑγείας, ὡς καταστάντες σωματικῶς ἀνίκανοι πρὸς περαιτέρω ἐκτέλεσιν ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας, οἱ : 1) 'Αρχιφύλαξ κ. Κριτσιδήμας Παντελῆς καὶ 'Αστυφύλαξ κ. Σκόνδρας Κ.

—Διεγράφη τῆς δυνάμεως τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ὁ ἀποβιώσας 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' Τασιόπουλος 'Αθανάσιος ἀπὸ τῆς 14/9/61, ἑπομένης τοῦ θανάτου του.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κάτωθι 'Αστυνομικοὺς ὑπαλλήλους: 1) 'Αρχιφύλακα κ. Κραββαρίτην 'Ιωάννην καὶ 2) 'Αστυφύλακας κ.κ. Τζουμάνην Δημήτριον, Θεοδωρακόπουλον Κωνστ., Τσόλκαν Παναγ. καὶ Παναγιωτόπουλον Γεώργ., διότι, οὗτοι, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἐντόνου ὑπηρεσιακοῦ ἐνδιαφέροντος πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἐπιδείξαντες ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα καὶ μεθοδικότητα ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός των, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τοῦ 'Αθανασιάδου Δημητρίου τοῦ Γεωργίου, χαράκτου, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος, ἀναχωρῶν εἰς Βηρυττόν, δι'ἀεροσκάφους τῆς K.L.M., ἀπεπειράθη νὰ ἐξαγάγῃ λαθραίως τὸ ποσὸν τῶν δέκα πέντε χιλιάδων πεντήκοντα (15.050) χαρτίνων λιρῶν Αἰγύπτου. Ὡσαύτως ἐπηνέθησαν οἱ : 1) 'Αστυνόμος Α' κ. Σταματόπουλος 'Αλκιβ. καὶ 2) 'Υπαστυνόμος Α' κ. Ρῖζος Δημήτρ., διότι, χειρισθέντες λίαν ἐπιδεξίως καὶ μεθοδικῶς τὴν προανάκρισιν, συνέβαλον εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῆς ὡς ἄνω ὑποθέσεως.

—Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Σκούρταν Ραφαήλ, διότι τὴν 16.50′ ὥραν τῆς 1.9.1961, ἐν πολιτικῇ περιβολῇ, εὑρισκόμενος παρὰ τὸ τέρμα τῶν λεωφορείων Νέας Σμύρνης, ἔσπευσεν εἰς βοήθειαν τῆς Χαϊδεμένου Ἐλεονώρας καταδιωκομένης ὑπὸ τοῦ Σκενδερίκου ἢ Σφενδερίκου Γεωργίου, ἀπειλοῦντος νὰ φονεύσῃ ταύτην διὰ μαχαιριδίου καὶ χάρις εἰς τὸ ἐπιδειχθὲν θάρρος, ψυχραιμίαν καὶ ἀπαράμιλλον ἀποφασιστικότητα, ἀφοῦ ἀνεχαίτισε τοῦτον, προέβη εἰς τὴν σύλληψιν καὶ προσαγωγὴν του εἰς τὸ Τμῆμα, προκαλέσας οὕτω, διὰ τῆς πράξεώς του ταύτης, τὰ εὐμενῆ σχόλια τῶν παρευρεθέντων πολιτῶν καὶ τὰς εὐχαριστίας τῆς διασωθείσης.

—Διὰ διαταγῆς τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ἐπηνέθησαν οἱ κάτωθι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι: 1) Ὑπαστυνόμος Α′ κ. Τσιπρούδης Ἀχιλλεύς, διότι ἐργασθεὶς πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, κατώρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς δράστας τῆς κλοπῆς πορτοφολίων ἐκ θυλακίων καὶ γυναικείων τσαντῶν καὶ δι' ἀξιεπαίνου μεθοδικῆς καὶ ἐπιδεξίας ἀνακρίσεως, νὰ ἀποσπάσῃ τὴν ὁμολογίαν καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐξιχνίασιν πολλῶν ἑτέρων κλοπῶν, ἐπισύρας οὕτω καὶ τὰ εὐμενῆ σχόλια τῶν παθόντων. 2) Ἀστυφύλακες: κ. κ. Μιχαλόπουλος Ταξιάρχης καὶ Ζαχαρόπουλος Κωνσταντῖνος, διότι οὗτοι, κατόπιν συγκεκριμένων καὶ σαφῶν ὁδηγιῶν τοῦ προϊσταμένου των, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τοῦ κακοποιοῦ τοξικομανοῦς, Μωραΐτου Ἀθανασίου.

***

ΚΡΙΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΑΣ

Ἐλάβομεν τὴν ἀπὸ 20 Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. ἐπιστολὴν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Κέντρου Ἐγκληματολογικῶν Ἐρευνῶν κ. Γεωργίου Νικοδότη, ἣν καὶ παραθέτομεν κατωτέρω:

«Κύριοι,

Εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν». Πιστεύω ὅτι τὸ λαμπρὸν τοῦτο περιοδικὸν ἀποτελεῖ ἀκόμη ἕνα μεγάλο ἐπίτευγμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Λόγῳ τῶν συχνῶν ἀτυχῶς κρουσμάτων ὅπου τὸ ἔγκλημα χρησιμοποιεῖ ἐπιστημονικὰς μεθόδους, ἐπιβάλλεται ὁ κατὰ τὸ δυνατὸν ἄρτιος ἀνάλογος ἐξοπλισμὸς τῶν ἀστυνομικῶν. Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» προσφέρουν ἀκριβῶς εἰς τὸν τομέα αὐτὸν ἕναν πολύτιμον συμπαραστάτην. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλης πλευρᾶς εἶναι σημαντικὴ ἡ συμβολὴ των διότι προσφέρουν εἰς τὸ κοινὸν μίαν σοβαρὰν εἰκόνα τῆς Ἀστυνομίας, κενὸν αἰσθητὸν πρὸ τῆς ἐκδόσεώς των.

Ὁλοψύχως εὔχομαι κάθε ἐπιτυχίαν εἰς τὴν συνέχειαν τῆς προσπαθείας σας, προσωπικῶς δὲ εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας εἰς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἰδικήν μου συμβολήν».

Εὐχαριστῶν καὶ πάλιν
Γ. Θ. ΝΙΚΟΛΟΤΗΣ

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλά, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς των ἑορτῆς, εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς κ.κ. Χανδρινὸν Δημοσθένην, Βασιλάκον Δημήτριον, Χίου Δημήτριον, Ὑφαντῆν Δημήτριον, Γιαννόπουλον Δημήτριον, Δουβάραν Δημήτριον, Μόρον Δημήτριον ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς ἑορτάζοντας κ.κ. Ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΘΝΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Πίνδος 1940-1941, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Δ/ντοῦ Β' κ. Κων/νου Τουζένη..... 9823

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Χρονικὰ ὅρια ἰσχύος τῶν ποινικῶν νόμων (ἄρθρα 1—4 Π.Ν.), ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δ. Ντζιώρα (συνέχεια) 9827

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ ἐργασία τῶν καταδίκων ὡς μέσον σωφρονισμοῦ, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Δημ. Δ. Μυλωνᾶ 9831

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ἡ ἀπαγωγὴ τοῦ βρέφους τῶν Λίντμπεργκ, ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ (συνέχεια) 9835

Πῶς ἐκλάπη τὸ πορτραῖτο τῆς Τζιοκόντας καὶ πῶς συνελήφθη ὁ δράστης, ἐκ τοῦ Ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Front Page Detective», κατὰ μετάφρασιν ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ 9843

ΝΕΑ ΤΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Κινηματογραφικαὶ Προβολαὶ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων — Ματιὲς στὰ Δελτία Συμβάντων Τμήματος Ἀμέσου Δράσεως — Ἀπὸ ὅσα μᾶς γράφετε — Ραδιοφωνικὸν Δελτίον Ἀστυνομίας Πόλεων, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπύρου Πηλοῦ 9851

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 9859

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τὸ γυμνὸ μοντέλο, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 9863

ΠΕΝΘΗ

† **Σπυρίδων Μπερδούσης** 9867

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 9869

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30΄ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.